

Vademecum guanellian

Speră în Dumnezeu și trăiește fericită

*Gânduri pentru fiecare zi a anului
de la părintele Alois Guanella*

FIICELE SFINTEI MARIA A DIVINEI PROVIDENȚE

Pe copertă: Fraciscio (Sondrio). Fereastră cu flori a casei Guanella.

Foto: Arhivele FSMP.

Vademecum guanellian

Speră în Dumnezeu și trăiește fericită

*Gânduri pentru fiecare zi a anului
de la părintele Alois Guanella*

Fiicele Sfintei Maria a Divinei Providențe
Roma 2011

ediție îngrijită de Centro Stampa FSM - Roma

*** 2 ***

*Amintește-ți adesea, o Filotea:
cine te călăuzește și te mângâie
este Domnul,
cel care te-a creat.
Speră în Dumnezeu
și trăiește fericită.*

Părintele Alois Guanella

Como, 1913. Sfântul Alois Guanella în haină de canonic.

PREZENTARE

Sfințenia Bisericii, consecință a prezenței sfințitoare a Duhului Sfânt în Biserică, n-a încetat să dea rod nici în mileniul al III-lea. Canonizarea Fericitului Alois Guanella este o dovadă elocventă și din acest punct de vedere. Ca fiu și slujitor al Providenței, „Don Guanella” și-a purtat opera carității și în România. Prezența Surorilor Guanelliene este recunoscută și elogiată de ieșeni, mai ales de locuitorii din Bucium, cartier unde ele își desfășoară opera caritativă cu atâta zel și competență profesională.

Ca recunoștință pentru „darul eminent al Providenței”, „Surorile Congregației Fiicele Sfintei Maria a Providenței” din Iași vor să marcheze marele eveniment celebrat la Roma în ziua de 23 octombrie 2011, prin publicarea acestui „*Vademecum Guanellian*”.

„Îndrumarul” de față este o sinteză a spiritualității guanelliene, o călăuză de zi cu zi pe drumul trăirii Evangheliei. Coordonatele ei sunt: viața de unire cordială cu Isus prezent în Dumnezeiasca Euharistie; comuniunea spirituală cu Duhul Sfânt prezent în inimile consacrate la Botez; încredințarea activă în mâinile Tatălui,

Proniatorul vieții noastre; urmarea și imitarea Mamei Providenței și a Marelui nostru Protector, Sfântul Iosif; caritatea slujitorială a persoanelor celor mai neînsemnate și neluate în seamă de societate. Pe scurt: „mâna la lucru și inima în Dumnezeuul Treime”.

Dorim ca doctrina lui „Don Guanella” și a Fericitei Clara Bosatta să devină hrană și lumină pe drumul peregrinării spre Patrie pentru cât mai multe suflete. Încredințându-ne Providenței Divine, implorăm mijlocirea Sfântului Alois Guanella asupra Congregației Fiicelor Sfintei Maria a Providenței și a operei lor caritative în România.

Pr. Eduard Ferent

Iași, 14.05.2011

ALOIS GUANELLA

DATE BIOGRAFICE

Născut la Fraciscio (So) la 19 decembrie 1842, al nouălea din cei treisprezece frați, din Lorenzo Guanella și Maria Bianchi, a fost sfințit preot la Como, la 26 mai 1866. „Vreau să fiu sabie de foc în ministeriul sfânt”, a scris în acea zi. Și-a desfășurat cu rezultate bogate activitatea pastorală la Prosto și la Savogno.

Apoi s-a alăturat părintelui Ioan Bosco care l-a primit sperând că va fi al lui și l-a prețuit foarte mult în cei trei ani cât a fost mereu cu el. Rechemat în dieceză, se întoarce pentru a lucra așteptând să sune pentru el „ora milostivirii”, pentru a iniția acele opere de caritate la care se simțea chemat.

Dificultăți, neîncredere, neînțelegeri și persecuții au înnăbușit în fașă pentru mulți ani orice început și au făcut din el un preot rătăcitor și marginalizat, considerat nebun de prieteni și periculos de dușmani. În această dureroasă gestație și-a format, duioasă și puternică, o inimă de tată, de îndrumător și de păstor, a scris cele mai frumoase gânduri ale sale de credință, s-a confruntat cu lumea, a învățat să meargă sigur și departe

pe drumuri de nestrăbătut, urmându-și steaua în orizonturile luminoase ale Bisericii.

Ajuns la Pianello, chemat acolo de ascultare pentru a succede părintelui Carlo Coppini, a primit moștenirea acestuia: un grup de cinci călugărițe gata precum boabele mature să moară în pământ bun, pentru o rodnicie care a explodat foarte curând plină de vitalitate în numeroase domenii ale carității în Italia și în afara ei, până în îndepărtatele Americi.

Opera a crescut prin surorile și preoții săi organizați în două Familii religioase, Fiicele Sfintei Maria a Providenței și Slujitorii Carității, ca două brațe laborioase, afectuoase și sfinte, continuând Opera inimii sale de Tată. Lor li s-au alăturat Cooperatorii și numeroși laici care vor să trăiască și să mărturisească spiritul și carisma părintelui Guanella.

La izvorul misiunii guanelliene se află credința în Dumnezeu-Iubire, Tată milostiv și providențial față de toți, în special față de cei mai mici.

Această credință devine avânt și chiar eroism când reușește să descopere în persoana celui sărac prezența adorabilă a lui Isus Răscumpărătorul, care a spus: „Orice veți face unuia din aceștia mici care sunt frații mei, mie mi-ați făcut” (*Mt* 25, 40).

Părintele Alois Guanella a murit la Como la 24 octombrie 1915. Fiindu-i recunoscută, cu proces canonic regular, sfințenia vieții și eroicitatea virtuților, a fost declarat Fericit de Paul VI la 25 octombrie 1964.

Acum o „așteptată minune”, necesară pentru canonizare, a fost recunoscută de Congregația Pontificală pentru Cauzele Sfinților iar Părintele Guanella a fost ridicat la cinstea altarelor la 23 octombrie 2011 de către Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea.

CUVÂNTUL REDACȚIEI

În Anul 2004, în amintirea celor o sută de ani de prezență a Operei don Guanella – masculină și feminină – în orașul Roma, a fost publicată o Agendă cu un extras din gândurile Fondatorului, luate din numeroasele sale scrieri.

Evident, astăzi Agenda e depășită; ne-am gândit totuși că ar fi frumos, în acest an centenar al profesiei religioase a Slujitorului Carității – să reluăm gândurile și să le publicăm din nou sub formă de *vademecum*.

Acesta vrea să fie un instrument în care zi de zi să putem găsi un motiv de reflecție, un ghid, un suport spiritual pentru viața noastră zilnică, o cheie de lectură interpretativă a evenimentelor. Evident că ne-am simțit libere față de aceeași Agendă 2004 în alegerea reflecțiilor zilnice. Mai mult, la începutul fiecărei luni, se citează o pagină a Fondatorului, aleasă dintre cele pe care le definim „cele mai frumoase”.

Pentru o lectură mai ușoară, s-au adus unele îmbunătățiri ale formei, fără a altera conținutul textelor.

Suntem fericite să oferim această contribuție la rugăciunea și la meditația prietenilor Familiei

guanelliene și la ale celor care doresc un ajutor pentru a „merge pe căile pline de flori” ale sfințeniei creștine. Este cuvântul unui sfânt și binele pe care îl vom câștiga din el va fi „fărâma de drojdie” care va face ca viața noastră să devină mai bună, și ne va face să fim și mai mult martori ai credinței, ai speranței, ai iubirii și ai păcii.

Vă dorim cele mai alese binecuvântări divine.

Roma, 24 martie 2008

*Centenarul Profesiunii religioase
a părintelui Guanella SdC*

Fiițele Sfintei Maria a Providenței

LEGENDA

Din „Opere editate e inedite de Luigi Guanella”, Centrul Studi Guanelliani - Editura Nove Frontiere, Roma:

- I = L. GUANELLA, *Scritti per l'Anno Liturgico*, Roma 1992.
- II-1 = L. GUANELLA, *Scritti storici e agiografici, 1 - Scritti storici*, Roma 1995.
- II-2 = L. GUANELLA, *Scritti storici e agiografici, 2 - Scritti agiografici*, Roma 1997.
- III = L. GUANELLA, *Scritti morali e catechistici*, Roma 1999.
- IV = L. GUANELLA, *Scritti per le Congregazioni*, Roma 1988.
- M = L. MAZZUCCHI, *La vita, lo spirito e le opere de don Luigi Guanella*, Școala Tipografică Casa Divina Provvidenza, Como, 1920.
- P = *Positio super virtutibus Servi Dei Aloysii Guanella*, Summarium, 1950.
- VdP = L. GUANELLA, *Le vie della Provvidenza, Memorie autobiografiche*, Editura Nove Frontiere, Roma 2003.
- I man. = DON LUIGI GUANELLA, *Non ritornera più dunque suor Chiara fra di noi?*, Editura Nove Frontiere, Roma, 1982.
- P.S. *În foarte puținele locuri unde lipsește citarea, se înțelege că este vorba de vocea tradiției orale guanelliene.*

Roveredo (Elveția) - Casa Maria Immacolata.
Monument dedicat Părintelui Guanella.

IANUARIE

Cele mai frumoase pagini de la părintele Guanella

URAREA PĂRINTELUI GUANELLA

Oamenii obișnuiesc în aceste zile să-și trimită urări reciproce, să-și facă reciproc vizite de urări de bine și să-și spună nu mai știu câte discursuri de felicitări.

Vă prezint și eu urările mele, dar eu o fac cu simplitate. Am a vă spune numai un cuvânt. Acesta: să-l iubiți pe Dumnezeu. Ascultați cuvântul pe care Domnul îl adresează fiecăruia din noi: „Eu te-am iubit din veșnicie, având milă de tine te-am atras la mine”.

Iată urarea mea pentru voi: să-l iubiți pe Domnul; dacă îl iubiți pe Dumnezeu, cerul vă va acorda acele deosebite comori de înțelepciune și de sfințenie pe care prietenii din lume vin să vi le ureze cu belșug de cuvinte și cu afecte mai puțin intense.

Frații mei, Domnul, Tatăl vostru, v-a iubit din veșnicie. Mergeți voi și căutați prieteni care să

vă fi iubit încă fără de a vă cunoaște, sau tați care să vă fi iubit atâta fără să vă vadă!

V-o repet, este o urare fericită: să-l iubim cu toții pe Domnul.

Să ne binecuvânteze Domnul, să ne binecuvânteze pe toți!

Din cânticica *O Padre! O Madre!*,
Partea a doua, I, cf. 87-9

A-l iubi pe Dumnezeu, și din iubire pentru Domnul a-i iubi pe toți frații noștri, aceasta umple de bucurie pământul, umple de slavă paradisul.

Noi sărmani fii ai pământului să ne aruncăm cu afecțiune în brațele Tatălui ceresc și să ne simțim mângâiați că ne putem înălța până într-atât.

Din cânticica *Il pane dell'anima*,
Partea întâia, I, 338

1 ianuarie

Iată ivindu-se prima zi a unui an nou. În cursul acestui an, tu poți să ai mult bine și mult rău: poți prospera, dar poți și să fii ruinat; poți să crești în virtute dar poți și să te pierzi în viciu. Și în viață tu poți să trăiești dar și să mori. Așează-te atunci în fața altarului Dumnezeuului tău și spune: „Domnul meu ești tu. Tu ești mântuitorul meu” (I, 15).

Binecuvântat să fie Dumnezeu, care a ales-o pe Maria ca să fie Mama lui Isus Cristos și mama noastră! (III, 915).

2 ianuarie

Cine merge cu Dumnezeu, călătorește fericit (I, 270).

Tu ai primit de la Dumnezeu minunate promisiuni de prosperități temporale, dacă te încrezi în el. Ai ascultat minunate promisiuni de prosperitate spirituală, dacă îi consacră lui afectele inimii tale. Dar tu cum te încrezi și cum iubești? Încredințează-te puterii lui Dumnezeu, înțelepciunii lui Dumnezeu, bunătății lui Dumnezeu, vei crește în perfecțiune și vei fi fericit (I, 17).

3 ianuarie

Domnul are înaintea sa prezentul, trecutul și viitorul tău, cu scopul de a avea atâta grijă ca și cum ar trebui să se gândească numai la tine, nu și la alții împreună cu tine (III, 867).

Domnul, în a dăru, ține pururea mâinile deschise. Într-atât încât dacă ești sărman, bucură-te amintindu-ți că Dumnezeu este Stăpânul a toate și că el este bogat față de toți cei care îl invocă (I, 19 ș.u.).

Roagă-l pe Dumnezeu sperând (IV, 41).

4 ianuarie

Pentru că am prețuit sfintele sale cuvinte, Domnul va ferici sufletul nostru cu paradisul. Pentru că am mărturisit numele său pe pământ, Dumnezeu ne va preamări pe noi în prezența sfinților și a îngerilor (I, 239).

Un grad de glorie în cer valorează mai mult decât toate împărățiile pământului (I, 197).

Inima ta să exulte de bucurie gândindu-te la Domnul Dumnezeul tău (III, 880).

5 ianuarie

Dumnezeu cel milostiv ne numește fii, ne tratează ca fii, se îngrijește de noi ca de fii (III, 621).

Harul lui Dumnezeu trebuie să fie toată comoara inimii noastre (I, 193).

Tu care de multă vreme ceri sfat pentru a te sfinți, roagă-te să faci în toate voința divină, pentru că aceasta ajunge ca să te faci mare sfânt. Și dacă te poți face mare sfânt, ce glorie pentru Dumnezeu, ce triumf pentru Isus Cristos, ce mângâiere pentru tine însuși! (III, 140).

6 ianuarie

Isus, regele gloriei, a apărut la Betleem și în grotă a stat nu ca domn stăpânitor, ci ca slujitor iubitor gata să-i primească pe toți, dispus să facă bine tuturor, păstorilor ca și magilor, săracilor ca și bogaților, celor neștiutori ca și învățaților. Admiră marea bunătate a Domnului tău și încredete în el pe deplin. El este bogat, cerurile sunt ale sale, pământul este al său. El posedă toate comorile posibile... (I, 18).

7 ianuarie

Adevărata înțelepciune este aceea care îl unește pe om cu Dumnezeu (II-1, 308).

Voi, dacă voiți să fiți înțelepți... gândiți-vă la Dumnezeu, la suflet, la preceptele evanghelice. Nu numai să vă gândiți, dar să meditați la adevărurile sfintei religii, ba chiar să le transformați într-un gând asiduu al minții voastre, într-un afect intens al inimii voastre; preschimbați în viața vieții voastre sfintele doctrine ale credinței.

Conversați neîncetat cu Dumnezeu. Domnul vă va fi maestru înțelept iar voi veți învăța să judecați drept (I, 95).

8 ianuarie

Mai mare dorință are Tatăl tău din ceruri ca să-ți dea darurile sale decât ai tu grijă ca să i le ceri; el te copleșește cu binefacerile sale în orice moment; și pentru ca să nu crezi că îți face bine pentru ca tu să-i fii recunoscător, dispune adesea ca tu nici măcar să nu-ți dai seama de marile haruri pe care ți le dă cu generozitate (III, 111).

Speră în Dumnezeu și fă binele (III, 965).

9 ianuarie

Dar tu te rogi iar apoi nu obții, știi de ce? Pentru că atunci când ceri nu-l cauți pe Domnul, adică harul său și paradisul, de fapt ceri lumea și lucrurile din lume, care sunt bunurile pământului.

Ceea ce lui Dumnezeu îi stă la inimă ca să-ți dea și ceea ce îți este necesar sunt harurile spirituale; din acestea Dumnezeu revarsă peste inima ta o ploaie îmbelșugată. Fii plin de grijă ca să le ceri pentru tine care aspiri să săvârșești marea călătorie de la pământ la cer; imploră cu afecțiune: „Ajută-mă, o, Doamne” (I, 19).

10 ianuarie

Nu dăunează că ești un mare nevoiaș; ba chiar Dumnezeu cel Bun îți va veni în ajutor cu mai mare milă. Zaheu și Magdalena, Petru și Saul se aflau în nevoi destul de grave, și totuși Dumnezeu a întreprins a le face bine cu mai mare preferință decât pentru alții, care păreau că au greșeli mai mici (I, 19 ș.u.).

11 ianuarie

Cu apa Botezului Isus a făcut sufletul tău mai alb decât zăpada (III, 864).

Cât este de adevărat că Domnul te-a făcut mare! Laudă-l în toată viața, și mai ales laudă-l în acea zi a anului care amintește Botezul tău... Vei enumera printre zilele fericite pe aceea în care ai fost făcut părtaș de dreptul la împărăția paradisului și la slava lui Dumnezeu Tatăl (III, 539).

Se cuvine a ne ruga ca Dumnezeu să trimită preoți buni și călugărițe bune (IV, 52).

12 ianuarie

Ca un vultur, cu semnul crucii tu fixezi ochiul asupra soarelui dreptății, Domnul preaînalt, și așa cum acel rege al păsărilor se bucură în a se oglindi în lumina, în căldura și în culoarea astrului major, astfel tu, suflet credincios, suveran între creaturi, te bucuri în Treimea preamărită a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt (III, 865).

13 ianuarie

Atunci când Domnul spune: „Fiți gata”, el vorbește cu glas iubitor de tată, care nu ar voi să găsească pe niciunul nepregătit... Astfel încât să ne dispunem a trăi fiecare zi ca și cum în orice zi am putea muri (I, 82.83).

În singurătate creștinul se dispune pentru a muri în sfințenie (III, 732).

14 ianuarie

Câți neghiobi îl pun pe Dumnezeu după om! Cu noi să nu fie așa. Să ne încredem în cele de sus, căci omul care privește la Dumnezeu este fiu binecuvântat (I, 87).

Dumnezeu Tatăl, creându-l pe om, pune în inima lui suflul vieții, Fiul îi iluminează mintea iar Duhul Sfânt îi sfințește sufletul, astfel încât preamărita Treime te iubește ca pe o creatură aleasă, te preferă ca fiu sfânt și scump (I, 12).

Salvat este fiul care, chemând, strigă către Tatăl (I, 619).

15 ianuarie

Îmbracă-te cu bunătate și cu răbdare ca fiu iubit, sfânt și predilect al lui Dumnezeu Tatăl. Iartă, o frate, așa cum Dumnezeu iartă (I, 8).

Inima mamei noastre sfânta Biserică este milostivă ca inima lui Isus Cristos, din care binecuvântata a ieșit. Mama noastră ne iubește. Ne-a primit în sânul ei cu imensă afecțiune în sfântul Botez și nu ne părăsește până când ne va vedea mântuiți în brațele lui Isus Mântuitorul (II-2, 217).

16 ianuarie

Paradisul! Iată casa Tatălui. Nu e ca împărăția suveranilor acestui pământ, dar e un palat mai bogat, mai frumos, mai întins, mai stabil. Gândiți-vă, e casa Domnului! Să-i mulțumim lui Dumnezeu că acea casă este destinată să fie casa noastră (I, 98).

E mare lucru să poți spune: „Sunt în Paradis și voi sta aici pentru totdeauna”! Fii drept și fă binele până la sfârșit. Te vei bucura când îți vei aminti că paradisul va fi cu siguranță al tău (I, 1040).

17 ianuarie

În această lume Domnul pregătește masa sa. Masă aleasă a Domnului este hrana cerească a Trupului lui Isus în Preasfântul Sacrament. Masă a Domnului este a se ruga cu fervoare, bineface-rea care se face din inimă. Masă a Domnului este a suferi din iubire față de Dumnezeu (I, 107).

18 ianuarie

Biserica lui Isus Cristos este o plantă pe care Dumnezeu o cultivă aici pentru mântuirea celor ai săi. Biserica Romei este adevărata Biserică a lui Isus Cristos (II-2, 368.371).

O, Romă, refugiu al celor sărmani! O, Romă, salvare universală! Dacă toți te-ar recunoaște, cum te-ar iubi din inimă! (II-1, 1009).

Preamilostivul Fiu al lui Dumnezeu, impunând oamenilor un jug suav și o povară ușoară, îngrijindu-se de viața și de mântuirea tuturor, a lăsat Biserica, întemeiată de el, moștenitoare nu numai a puterii sale, dar și a milostivirii sale (II-2, 218).

19 ianuarie

Sfântă este Biserica, pioasă mama noastră. Dar între fiii ei sunt unii care sunt buni; sunt apoi și alții care sunt răi. Primii o consolează, ceilalți sunt pentru ea motiv de imensă durere (II-1, 387).

Biserica e mamă miloasă și călăuză fidelă pentru toți cei care o privesc cu credință și cu afecțiune (II-1, 445).

Încredere și iubire: iată două reguli bune (IV, 41).

20 ianuarie

Domnul a făcut sfânta Biserică liberă, mireașa sa, iar noi suntem fiii unei mame libere. Noi suntem liberi cu mintea pentru a înțelege orice virtute frumoasă, liberi cu inima pentru a o practica (II-1, 585).

Veți spune: „Uneori mă rătăcesc și mi se pare că sunt pierdută”. Nu vă temeți, Dumnezeu este cu voi. Frica excesivă este ispită a diavolului. Cât despre trecut, umiliți-vă pentru el și țintiți înainte (IV, 522).

21 ianuarie

Agneza a răspuns astfel seducțiilor fiului prefectului din Roma: „Mirele meu este Isus care nu moare niciodată” (III, 453).

Martiri binecuvântați! Noi ne închinăm în fața splendoarei gloriei voastre. Adevărați filozofi voi, care ați luminat pământul cu virtuțile voastre (II-1, 216).

Atât de scump îi este Domnului un suflet care conversează cu cerul: „Dumnezeu meu și binele meu...! Aș vrea să te iubesc, Doamne preasfinte. Îți consacru inima mea și trupul meu” (II-2, 193).

22 ianuarie

Nu vă temeți că Biserica mama noastră ar avea să piară vreodată. Dumnezeu este cu Biserica.

Pe cât este de minunată întemeierea Bisericii lui Isus Cristos, pe atât este de admirabilă perpetua ei păstrare (II-1, 632.639).

Tu care ești chemat să stai alături de Dumnezeu, lipește-te ca fiu iubitor de mama ta sfânta Biserică, învață de la ea să invoci ajutorul Duhului Sfânt Dumnezeu (III, 493).

23 ianuarie

Viața Bisericii este Duhul Domnului, care lucrează continuu în capul și în măduarele acesteia. Viața Bisericii este Duhul lui Dumnezeu care a spus despre mireasa sa neprihănită: „Porțile iadului nu o vor birui”. Deci nu vă temeți. Revoluțiile umane vin una după alta, Biserica rămâne (II-1, 719).

24 ianuarie

Cu lumina credinței creștinul nu întârzie să recunoască pe Dumnezeu Tatăl care l-a adoptat și pe Biserica mamă care îl hrănește (III, 574 ș.u.).

Una singură e mama noastră, sfânta Biserică a lui Isus Cristos! Este mamă care îi iubește și îi învață pe fiii săi. Este mamă care pentru ei se sacrifică (III, 311). Această mamă sfântă își pune temeliiile pe apostoli. La rândul lor apostolii sunt bine întemeiați în persoana adorabilă a mântuitorului Isus Cristos (III, 309).

25 ianuarie

Biserica catolică este împărăția lui Dumnezeu pe pământ, pentru ca în timp să se adune în ea oamenii de bună voință, destinați să urce în înalt pentru a forma o societate fericită cu Dumnezeu și cu îngerii săi în ceruri (II-1, 928).

Lumina soarelui este viața ființelor care ne înconjoară. Lumina supranaturală a adevărului este viața sufletelor create după asemănarea lui Dumnezeu. Cât de bine ne este lângă lumina prin fire, Isus Cristos, care luminează pe tot omul care este în lume! (II-1, 363 ș.u.).

26 ianuarie

Lanțurile sfintelor porunci Domnul le dă pentru a fi spre mântuire și, totodată, mai mult decât lanțuri ale servituții sunt coliere ale iubirii (I, 190).

Un exercițiu potrivit pentru toți este a face întotdeauna voința lui Dumnezeu. Pentru aceasta trebuie să învățăm să facem ceea ce îi place mai mult lui Dumnezeu (I, 209).

27 ianuarie

Este mult a salva un trup până mâine, dar mult mai mult este a salva un suflet, care trăiește veșnic. Cine îi salvează pe alții își asigură propria lui mântuire. Sufletele se salvează cu fapte bune și cu rugăciuni înflăcărâte (I, 199.201).

Domnul nu privește la calitatea operelor, ci la inima cu care se fac. Și nici nu se uită dacă cineva l-a ofensat în trecut. Scump îi este lui Dumnezeu cel care îl iubește și îl laudă (I, 562.563).

28 ianuarie

Isus Cristos, Domnul și tatăl tău, pentru a te salva pe tine și pe frați de la moartea veșnică, a murit pe lemnul crucii (I, 826.827).

Dumnezeu, ca un tată bun îi iubește pe fiii săi și îi vrea mântuiți. Ce ai suportat pentru a salva sufletul fraților? (I, 828).

Bunăvoința din familie este un sistem educativ. Inima are nevoie de bunăvoință ca stomacul de hrană. Bunăvoința este calitate naturală și supranaturală. Bunăvoința este un adevărat sistem de prevenire (IV, 45).

29 ianuarie

Te afli în necaz? Roagă-te. Suferi mult? Roagă-te și mai mult. Este propriu celor puternici de a nu se opri în dificultăți. Bunul Dumnezeu îți este aproape cu ajutorul său în viață și în moarte (III, 959).

Încrede-te în Domnul Dumnezeuul tău și vei fi fericit (I, 17).

O, cu câtă tandrețe divină privește Domnul la fiii săi necăjiți pe acest pământ! (I, 562).

Să fim fiii unui Tată preasfânt. Să urmărim inspirațiile sale. El se face înțeles cu nenumărate gesturi ale providenței sale. Se face înțeles în fiecare din cele mai mici evenimente ale vieții (I, 392).

Noi suntem fiii Domnului, îi suntem scumpi. Cu iubirea sa inima noastră rămâne liniștită. Dar îl iubim noi sincer pe Domnul? (I, 543).

Străduiește-te cu suspinele inimii și cu sudoarele oboselii să-i atragi la Dumnezeu pe frații care răătăcesc și sprijină-te pe dreapta lui Isus care totul poate la Tatăl. Atunci cu încredere de fiu preaiubit, vei putea să-i vorbești lui Dumnezeu și să obții tot ce e bine pentru sufletul tău și pentru al fraților (III, 124).

30 ianuarie

Dumnezeu este Tatăl tău iar Isus Cristos este fratele tău mai mare. Apoi Duhul Sfânt este mirele plin de iubire al sufletului tău. Acum ce trebuie să faci? Suspină la Dumnezeu și dorește să aibă pentru tine o inimă ca aceea a celor mai sfinți creștini.

Domnul să imprime în mintea ta o lumină care să te facă să cunoști limpede ceea ce este de făcut din partea ta ca bine, ceea ce este de evitat ca rău. Urmează acea lumină și îi vei fi scump Domnului... Vei fi lăudat ca fiul care pentru a-i plăcea tatălui se străduiește să împlinească orice lucrare bună (III, 460.462).

Virtutea lui Dumnezeu este de o splendoare infinită. Poți tu să privești la Domnul și să nu-l iubești? Iubește-l măcar precum copilașul îl dorește pe tatăl său, suspină către Dumnezeu ca serafimii cerului și fii tu însuți om angelic în a-l iubi pe Domnul tău.

Apoi grăbește-te să lucrezi cu bucurie în casa Tatălui tău și să-i ajuți și să-i mângâi pe frații tăi. Dacă vei face aceasta, ești mântuit pentru că ești un fiu sfânt (III, 467).

31 ianuarie

Se încheia timpul voturilor triennale. Mons. Carsana, episcop de Como, insista ca părintele Guanella să-l lase pe părintele Ioan Bosco și să se întoarcă în dieceză iar părintele Guanella simțea că trebuie să asculte. Inima părintelui Bosco era un magnet care atrăgea iar cuvântul său moderat și măsurat răspândea străluciri de lumină în minte. Veșnică recunoștință să-i fie părintelui Bosco și caselor sale! Apoi Guanella mărturisea că nu a suferit atât la moartea tatălui și a mamei cât a suferit când l-a părăsit pe părintele Bosco. Aceasta i-a pricinuit o vie sfâșiere în inimă.

VdP, 50.51

Fraciscio (Sondrio). Intrarea Casei Guanella.

FEBRUARIE

Cele mai frumoase pagini de la părintele Guanella

ZIUA CREȘTINULUI

- Privighetoarea din crângul ei, abia zărește răsărind primele raze ale zilei, că își începe armonioasele-i triluri... Tu, cu vie afecțiune și cum se ivesc zorile, să suspini: A ta sunt cu totul, o Doamne.
- Înainte de a ieși din cameră, așează-te în fața imaginii lui Isus Mântuitorul. Stând în genunchi adoră-l pe Dumnezeuul tău, izbucnește în afecte de credință, de speranță, de iubire și de căință, spunând: Puteam să fiu moartă în noaptea aceasta, dar sunt vie, dă-mi ajutorul tău, o Doamne! Mama Mântuitorului meu, eu te salut. Roagă-te pentru mine și cu mine Dumnezeului Preaînalt. Apoi, ca o porumbiță neliniștită, grăbește-te la biserică, unde este Mirele sufletelor, Isus, care se jertfește în sfânta Liturghie.
- După aceea, dedică-te muncii... Un glas să izvorască din pieptul tău spunând: pâine și

Paradis, o Doamne! Dacă exclami cu vie credință: pâine și Paradis, o Dumnezeuul meu, tu... obții și una și alta.

- Dacă te asaltează ispite neprevăzute, strigă îndată: Tată din cer Dumnezeule, ajută-mă! și fă-ți semnul crucii pe frunte, ca dușmanul să fugă de ea îngrozit.
- De mai multe ori, într-un ceas din aceeași zi, tu trebuie să-i surâzi Domnului ca un copilăș la vederea părintelui iubit.
Îndreaptă-te către Dumnezeu spunându-i mereu: Te iubesc, o Doamne... Isuse, îndurare!
- Ajunsă astfel în seara zilei tale, reculege-te lângă Inima lui Isus mântuitorul și bucură-te spunând: Ce lucru bun e să trăiești sub Providența Celui Preaînalt!
- Apoi îngenunchează înaintea Domnului, încrucișează brațele și roagă-te: Doamne, să fiu un suflet cu totul al tău. Dacă vrei să mă chemi în noaptea asta ca să mor, fă-mă să mă trezesc în Paradisul sfânt.

Din cânticica *Il Fondamento*, III, 980-983

1 februarie

Suntem înclinați să-i iubim pe cei care ne iubesc, să le răspundem celor care ne fac bine. Să-l iubim mai presus de toate pe Domnul și lui să-i răspundem, pentru că nimeni nu ne iubește și nu ne face bine mai mult decât Dumnezeu. Iată urarea: iubiți-l pe Domnul. Iubiți-l, căci el ne iubește din veșnicie și se îndură de slăbiciunile noastre ca să ne mântuiască (I, 91).

2 februarie

(Calea) sfaturilor evanghelice este drumul de dorit prin el însuși, este cărare pe care, dacă Dumnezeu te cheamă, vei fi norocos (I, 933).

Mare bucurie e să poți spune: „Fac în toate voința Tatălui meu”; în aceasta e toată fericirea de care se poate bucura creștinul pe acest pământ (I, 545).

O Maria, Maria! Ce fericire că te-am întâlnit! În brațele tale alergăm cu vie afecțiune și îți strigăm gemând neîncetat: O, Maria, salvează-ne! Maria, salvează-ne pe toți! (I, 168).

3 februarie

Albina se avântă cu adevărată bucurie spre a sorbi nectarul din flori. Și noi, cu imensă bucurie ne angajăm zeloși în opere de caritate. Frumos e a ne ruga Domnului, mai frumos e a ne mortifica patimile cu pocăințe trupești: dar a asista un bolnav, a face să se întoarcă un păcătos e faptă (mai bună). Când creștinul știe că a făcut bine, simte în inimă o mulțumire de nespus. Nu e acesta un remediu excelent pentru durerile sărmanei noastre inimi? (I, 259 ș.u.).

4 februarie

Fântâna iubirii sfinte este la Isus Cristos. Un remediu pentru toate relele vieții este caritatea lui Isus Cristos. Caritatea pe acest pământ este o probă a iubirii și a fericirii cerești... este un dar ceresc ce se primește din belșug lângă Isus Cristos (I, 260 ș.u.).

Noi suntem fiii Domnului, trebuie să-i fim scumpi. Iubiți fiind de el, inima noastră se odihnește liniștită (I, 543).

5 februarie

Orgoliul este un păcat spiritual care se cuibărește în ascunzișurile inimii umane. De câte ori facem fapte pe care le credem bune și în schimb sunt rele, pentru că sunt conduse de spiritul mândriei! (I, 267).

Umiliința valorează mai mult decât gloria. O, sfântă umiliință, cât ești de scumpă în ochii lui Dumnezeu! (I, 172-174).

Cine iartă se împacă cu Dumnezeu, cu aproapele și cu sine (I, 69).

6 februarie

Nu putem oare și noi să convertim un păcătos, să întărim un neputincios, să împingem mai sus pe un creștin bun? Sigur că o putem. Deci atunci, de ce întârziem? Să fim gata de a ne angaja să salvăm un suflet (I, 301 ș.u.).

Frații mei, e frumos a ne ruga pentru păcătoși, dar mai frumos e a implora pentru cei nelegiuți care ne-au făcut un rău grav (I, 364).

Iubește, suflet drag, și vei fi fericit (III, 879).

7 februarie

Domnul te-a ridicat atât de sus încât să fii tu însuși fiu adoptiv al lui Dumnezeu. Cum coresponzi la o astfel de tandrețe a Domnului? Dacă ești fiu recunoscător, trebuie ca fără limite să lauzi maiestatea Celui Preaînalt (I, 12).

Încredeți-vă: Domnul care v-a chemat la vocația sfântă, vă va hrăni și vă va educa pentru a crește curate și sfinte înaintea sa (IV, 504).

8 februarie

Sus inimile noastre! Să ne încredem în Dumnezeu. Cine s-a încrezut în Dumnezeu și a rămas rușinat? (I, 392).

Cu iubire infinită Domnul te-a adoptat ca fiu al său, prin mijlocirea lui Isus Cristos (I, 14.15).

Domnul cu iubirea sa conduce suav la sine inimile tuturor oamenilor (III, 869).

Ce lucru bun este a-l iubi pe Domnul! Repetă în fiecare ceas al zilei: „Te iubesc, Dumnezeul meu” (III, 878.879).

9 februarie

Desprinde-te de abisul de neființă care este păcatul (I, 15).

Gloria constă în recunoașterea propriei mizerii. Un fiu care îi arată tatălui incapacitatea sa face ceea ce este bine. Cu recunoașterea neputințelor voastre veți învăța să fiți umili și blânzi. Umilința și blândețea sunt virtuți dragi, care vă fac să vă asemănați cu Isus Cristos. Ispitele vă ajută pentru a vă menține umili și blânzi. Cu aceasta să vă lăudați și veți fi într-o zi glorioși (III, 671).

10 februarie

O mireasă aleasă e castitatea. Cine o are este fericit... Castitatea este de orice condiție în societatea creștină, dar e practică într-un grad înalt de către creștinii de viață religioasă. Produce apoi bunuri nenumărate spirituale și trupești (II-2, 164).

Înainte, înainte, victime generoase! Un singur lucru e important: a se sfinți pe sine pentru a putea sfinți pe alții (IV, 436).

11 februarie

Fecioara Neprihănită s-a arătat la grotă din Lourdes. Cum să nu meargă acolo credincioși din toate părțile pământului? Grotă din Lourdes a devenit locul luminii și al bucuriei spirituale (I, 1083.1084).

Voi face în spirit cel puțin trei vizite la grotă din Lourdes (și mă voi ruga): Fecioară Neprihănită, pune-ți dreapta pe capul nostru și binecuvântează-ne (III, 1088).

Salut-o pe Maria astfel: Tu ești mama mea iar eu sunt fiul tău. Mamă, salvează-mă! (III, 915).

12 februarie

Să-l iubim pe Domnul pentru că numai el poate mulțumi pe deplin inima noastră. Să-l iubim pe Dumnezeu cu toate puterile, asemenea copilului care se bucură în brațele tatălui. Să dorim a ne uni intim cu Domnul nostru (I, 340.342).

Să imităm bunul exemplu al copilașului simplu: să privim la tatăl pentru a ne încrede în el și a rămâne cu el în siguranță (I, 390).

13 februarie

Două căi ne stau în față: la capătul uneia este Dumnezeu, la capătul celeilalte ... lumea. Alegerea depinde de noi. Care sunt oare bunurile pe care le promite lumea? Sunt mult mai mari bunurile pe care le arată Domnul (I, 351.352 ș.u.).

Cu postul ucizi în tine patimile dezordonate ale cărnii și ale mândriei. Dacă apoi, cu ceea ce economisești în casă postind, faci pomană fratelui, vei zdrobi și demonul egoismului și astfel vei fi de două ori mai fericit (III, 529).

14 februarie

Trebuie să prestăm serviciile noastre nu numai din compasiune față de răul care vedem că îl apasă pe aproapele nostru, dar mai presus de toate din afecțiune caritativă care ne incită să-i ajutăm pe alții din iubire față de Dumnezeu (I, 362).

Fericit cel care îi ajută pe săraci ca pe Isus Cristos. Să facem bine tuturor pentru a fi mai fericiți (I, 294).

15 februarie

Se călătorește bine spre paradis când suntem însoțiți de persoana adorabilă a lui Isus Cristos și ne îmbrăcăm cu veșmintele și cu virtuțile sale (I, 369).

Sunt mântuiți cei care fac opere de suferință asemănătoare cu cele pe care le-a împlinit Isus Cristos (I, 425).

Cei pe care îi îngrijim în instituțiile de asistență socială sunt prietenii noștri și fiii preferați ai Providenței pe care se cuvine să-i iubim pentru că Dumnezeu ne asistă (IV, 1164).

16 februarie

Isus este tatăl cel bun care și-a dat viața pentru fiii săi (I, 300).

Să ne consolăm amintindu-ne că Domnul judecă persoanele și faptele cu judecată mai bună decât oamenii (I, 368).

Să fim umili și Dumnezeu ne va face să aflăm harul său. Noi suntem atât cât ne prețuiește Dumnezeu înaintea sa, nimic mai mult și nimic mai puțin (I, 415).

Nu întrista pe aproapele tău cu ipocrizia (III, 525).

17 februarie

Pentru a ne face bine datoria este necesar ca mâna să se angajeze la lucru iar inima să se orienteze către Dumnezeu (I, 371).

Ca buni copilași să lucrăm atât cât se poate din partea noastră iar apoi să ne încredem în Dumnezeu... ca un copil în brațele tatălui său (I, 393-394).

Ridică-ți privirea în sus și încrede-te (III, 867).

18 februarie

Celui care studiază Cărțile sfinte i se întâmplă ca și celor ce sapă în filonul unui munte. La suprafața exterioară găsesc vine aurifere, pe măsură ce intră în adânc găsesc filoane de aur din cel mai pur... De aceea trebuie să ne apropiem regulat și cu respect de lectura Cărților sfinte (I, 409).

Nu neglijați meditația, care întărește sufletul vostru împotriva păcatului. Seara faceți examenul de conștiință și încheiați-l cu un act de căință adevărat și desăvârșit (III, 101.102).

19 februarie

Cei mândri îl jefuiesc pe Dumnezeu de slava sa (I, 360).

Înaintea lui Dumnezeu nu e apreciat cel puternic, cel mândru, ci săracuțul umil (I, 281).

Cine pune în inima voastră inspirația de a alerga numai la Dumnezeu, de a vă încrede în el total? Vă răspund că este Dumnezeu. Să-l ascultăm deci pe Cel Preaînalt. Dacă el ne cheamă e semn că vrea să ne ajute încontinuu (I, 392).

Domnul ne invită cu cuvinte fierbinți să ne sfințim. Pricepuți și nepricepuți, bogați și săraci pot să aspire la sfințenie (I, 428).

20 februarie

Tot ceea ce nu se face numai pentru Dumnezeu este vanitate vrednică de plâns (I, 281).

Urmând voința divină tu ajungi să fii intim unită cu iubirea inimii lui Isus Cristos. Chiar și de o fragilitate păcătoasă poți să te folosești pentru un mai mare bine de umilire de sine, de încredere mai vie în Dumnezeu (III, 911).

21 februarie

Este scris că milostivirile Domnului sunt fără număr (I, 362).

Să ne încredem în profunzimea de nemăsurat a bunătății și milostivirii lui Isus Cristos, care totul poate și voiește tot ceea ce slujește la sfințirea noastră (IV, 1352).

22 februarie

Biserica lui Isus Cristos rămâne (fermă). Când observați stâncă cea care, lovită de valurile mării, le aruncă înapoi cu putere iar ea rămâne fermă, atunci amintiți-vă de Biserica lui Isus Cristos care, întemeiată pe Petru ca pe piatra unghiulară, rămâne pe dânsa neclintită (II.1, 283).

E temerar cel care pretinde să judece Biserica. Noi, din cea mai mică turmă, ascultăm (II.2, 441).

Inima Bisericii este Duhul Sfânt Dumnezeu. Viața inimii tale este Duhul mângâietor. Nu ești tu care trăiești, este Domnul care trăiește în tine (III, 899).

23 februarie

Noi nu deplorăm cu belșug de lacrimi vinovățiile noastre, pentru că nu ne cunoaștem bine adâncul vinovăției (I, 623).

A plânge și a face bine, aceasta este unica mângâiere care-i rămâne păcătosului (I, 625).

Într-un exces de iubire (Dumnezeu) a creat omul nevinovat. Într-un exces de iubire l-a răscumpărat din vină. Într-un exces de iubire continuă marea operă a sfințirii omului aici pe pământ... Dumnezeule bun, cât ești de mare în milostivirile tale! (I, 714.715).

24 februarie

Creștinul culege în cer rodul a ceea ce a semănat pe acest pământ. Mâna la lucru și ochii la cer, o fraților, și în această atitudine așteptăm ca bucuria secerișului să fie bogată (I, 460).

Înaltă deseori privirea la Dumnezeu, pentru că fără ajutorul său nu poți face niciun bine (I, 845).

25 februarie

Nimeni nu e mai neputincios decât copilul. Acesta cade la fiecare pas și totdeauna scoate gemete, dar el e fericit pentru că la fiecare suspin al său tatăl aleargă și îl ia în brațe.

Tu ești acel copilaș plătând. Cazi la fiecare pas pe care îl faci pe drumul vieții. Câte vinovății din cauza inexperienței în tinerețea ta! Iar acum când ești în vârstă, nu-i așa că ești mereu fragil ca și copilul de un an? Cât de mult trebuie să te umilești pentru vinovățiile tale! Dar mângâie-te amintindu-ți că Dumnezeu este Tatăl tău. Inima de tată e inimă ce lucrează cu har și milostivire. Astfel încât chiar dacă ai fi aruncat într-un abis de vinovății foarte grave, e de ajuns să gemi din adânc iar Dumnezeu îndată, alergând, te va salva (I, 829).

Tronul milei cerești e pe înălțimea Calvarului și cel care lucrează cu milostivire este Isus Cristos care, pentru a te elibera din moarte, moare răstignit pe un lemn al infamiei.

Strigă: „Tată, salvează-mă!” și aleargă la el (I, 830).

Vei fi în siguranță dacă te încredințezi lui Dumnezeu (I, 831).

26 februarie

Dumnezeu ne iubește mai mult decât ne ajută un tată iubitor. Să ne încredințăm brațelor lui Dumnezeu ca un copilăș la sânul matern și să nu mai avem a ne teme de niciun rău (I, 314).

Dumnezeu Tatăl nostru ne privește cu iubire. De ce ne temem atât? Să ne încredințăm lui, să ne încredințăm cu totul (I, 389).

Să fiți saci de *Tatăl nostru*.

27 februarie

Ar fi plăcut cerului ca noi să putem duce aici o viață îngerească! Dar aceasta nu e posibil pe pământ. Ajunge să trăim o viață spirituală, adică o viață mortificată (I, 750).

Răul patimilor noastre se tratează cu remediul suferințelor (I, 750).

În cer memoria ta se va bucura la amintirea patimilor suferite pentru Isus, mintea ta se va cu-funda în contemplarea Dumnezeului preaînalt iar inima ta se va scălda într-o mare de mângâieri fără sfârșit (I, 878).

28 februarie

Vița care este Isus Cristos, a fost plantată în mijlocul Calvarului. A fost irigată cu iubire infinită de sângele Cuvântului întrupat... Putea oare Isus Cristos să ofere dovezi mai vii de iubire? Nicidecum! Nicidecum! (I, 698).

Isus este adevăratul Fiu al lui Dumnezeu și al Mariei. El este infinit în bunătate (III, 886).

Speră în Dumnezeu întotdeauna (III, 966).

29 februarie

Dacă plângi din inimă (păcatele), crede că Dumnezeu te va asculta cu delicatețea afecțiunii sale. Pentru a fi mult iubit e de ajuns să-l iubești pe Dumnezeu (I, 865).

Dacă ai avea inima plină de rănilor unor grave vinovății mai mult decât un leproș, harul Domnului este baie care te purifică (I, 876).

Să fim tot mai mult uniți cu Domnul. Dacă Tatăl nostru ceresc vede că ne încredem mai presus de toate în el, pacea va intra în inima noastră (I, 393).

Fraciscio (Sondrio). Capela din Casa Guanella.

MARTIE

Cele mai frumoase pagini de la părintele Guanella

„SĂ MERGEM LA TATĂ! EU TE ÎNSOȚESC”

„Strig ca puiul de rândunică, stau îngândurat ca porumbelul” (Is 38, 14).

Tu vii ca să-l regăsești pe Tatăl ceresc. Vino, vino. Cât de frumoși sunt pașii tăi!

Și cât de mult se va bucura Tatăl tău atunci când vei fi ajuns la el! Grăbește-te; și în acest timp strigă ca puiul de rândunică pentru a te face auzit mai bine; gemi ca un porumbel vrednic de milă, căci părintele va alerga în întâmpinarea ta.

Fiul rândunicii strigă iar cel al porumbelului geme și mai mult, căci știu că pentru a-și chema mama unicul mijloc sunt lamentările și plânsul.

Așa face copilul.

Tu însuși îți amintești când, copilaș fiind, cheamă: „Tată! Tată!” și când, suspinând, strigai: „Pâine! Pâine!”.

Părintele, plin de solitudine, se repezea atunci la tine, te acoperea de mângâieri și îți umplea mâinile cu daruri.

Deci judecă și tu așa: – Dacă părintele puiului de rândunică și al puiului de porumbel aleargă neliniștit, și dacă tatăl copilului se topește de iubire, cu cât mai multă grijă se va grăbi spre mine Tatăl ceresc? Încearcă să strigi cum face puiul de rândunică, să gemi sau să stai îngândurat ca porumbelul și vei vedea.

Părintele trupesc pentru că te iubește, pare că nu poate sta fără tine. Încât dacă într-o zi ai fugit de acasă, tatăl trimite să te caute pe primul său născut și fratele tău mai mare ca să te conducă înapoi la îmbrățișarea paternă.

Primul născut al Tatălui ceresc este Cuvântul veșnic care la împlinirea timpurilor a luat trup omenesc din Maria, sora ta, deși neprihănită.

Atunci Cuvântul întrupat, Isus Cristos, a devenit fratele tău adevărat. Isus, fratele tău mai mare, pentru că este Fiul unul născut al Celui Veșnic, a fost trimis de Același Veșnic ca să te regăsească pe tine care, mai rău decât fiul risipitor, fugiseși departe departe de casa Tatălui.

Gândește-te acum la călătoria și lipsurile pe care Isus le-a suportat pentru a te găsi. Cât privește călătoria... din cer a coborât până pe acest

pământ. Cât despre lipsuri, le-a îndurat fără măsură, căci a suportat sărăcia de la Betleem, truda de la Nazaret, chinurile de la Ierusalim și agonia de pe Calvar, care sunt toate împreună ca o mare de umilință și de pătimire fără margini. Gândește-te la aceasta, și vei avea motiv să strigi: „Atât de mult i-a iubit Domnul pe oameni, încât l-a dat pentru ei pe Fiul său unul născut”.

Deci, iată, că Isus te-a ajuns în pustiul acestui pământ. Fiul Celui Veșnic, regăsindu-te a spus, în bucuria sa de nedescris: „– Să mergem la Tatăl! Să mergem la Tatăl! Eu te însoțesc –”.

Între timp roagă-te din inimă așa: „– Tatăl nostru, care ești în ceruri...”, și fii sigur că vei ajunge în îmbrățișarea celui care îți este Domn și Tată.

Sprijină-te de dreapta lui Isus, și strigă: „Tată! Tată!”, ca puiul de rândunică.

Ca și porumbelul cere: „Pâine! Pâine!” și în același timp îndreaptă-ți repede spre cer aripile afecțiunii; căci Dumnezeu Tatăl se va grăbi să te întâlnească.

Din cântica *Andiamo al Padre*, III, 108-109

1 martie

E mai bine să-l urmezi pe Isus pe muntele Calvar. Dumnezeu îți va întinde dreapta sa. Iar tu, cu tăria acesteia, de pe Calvarul harului divin vei trece în paradisul slavei (I, 880).

Suferințele sunt baia în care se purifică sufletul pentru a apărea în fața lui Dumnezeu (I, 889).

A se ruga și a suferi! (M, 544).

2 martie

Isus îți apare purtând crucea pe Calvar iar tu trebuie să mergi pe urmele lui, dar de ce îl urmezi cu pas tremurător? (III, 864).

În crucea Mântuitorului este salvarea ta și a tuturor celor care doresc mântuirea (III, 865).

Dacă începi să-l urmezi pe Isus, Dumnezeu însuși te va însoți în fiecare fapt al vieții tale, așa cum i-a însoțit pe apostoli și pe discipolii săi cei mai iubiți (I, 879).

Domnul este prietenul care te vrea mântuit. Ca să te mântuiască pe tine l-a dat pe însuși Fiul său (I, 883).

3 martie

Izvoarele harului divin țâșnesc pline de iubire din rănilor lui Isus răstignit. Apropie-te de rănilor mâinilor sale și roagă-l să sporească în tine setea pentru orice faptă bună. Intră în spirit în coasta lui Isus și alipește-te de inima Mântuitorului și nu te desprinde nici un moment de acolo pentru că, aflându-te aproape de acel izvor divin al harului, ești de acum încolo nespus de fericit (I, 877).

4 martie

Ceea ce dă viață sufletului tău este harul lui Dumnezeu care și-a ales ca tron inima ta (I, 879).

Să se piardă totul, dar nimeni să nu piardă harul lui Dumnezeu (I, 568).

Izvorul harului divin seacă în tine setea vinovată a pasiunilor triste și aprinde în tine o dorință de dreptate care te face fericit (I, 876).

Dumnezeu nu lasă niciodată să piară cel care se încrede în el (I, 572).

5 martie

Dumnezeu a hotărât ca omului, atât cât trăiește, să i se arate milostivirea. De aceea, când dreptatea ar voi ca păcătosului să i se dea pedeapsa, imediat milostivirea imploră și spune: „Să avem milă de om, ca să se întoarcă și să trăiască” (I, 908).

Deci cine se mântuiește? Din partea lui Dumnezeu, toți se mântuiesc, pentru că el e Tată iubitor care nu vrea ca să piară nici unul, dar toți să trăiască (I, 590).

6 martie

Parcurge drumul vieții cu iubire, căci Dumnezeu e Tată bun; călătorește cu teamă, căci ești copilaș nu numai neputincios, dar și infirm (III, 562).

Vorbește adesea despre tine cu Dumnezeu. Privește la Domnul și îl vei iubi cu ardoare mai vie (III, 889).

Sunteți curați în suflet? Să răspundem la această serioasă întrebare. Să ne grăbim a ne spăla inima și a alunga gândurile nocive (I, 766).

7 martie

Gândește-te la Isus în Grădina Măslinilor, imaginează-te pe tine însuși prezent alături de Isus care agonizează pe cruce. Întreabă-l de ce atâtea suferințe și îți va răspunde cu gemete mișcătoare: „Am avut fii pe care i-am hrănit și i-am înălțat, iar ei m-au disprețuit”.

Isus se jertfește pentru tine legat de coloana flagelării. Iar tu, ce sacrificiu de tine însuși îi oferi Domnului? Oferă-i în dar meritul unor opere bune și al unor suferințe în folosul tău și al aproapelui. Începe să-ți purifici sufletul de corupția păcatului (I, 1236).

8 martie

Crucea îți va fi desigur scumpă, dacă prea-scump îți este răstignitul Isus (I, 1019).

Ca și Maria tu trebuie să plantezi în centrul inimii tale crucea lui Isus Cristos. Vei începe să-l iubești mai tare pe Isus și în consecință crucea lui (I, 1021).

Maria este mereu în fața ta, și (cu ea) pe Calvar este Isus care te așteaptă (I, 1024).

9 martie

Domnul mai întâi vine să-ți ceară prietenia ta. Nu poate suporta să te vadă păcătos rătăcit și de aceea îți trimite inspirațiile sale ca să-ți slujească drept călăuză, îți trimite harurile sale ca să te ajute să le satisfaci. Îi trimite pe îngerii săi ca să te solicite, trimite la tine oameni îngerești, pe papa și pe preoți, miniștrii săi, care cu glas neîncetat te încurajează și îți spun: „Domnul iartă, Domnul iartă” (III, 150).

10 martie

Trezește-ți mila pentru Isus care, murind, nu găsește pe cineva care să-i arate puțină mângâiere... (și roagă-te:) O Isuse, care pe altarul crucii te arăți în agonie din iubire pentru mine, te mărturisesc mântuitorul meu, Dumnezeu adevărat și om adevărat și tatăl meu adevărat (I, 1247.1248).

Ca fiu (potolește-ți setea) la picăturile preasfinte ale sângelui ce coboară de pe cruce... Isus moare ca să te mântuiască pe tine (I, 1246).

11 martie

Dumnezeu îi iubește ca un tată bun pe fiii săi și îi vrea mântuiți. Ce ai suportat ca să salvezi sufletele fraților? Trezește-ți deci, o creștine, mila pentru suflete așa cum Isus Cristos e mișcat de compasiune pentru sufletul tău, și străduiește-te să faci să înceteze atâtea păcate pentru ca sufletele toate să se mântuiască în sângele binecuvântat al lui Isus (I, 828).

12 martie

Primii tăi părinți Adam și Eva au fost așezați de Dumnezeu într-o grădină a deliciilor și ei erau fericiți pentru că vorbeau cu Domnul iar Cel Preaînalt conversa cu ei. Ori tu nu ai nimic de invidiat la strămoșii tăi inocenți. Tu însuși te afli într-o grădină de o cerească rodnicie. Această grădină este pentru tine Rugăciunea Domnească (*Pater noster*), întrucât cu aceasta tu vorbești cu Dumnezeu iar Domnul vorbește cu tine (III, 109).

13 martie

Rugăciunea Tatăl nostru este o grădină roditoare și tu intri în ea. Ca să-i fii foarte drag lui Dumnezeu trebuie să culegi din grădina Rugăciunii Domnești (*Tatăl Nostru*) roade bogate de virtute, așa cum albina adună nectarul prețios al florilor dintr-o grădină materială (III, 110).

Suflet credincios, strigă din inimă: „Abbà! Tată, o Tată!” și vei vedea (III, 907).

Gloria cea mai prețioasă pe care o putem da lui Dumnezeu este să-i spunem: „Mă încred în tine, care îmi ești tată și mântuitor” (I, 152).

14 martie

Isus Cristos, învățându-te cererile din *Tatăl Nostru*, ți-a arătat masa splendidă pe care tatăl fiului risipitor o pregătește fiului căit. Ce ai spune despre acel fiu care, dacă este chemat să stea pe primul loc la masă, ar refuza să stea măcar pe ultimul loc? Tatăl este în mare sărbătoare pentru că te-a regăsit, de ce nu te bucuri și tu? (III, 110).

15 martie

Când îi ceri lui Dumnezeu lucruri care nu folosesc ci dăunează sufletului tău, dacă Domnul ți le-ar acorda, ar fi un mare rău pentru tine și o pierdere poate iremediabilă. Roagă-te mai bine și vei obține îndată lucruri mari. Domnul... se poartă asemenea unui tată pământesc care începe prin a-i promite copilașului cadoul, apoi i-l arată și în sfârșit i-l dă în mână cu mângâieri pline de afecțiune (III, 110).

16 martie

Vei spune că obosești să te rogi pentru că nu simți de loc acele mângâieri afectuoase pe care le gustă un copilaș când vorbește cu tatăl. Dar îți răspund...: când vorbești cu Dumnezeu, sufletul tău discută cu Domnul, duh nespus de pur, iar tu știi că de regulă generală trupul nu poate simți operațiuni ale sufletului. Dacă se bucură de ele, aceasta se petrece mai curând prin efectul unui favor ceresc (III, 111).

Roagă-te cu afecțiune și perseverență (III, 113).

17 martie

Așa cum tatăl de multe ori arată copilașului o față severă spre a-i cântări afecțiunea, așa face de multe ori cu tine Domnul. Iar dacă tu nu vei înceta să i te recomanzi și te vei uni cu Dumnezeu cu atât mai strâns cu lacrimi și cu afecțiune, atunci fericite de tine (III, 111).

Cea mai mare mângâiere a ta pe acest pământ e să privești la Dumnezeu și să-l strigi: „Tată! Tată!” (III, 121).

18 martie

Isus Cristos, cu scopul de a împlini voința Tatălui, a coborât din cer pe pământ și nu a refuzat agonia din grădină, nici pe aceea și mai chinuitoare de pe cruce. Atâta a suferit Isus, fratele tău mai mare, ca să te regăsească pe tine și să te conducă la Tatăl. El în altarul Preasfântului Sacrament suferă în mod tainic agonia din grădină și pe aceea de pe cruce, și totodată așteaptă ca tu, cuprins de milă pentru el, să te grăbești în brațele sale și să-i dai inima ta (III, 141).

19 martie

Întrucât casele noastre simt întregul beneficiu de a avea drept cap și patron pe capul și patronul Familiei din Nazaret, ele trebuie să se arate demne de aceasta recunoscând preaînaltul privilegiu, invocându-l încontinuu și dându-și seama că nu îl merită. Să ne îndreptăm cu sfântă încredere către gloriosul sfânt Iosif, să-i prezentăm lui nevoile noastre spirituale și temporale și să nu ne temem nici un singur moment că el și-ar îndeplini slab patronajul său; el este marele sfânt de care au ascultat Isus și Maria (*La Divina Provvidenza*, martie 1900, p. 18).

Printre sfinții voștri avocați să vă fie pururi scump soțul preacurat al Reginei fecioarelor, sfântul Iosif; veți avea dovada cât este el de prompt de a face favoruri (III, 1074).

20 martie

Isuse, tatăl și mântuitorul meu! Ca să mă mântuiești atârni de cruce, suspendat între cer și pământ. Întinzi brațele pentru a îmbrățișa sufletele... Mai fă în favoarea mea încă o minune de milostivire (III, 171).

21 martie

Isus Cristos, în rugăciunea *Pater*, te-a învățat să te rogi pentru tine și să ceri și pentru frații tăi. De aceea, unit cu ei, te vei ruga: „Tatăl nostru și Domn preaînalt, toți copilașii tăi te binecuvântează, toți fiii răspândiți pe fața pământului vin la tine să te îmbrățișeze. Noi voim numai ce voiești tu. Dă-ne, o Tată, o pâine ca să trăim. Acordă-ne iertarea pentru păcatele noastre ca să-ți fim dragi întotdeauna. Încredințează-ne o muncă, o datorie de urmat, și în același timp păzește-ne ca să nu ne lovească o soartă rea. Așa să fie, o Dumnezeule și Tatăl nostru” (III, 114).

22 martie

Dumnezeu este Tatăl tău. Fă-ți iubitorul obicei de a-i vorbi cu tandrețe, așa cum discuți familiar cu părintele care te hrănește. Dăruiește-i lui Dumnezeu toate afectele tale (III, 588).

Nu știți că Dumnezeu se bucură mult să se audă chemat „Tată, Tată!”? (III, 333).

Să nu înceteze vreodată credința! (M, 382).

23 martie

Privighetoarea cu cântecul său salută zorii zilei noi. Copilul, trezindu-se dimineața, îndreaptă către tatăl primul surâs. Cântă și tu chiar de la ivirea zorilor laudele Domnului și izbucnește devreme în acte de iubire către Dumnezeuul tău (III, 587).

Bucuria fiului pe acest pământ este de a chema „Tată, tată!” și de a-l numi cu propriul său nume. Mângâierea cea mai vie pentru sufletul credincios este de a privi la Dumnezeu, Domnul care ne-a creat, și a-l chema cu numele celor trei Persoane a Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt (III, 865).

24 martie

Domnul, care este caritate prin esență, atrage inimile la sine. Noi trebuie să ne lăsăm atrași de caritatea lui Isus mântuitor. Domnul atrage la sine sufletele cu virtutea sărăciei, cu virtutea curăției, dar mai ales le ține unite cu legătura carității creștine (IV, 22).

25 martie

Fiul Regelui veșnic, care din paradis a coborât pe pământ și s-a îmbrăcat cu carne omenească, a dovedit o minune a iubirii divine (III, 455).

El este Cuvântul întrupat, mântuitorul, iar Maria este Mamă și asociată la răscumpărarea noastră. Fericiți oamenii care se încredințează Mariei! Ea este sora noastră pentru că e fiica Evei, este mama noastră pentru că e mama Mântuitorului. Cei care din inimă sunt devotați Mariei sunt mântuiți (I, 48).

26 martie

Fiul care se încredințează cu tandrețe conducerii tatălui, va găsi în orice situație ajutorul brațului său (I, 838).

La Domnul se ajunge strigând: „Tată! Tată!” și pornind totodată la drum. Și suspinând cu duioasă iubire până la vederea lui Dumnezeu (III, 448 ș.u.).

Domnul numără nu numai pașii tăi ci și gândurile cele mai mici ale minții, afectele cele mai ascunse ale inimii (I, 817).

27 martie

Recitând *Pater* obții pacea și armonia și deja parțial te bucuri de răsplata fericirii cerești. Da, da, *Pater* este cerere divină care aduce ordinea și liniștea universală. Fă ca toți să o înțeleagă și tu vei fi schimbat acest pământ mizerabil într-o anticameră a paradisului (III, 115).

28 martie

Virtutea care include în sine pe toate celelalte este simplitatea. Copilașul care este cel mai inocent dintre toți e plăcut celor din casă, e plăcut celor din zonă, e plăcut tuturor. Isus Cristos, când s-a întâlnit cu un grup de copilași a spus: „Lăsați-i pe copilași să vină la mine..., îmi sunt scumpi ca îngerii din ceruri”. Întorcându-se apoi către apostoli și către popor a continuat: „Fiți și voi la fel ca și acești copii (simplici), căci dacă nu veți fi asemenea lor nu veți putea intra în împărăția cerurilor” (III, 115).

La Dumnezeu se urcă cu inimă smerită (I, 535).

29 martie

Rugăciunea *Pater* e ca o lumină ce te conduce în noaptea vieții pe acest pământ, e ca puterea hranei ce l-a întărit pe Ilie ca să urce până în vârful muntelui sfânt. Rugăciunea *Pater* e ca dreapta lui Isus care te însoțește și te sprijină. Așadar, de ce întârzii? Încede-te în acest sprijin binecuvântat și apoi urcă până când vei ajunge la vederea lui Dumnezeu Tatăl în paradisul fericit (III, 116).

30 martie

Isus vine să-ți ofere ruga (din *Pater noster*) ca să urci la Tatăl, ți-a prezentat cu certitudine ce are mai bun și tu poți să posezi. De aceea sfinții Părinți și doctorii sacri te îndeamnă să cinstești această rugăciune deosebită, pentru că este ca breviarul Evangheliei divine. Te îndeamnă să practici învățăturile, să studiezi sensurile fiecărei părți a cererii, pentru că în substanța ei conține tot ceea ce un creștin poate să spere și să dorească de la Dumnezeu (III, 116).

31 martie

Tu vorbești cu Domnul astfel: „Fii binecuvântat. Să te iubească și să te asculte toți. Dă-ne pâinea vieții. Iartă-ne păcatele. Noi înșine iertăm la rândul nostru. Eliberează-ne de păcat”. Când fiul imită în sine virtuțile tatălui, se formează din cei doi o singură gândire și o singură voință. Apoi când vorbesc, o fac cu familiaritate foarte cordială, pentru că știu că sunt uniți în iubire. Astfel, dacă tu trăiești cu adevărată afecțiune *Pater*, te unești cu iubirea Domnului și crești în sfințenia fiului iubit (III, 116).

Dacă e o mare caritate a-i ajutora pe săraci, a se ruga pentru răposați, cu atât mai mare va fi aceea de a-i ajuta pe muribunzii în pericol de a pierde viața veșnică și lipsiți de orice ajutor uman în momentul decisiv al morții.

Să recităm pentru ei dimineața și seara iaculatoria: O sfinte Iosife, tatăl purtător de grijă a lui Isus Cristos și adevăratul soț al Fecioarei Maria, roagă-te pentru noi și pentru cei ce sunt în agonie în această zi (sau în această noapte) (IV, 416).

Como, Sanctuarul Sfintei Inimi.

APRIIE

Cele mai frumoase pagini de la părintele Guanella

E DUMINICĂ, ÎNVIE. ÎNVEȘMÂNTEAZĂ-TE ÎN SPLENDOARE!

- Sfânta Liturghie este ca soarele acestui pământ. Apropiindu-te, imploră-l pe Domnul să aibă milă de tine.
Iar apoi mulțumește-i lui Dumnezeu, ca o creatură pământească ce a fost deja vrednică, la fel ca și Paul, să plutească timp de un ceas în bucuriile paradisului ceresc.
- Mai presus de toate să-ți fie scumpă Liturghia parohială, pentru că în ea (părinții) și fiii sunt chemați în comuniune de iubire spre a oferi lui Dumnezeu mai vii afectele inimii lor.
- Duminica e ziua Domnului și e binecuvântată. În această zi, ridică-te de la pământ și intră în comunicare cu Dumnezeu. În ziua de sărbătoare tu să fii ca într-o anticameră a paradisului și să aștepți să stai de vorbă cu Tatăl tău.

- Cât de mult se bucură sufletul în ziua de duminică! Bucură-te, suflet credincios, ca și evreii la trecerea Mării Roșii. Ieși din sclavia păcatului și dedică-te convorbirii fiilor lui Dumnezeu.
- În ziua de sărbătoare, învie ca și Lazăr din mormânt. Înveșmântează-te în splendoare ca și Isus care a ieșit glorios din mormânt. Suflet credincios, invocă asupra ta harul Duhului Sfânt și fii tu plin de fervoare asemenea apostolilor la primele Rusalii creștine.
- Bucurie plină de viață! În ziua festivă sufletul fidel vine plin de respect în fața lui Dumnezeu Tatăl și o salută pe mama sa preasfântă Maria și se îmbrățișează cu frații săi, sfinții; se unește cu însoțitorii preferați, îngerii din ceruri.

Din cânticica *Il Fondamento*, III, 925-926

1 aprilie

Suflet credincios, mergând în biserică pentru sfânta Liturghie, fă ca să ai aripile fervoarei la picioare și, intrat în locul sfânt, pune-te în genunchi și rămâi (așa) în dorință afectuoasă, în lacrimi de pocăință.

Vei înțelege cât de bun este Dumnezeu și cât de milostiv în a ierta, în a dărua haruri, în a primi declarații pline de afecțiune. Isus Cristos, la sfânta Liturghie, te însoțește el însuși la Tatăl ca să obțină orice mare bine (III, 885).

2 aprilie

Isus, într-un exces de iubire, îți oferă ca să bei sângele său divin și îți spune: „Așa îl iubește Tatăl pe fiul său”. Tu, cum îl iubești pe un atât de mare Tată? Ești obligat ca să-l iubești mai mult decât toți, iar dacă-l iubești într-adevăr, trebuie să exclami: „Tată, te iubesc” și să nu încetezi până în ultima clipă a vieții, când, plecând de aici, să ridici privirea cea mai plină de afecțiune la Dumnezeu strigând: „Te iubesc, o Tată, primește-mă în brațele tale” (III, 118).

3 aprilie

Isus a voit să fie numit tată al milostivirii, rege blând, miel nepătat...; îi compătimea pe păcătoși iar când aceștia spuneau: „Suntem răi, iartă-ne, o Tată”, Isus îi îmbrățișa cu tandrețe divină. Amintește-ți de femeia adulteră iertată, de Magdalena dezlegată de păcat, privește-l pe fiul risipitor sărbătorit și înțelege cât de adevărat e că Dumnezeu iartă. Isus le insufla alor săi ca să fie binevoitori, să nu judece pe nimeni, să nu condamne pe cineva (III, 123).

4 aprilie

Iată, așadar, inima Tatălui tău. Cât despre tine, trebuie să fii ca și el iubitor, ca și el binevoitor. Unui nou episcop, care s-a dus la Francisc de Sales pentru a cere sfat, sfântul i-a răspuns: „Fiți blând, fiți blând, fiți blând”. Cu virtutea blândeții se câștigă sufletele. Cu această virtute creștinul îi este plăcut lui Dumnezeu și îi mângâie pe frații săi (III, 123).

5 aprilie

Pe pământ este tronul divinei milostiviri. El se află pe înălțimea Calvarului, lângă Isus răstignit. Vino deci până acolo și nu privi la greutățile pe care le întâlnești în viață (I, 831).

O Isuse al meu, atrage-mă la tine cu toate afectele inimii mele, (pentru că) inima mea e neliniștită până se va odihni lângă Inima ta (I, 1251).

6 aprilie

Bucurați-vă, o fraților, căci de acum paradisul e al nostru! Isus Cristos a învins moartea, a înfrânt iadul. Isus Cristos a înviat nemuritor din morți. El le arată tuturor că paradisul este deschis. Haideți, să intrăm! (I, 144).

Da, da: bucuria va fi mereu nouă și mereu crescândă. Cântările de bucurie și binecuvântările și laudele de pace, de mulțumire și de iubire vor răsună veșnic.

Iar Dumnezeu în veșnicie își va face auzit glasul: „*Ego ipse consolabor vos*. Eu, eu voi fi mângâierea voastră”! (III, 323).

7 aprilie

Suntem în deplina bucurie a zilei de Paști. Astăzi inimile noastre exultă de bucurie spirituală, astăzi mintea noastră uită de lucrurile pământești pentru a se înălța la cele cerești. Cerul ne vorbește de bucurie, pământul în limbajul său îndeamnă la veselie; totul ne invită să ne bucurăm: „Cristos Isus a înviat precum a zis. Alergați toți să-l adorați pe Isus și să-i spuneți: Aleluia, aleluia!” (I, 92).

Frații mei, ce mângâiere! Dumnezeu nu moare niciodată. Noi vom fi cu Domnul nostru, nu vom pieri în veci. Ce fericire va fi să fim împreună cu Domnul nostru. El este totul sufletului nostru.

El e bun prin ființă. Ne hrănește cu inspirații sfinte, ne întărește cu exemple luminoase. Câtă bunătate răspândește în univers! (III, 267).

În aceste zile de bucurie pascală, ne este scump tuturor salutul de pace pe care Mântuitorul ni-l adresează și nouă, ca și apostolilor (IV, 1406).

Domnul să ne dăruiască nouă și tuturor pentru întreaga viață bucuriile din aleluia pascal (IV, 1407).

8 aprilie

În ziua primei mele Împărtășanii, în timp ce păzeam vitele, sub stâncă [din Gualdera], începui să mă rog puțin ca mulțumire. La Gualdera eram absolut singur. La un moment dat, cu cârticica de rugăciuni în mână, mă lăsaî biruit de somn.

Pe neașteptate, auzii un glas clar și limpede al unei doamne care mă chema: „Alois!”. Trezindu-mă, întrebai: Cine m-a chemat? Sunt aici absolut singur. Mă gândii: O fi un vis! Începui din nou să citesc din cârticică; dar iarăși ațipii. Din nou, glasul mă chemă: „Alois, Alois!”. Nu puteam să-mi dau seama, fiind singur acolo. Faptul se repetă pentru a treia oară. Mă gândeam că sunt victima unei halucinații, dar glasul se făcu mai puternic și distinct: „Alois, Alois!”. Și iată că văzui o Doamnă care, mișcând brațul drept ca pentru a arăta un lucru, îmi spuse: „Când vei fi mare, vei face toate acestea pentru săraci”. Și, ca la un cinematograf, văzui tot ceea ce aveam să fac.

*Mărturia părintelui Guanella către
nepotul său părintele Costantino (1907).*

9 aprilie

În preasolemna sărbătoare a Paștelui, să-i aducem glorie Celui Preaînalt. Întreaga natură exultă. Se bucură inimile credincioșilor. Să tresăltăm și noi de bucurie și să-i aducem glorie Domnului Isus Cristos cel înviat care nu mai moare. Să înviem și noi din moartea păcatului și să urâm păcatele comise. Dumnezeu ne cere această glorie (cf. I, 146.148).

Să ne bucurăm meditând la harul pe care Isus ni l-a meritat. Să fim conștienți de siguranța noastră și să-l binecuvântăm pe Domnul care ne-a mântuit (I, 150).

10 aprilie

Apariția unui om drept pe acest pământ consolează inimile unui popor numeros (I, 628).

Dacă vrei să fii cinstit în fața îngerilor (și a oamenilor), trebuie să reperi ofensele ce se aduc lui Dumnezeu, mărturisindu-l ca Dumnezeu adevărat cu gura, cu inima și cu faptele (I, 863).

11 aprilie

Trebuie să luptăm noi înșine, căci în noi, care putem păcătui, războiul între carne și spirit este continuu (I, 500).

Armele pentru a lupta sunt: neîncrederea în noi, încrederea în Dumnezeu și rugăciunea înfocată (I, 469).

Isus pe cruce a învins moartea, a șters păcatul și l-a închis pe Satana în adâncurile infernului. Tu, cu semnul acestei binecuvântate cruci, să-vârșește din nou aceleași lucruri extraordinare (III, 451).

12 aprilie

Fericit școlarul care a putut afla un învățător înțelept. Isus este înțelepciunea întrupată. Fericii suntem noi dacă îl alegem ca învățător al vieții noastre pe învățătorul oamenilor, doctorul omenirii și mântuitorul Isus Cristos (I, 509.510).

Isus în Preasfântul Sacrament este viața minții noastre, a inimii noastre, a trupului nostru. Paradisul și Dumnezeu sunt cu noi. Viața noastră este cu Cristos în Dumnezeu (cf. III, 416.419).

13 aprilie

Religia catolică este o mamă preasfântă. Cu cât mai mult se discută cu ea, cu atât mai mult îți instruește mintea și îți bucură inima.

Credința e o flacără divină pe care cu cât o privești mai mult, cu atât mai mult te face să te bucuri (I, 966).

Tu care dorești să faci bine sufletului tău și aproapelui, încredințează-te Domnului. Pentru acest scop se cere mare încredere în Dumnezeu (I, 16).

Isus este bunul păstor care îi vrea mântuiți pe toți, osândiți pe niciunul. El este tatăl generos ce se îmbrățișează cu fiul care s-a căit (III, 283).

Să avem încredere, Isus e cel care ne va mântui (I, 153).

14 aprilie

Fii moderat în vorbire așa cum te îngrijești iarna de căldură în locuința ta. Tăcerea e folositoare ca și porțița de la sobă, care nu lasă să iasă căldura necesară pentru a coace pâinea (I, 1003).

Stai în prezența divină și ascultă ce îți sugerează Dumnezeu (I, 1198).

15 aprilie

Cine ascultă îi dă Domnului propria sa voință iar cu aceasta îi dăruiește ce are mai de preț și mai scump (I, 980).

Se cuvine, ca un bun copilaș, să te încre-
dințezi în mâinile lui Dumnezeu și pentru el să
fii dispus a trăi sau a muri.

Învățătorul tău este același Domn, el îți vor-
bește în inimă, când te rogi. Îți vorbește cu cu-
vântul și îți predică apoi cu exemplul. Și îți dă în
același timp lumină ca să înțelegi și putere ca să
lucrezi. Mai mult, învățăturile lui Isus te trans-
formă din păcătos în drept (I, 997).

16 aprilie

Cheamă-l deseori pe Domnul în ajutorul tău;
gândește-te adesea la cuvintele sfintei sale Evan-
ghelii și meditează acele sfinte inspirații pe care
el le inspiră mereu în sufletul tău. Dacă practici
acest lucru, vei merge cu siguranță, ca și copilul
ce este condus de dreapta tatălui (I, 838).

17 aprilie

Să facem binele și apoi să ne încredem pe deplin în Domnul (I, 152).

Să ne purtăm cu atenție ca să nu facem niciun rău, ci să înfăptuim tot binele cel mai mare cu putință. Să nu omitem niciuna din operele mai mărunte de bine (I, 156).

Celor mai săraci și celor mai neputincioși li se cuvine nu numai afecțiune plină de iubire, dar și stimă plină de venerație, pentru că îl reprezintă mai îndeaproape pe Isus Cristos (IV, 993).

18 aprilie

Domnul este acela care îți dă orice bine de natură și de har. Domnul care este tatăl luminii te va asculta cu siguranță, cu condiția ca să-l rogi. Apoi va face să coboare treptat harurile sale în conformitate cu faptele bune și după afectele bune ale inimii tale recunoscătoare (I, 1012).

„O delicată și suavă iubire de aproapele – spune sfântul Francisc de Sales – este cel mai frumos dar pe care Domnul îl face sufletelor” (IV, 250).

19 aprilie

Sacramentele sunt izvoare de sfințire, canale de har ce izvorăsc din rana coastei Mântuitorului răstignit.

Gândindu-te la Botezul tău, plângi de duioșie și fă să apară pe chipul tău sentimentele tale de imensă recunoștință (III, 930).

Meditează la inefabila bunătate a Domnului! Creștinul se naște în Botez, se întărește în Mir, iar în Euharistie stă la masa îngerilor pentru a crește ca un înger. Apoi, în Pocăință, este ridicat dacă a căzut, iar în Ungerea bolnavilor e încurajat în marea trecere. Preoția sacră dă pământului miniștrii sacri, iar Căsătoria binecuvântează familia creștină ca să-i înmulțească pe cei dreپți de aici și să pregătească sfinți pentru paradis. Sacramentul preanobil al Euharistiei este sacramentul cel mai înalt pentru că în el este paradisul pe pământ printre oameni, Isus Cristos care întărește și care sfințește.

O, Milostivire a lui Dumnezeu, care iartă din inimă păcatele sale sufletului păcătos! Dumnezeule preabun, să te binecuvânteze îngerii și oamenii. Suflet credincios, tu ești cu Dumnezeu. Cum trebuie să stai, cu toată inima, în prezența sa! (III, 931).

20 aprilie

Sora Clara
a parcurs cu generozitate
drumul perfecțiunii creștine
practicând totodată
nevinovăția și pocăința.
A fost desăvârșit întemeiată în umilință,
în umilința adevărată,
pătrunsă de mare iubire
pentru Domnul nostru,
și de încredere în bunătatea Lui.
Dumnezeu a condus-o pe căile sufletelor tari,
cale aspră, și
prin aceasta periculoasă,
dar a condus-o astfel
ca să nu pună piciorul greșit.
Iar ea nu a căzut,
pentru că s-a abandonat cu absolută docilitate
mâinii care o conducea.

Epigraf al părintelui Alois Guanella

Fiice ale Sfintei Maria a Providenței, vă doresc să mergeți pe căile sale și să știți a vă folosi de mijlocirea ei față de Domnul (I man., 9).

21 aprilie

Tu în cer vei fi cu Dumnezeu și îl vei vedea față în față. Văzându-l, vei jubila într-un extaz continuu de bucurie cerească. Îți vei îndrepta privirea surâzătoare spre Maria și, văzând-o pe Mama ta cu fruntea încoronată cu coroana de regină, te vei bucura nespus de mult. Îți vei îndrepta privirea uimită la dreapta și la stânga și, aflându-te în fața chipului fericit al îngerilor, în arătarea bucuroasă a sfinților vei exclama într-una: „Cât de preaiubite sunt tabernacolele tale, o Doamne! Sunt aici și voi rămâne aici mereu, sunt fericită și voi fi fericită în veșnicie” (III, 134).

22 aprilie

Niciun creștin nu se poate mulțumi să se gândească și să se îngrijească numai de sine; ci trebuie să se gândească și să se îngrijească de proprii săi frați, iar dintre aceștia, de cei care au mai mare nevoie de ajutor trupesc și spiritual (IV, 1232).

23 aprilie

Și laicii, deopotrivă cu preoții, trebuie să vegheze și să lupte în bătăliile Domnului (I, 444).

Dușmanul se învinge opunându-se urii cu blândețea (I, 747).

Cu blândețea se câștigă sufletele (III, 123).

Omul răbdător e mai bun decât omul tare (I, 901).

Cu mânia nu se face binele (I, 539).

24 aprilie

Țăranul își aruncă sămânța să putrezească în pământ, dar nu-i pare rău, căci știe că în scurtă vreme ea va crește în spice aurite (I, 662).

Noi am fost creați ca să facem puțin bine pe acest pământ (I, 231).

Ca să reușești a împlini fapte glorioase trebuie să fii unită cu Dumnezeu și cu frații tăi prin intermediul carității (I, 13).

25 aprilie

Un miracol este milostivirea Domnului care se îngrijește de toate infirmitățile noastre.

Isus Cristos a venit ca să ne mântuiască. El așteaptă numai să-l invocăm. Ce am fi noi fără ajutorul său? Însă Dumnezeu face cele mai minunate fapte acolo unde infirmitatea e mai mare (I, 217).

Nu poate să fie al lui Dumnezeu cine se rușinează de Isus Cristos (I, 464).

26 aprilie

Ce sunt toate plăcerile lumii? Sunt deprinderi care se perindă ca undele mării, sunt desfătări ce gonesc ca vântul (I, 4).

Păzește-te de păcat care este cea mai mare neghiobie. Păzește-te pururi (I, 17).

Isus în ceruri oferă Celui Veșnic prețul sângelui său, Tatăl exultă iar Duhul se bucură și întregul paradis al sfinților tresaltă de bucurie. Tu să nu rămâi indiferent și laudă iubirea Inimii lui Isus (I, 1273).

27 aprilie

Cel mai mare har pe care îl poți primi de sus este acela de a putea să fii tu însuși, prin mijlocirea lui Isus, și cu Isus, mântuitorul sufletelor (I, 13).

Imens câștig este acela de a câștiga un suflet (I, 198).

Când rupi legătura sfântă a carității între frați, ruinezi opera cea mai frumoasă pe care Domnul a înfăptuit-o pentru sfîntirea ta și a sufletelor (I, 13).

Dacă nu-l iubești pe Isus care totuși e atât de bun, cum e posibil să-i iubești pe fiii săi care sunt atât de meschini? (I, 948).

28 aprilie

Iubește-l pe Domnul și el se va îngriji de tine (III, 146).

Lasă-te atras de Inima preaiubitoare a lui Isus și vei fi mântuit (I, 1251).

Isus Cristos este vița cea bună care dă vigoare mlădițelor sale, ca să aducă un rod bogat (I, 697).

29 aprilie

Inima e ca un copil ce nu cunoaște nimic; intelectul e ca un tânăr care știe puțin. Tocmai de aceea e nevoie ca să vină lumina din cer, iar aceasta vine prin puterea și meritul ce se obțin cu meditația atent făcută.

Așa cum hrana materială se transformă în carne din carnea noastră, în sânge din sângele nostru, așa să treacă lectura bună în gândirea minții noastre, în afectul inimii noastre și să crească și să sporească vigoarea sufletului nostru.

Cu meditația se luminează inima, se instruește inteligența, se primește lumina de sus (I, 46.47).

30 aprilie

În revelații găsim că Domnul arătându-se a spus: „Cea mai mare nedreptate pe care mi-o pot face oamenii este să spună că eu nu iert”. În sacramentul Pocăinței Biserica îți oferă o ancoră de salvare (III, 499.500).

Miniștrii săi îți spun: „Dumnezeu iartă, Dumnezeu iartă” (III, 150).

Fraciscio (Sondrio). Façada Casei Guanella.

MAI

Cele mai frumoase pagini de la părintele Guanella

SĂ PRIVIM LA MARIA MAMA NOASTRĂ

Inima Fecioarei palpită viu viu și îi șoptește cu un accent suav: „Iubește, iubește!”. Maria răspunde: „Sigur că vreau să iubesc, îmi e atât de necesar să iubesc cum îmi este indispenabil să respir. Vreau să-i iubesc pe toți frații mei. Vreau să iubesc totdeauna, vreau să iubesc în toate momentele vieții, pentru că iubirea perpetuă va fi cea care mă va face fericită în veșnicie”.

Reflectează că este important să-l iubești pe aproapele așa cum e necesar să-l iubești pe Dumnezeu. Și tu, cum iubești persoana fratelui tău? Pentru a iubi mai bine recomandă-te Mariei. Vei iubi puternic.

Roagă-te așa: Fecioară sfântă, tu ești mama sfintei iubiri. Eu spun că iubesc, dar cât de rece creștin sunt încă! Nevoia de a iubi o simt, căci Domnul mi-o inspiră în inimă. Dar apoi nu sunt în stare să corespund. Îmi displac sacrificiile, mă

doare să-mi umplu inima cu poverile celui sărac.
Mamă, Mamă! Tu care ești mamă universală fă-
ne copii demni ai tăi.

Din cânticica *Nel mese dei fiori*, I,
cf. pp. 950-953

Să ne îndreptăm către Maria în fiecare zi a săptămânii ca ea să ne consoleze.

Duminica să considerăm în Maria înalta misiune de mamă a lui Dumnezeu și de mamă a oamenilor și să ne recomandăm ei ca fii în nevoi.

Lunea să medităm noblețea Mariei ca regină a cerului și a pământului și să ne încredem în ea.

Marțea să ne gândim la Maria ca la învățătoarea oricărei virtuți și a oricărui exemplu sfânt; să ne rugăm ca să ne dea lumină minții și bună voință inimii.

Miercurea să ne gândim la ea ca la avocata sărmanilor păcătoși.

Joia să o luăm în considerare pe Maria ca binefăcătoare. Câte haruri ne oferă binecuvântata, câte protecții!

Vinerea să o considerăm ca eliberatoare. Pe crucea de pe Calvar Isus a murit pentru a ne mântui, dar la picioarele crucii stătea Maria. Preamâhnita trăia în sine toate chinurile morții. Dar dacă a suferit atât pentru noi e semn că ne vrea mântuiți.

Sâmbăta să o invocăm pe Maria ca mângâietoare. Suntem într-o vale în care lacrimile oamenilor curg ca și apele din munți. De n-ar fi Maria, câți nu s-ar fi lăsat pradă disperării! Dar ei ne încredințăm ca, milostivă, să șteargă lacrimile noastre, ca, plină de blândețe, să mângâie inima noastră.

Din cântecul *Nel mese dei fiori*, I,
cf. pp. 114-115

1 mai

Problema socială are nevoie de un avocat de tăria sfântului Iosif pentru a depăși crizele periculoase de care este agitată și pentru a pune ca și bază a organismului general credința și caritatea lui Cristos! Muncitorii catolici să lucreze sub auspiciile sfântului Iosif și vor atrage la sine masa lucrătorilor. Aceasta e metoda infailibilă ca să facă să înceteze lupta dintre țară și țară, dintre clasă și clasă. Dacă toate familiile creștine s-ar pune sub ocrotirea sfântului Iosif..., ar lua sfârșit revolta de clasă și cea împotriva autorității religioase, civile, familiale (*Divina providență*, aprilie 1907, p. 55).

2 mai

Maria, în neprihănita ei Zămislire, a zdrobit capul șarpelui infernal, iar tu, cu rodul bun al operelor sfinte, continuă să-l supui pe dușman. Tu, ca și Maria, învață să faci bine ca să dai slavă numai lui Dumnezeu și ca să mântuiești sufletele (I, 924).

3 mai

Preasfânta Maria se ocupa cu seninătate de lucrările care sunt proprii unei mame de familie. A lucra cu acul, a se ocupa de treburile casei ori a pregăti modesta masă pentru Isus și Iosif, aceasta era pentru Maria munca obișnuită a fiecărei zile din viață. Iar în timp ce lucra, Maria se gândea cu înflăcărare la Dumnezeu pentru a-l iubi. În acest mod inima Mariei creștea în virtute (I, 999).

4 mai

Când Dumnezeu încredințează cuiva o misiune, îi dă harurile necesare pentru a o împlini bine. Și Maria a trebuit să primească de la Dumnezeu harul necesar pentru a deveni mama Mântuitorului. Cât de sfântă trebuia să fie Maria! (I, 110.111).

Binecuvântată e Fecioara care ni l-a dat pe Isus. Ni-l dă cu o iubire imensă. Acum, cu cât mai mult nu ne va da cu aceeași dorință harurile ce ne sunt necesare și pe care le obține cu un cuvânt al său de la Cel Atotputernic? (I, 119).

5 mai

Creștinul compară aceste mistere sfinte (ale Rozariului) și găsește că evenimentele proprii vieții sunt și ele o succesiune continuă de bucurie și de durere, de suferință și de triumf (II-1, 935).

Timpul de trăit pe acest pământ e atât de scurt!... Să fim atenți ca de fiecare moment al timpului pe care îl avem să putem profita pentru a ne sfinți (III, 710).

6 mai

Harul Mariei este ca un ocean al cărui fund e imposibil de găsit. Câtă încredere trebuie să ne punem în Maria! (I, 113).

Inima Mariei este flacăra de iubire; ea ne iubește pentru că e mama noastră, ne iubește pentru că suntem copilașii ei sărmani; ne iubește cu aceeași iubire cu care preafericita l-a iubit pe Isus, Fiul și Dumnezeuul ei.

Maria, ne bucurăm că ai o inimă atât de mare pentru a iubi (I, 123).

7 mai

Maria, din preacuratul ei sânge și din carnea sa neprihănită va forma un trup Fiului lui Dumnezeu. Înseamnă că Fiul Celui Preaînalt va fi atât de strâns lipit de mama Maria ca fructul de plantă, în așa mod încât să se considere... că fructul e una cu planta (I, 124).

Isus Cristos, adevăratul Fiu al Celui Veșnic este tatăl și păstorul nostru. Lui trebuie să-i aderăm profund (I, 697).

8 mai

Să ne bucurăm amintindu-ne că Maria este plină de har. Dacă e plină..., o, cât de mult trebuie ca și noi să creștem în încredere și în afecțiune! Să cerem multe haruri în rugăciune și să le cerem de la Dumnezeu prin mijlocirea Mariei (I, 171).

Maria e mamă plină de milostivire și scăpare a păcătoșilor. Nu s-a auzit niciodată ca cineva, apelând la mijlocirea ei, să nu fi fost ascultat (III, 376).

9 mai

Mândria i-a prăbușit pe îngerii rebeli din cer. Mândria i-a prăbușit pe primii oameni neascultători de pe pământ. Era nevoie ca acelui viciu devastator să i se opună virtutea umilinței. O atât de mare virtute a fost regăsită în Maria... Pentru parfumul acestei umilințe preacurate Cuvântul veșnic a grăbit întruparea sa (I, 173).

Fecioară neprihănită, îți cer harul sfintei umilințe, prin care tu însăși ai plăcut Celui Preaînalt (I, 1081).

10 mai

Preasfânta Maria îi vorbea lui Dumnezeu cu încredere așa cum îi este propriu unei fiice cu preabunul ei tată. Învăță și tu de la Maria ca să implori în mod eficace (I, 939).

În fiecare situație a vieții roagă-l pe Dumnezeu în modul Mariei și apoi încrede-te... Roagă-te cu ardoarea unui copilăș nevinovat (I, 941).

Ceea ce Dumnezeu vrea de la tine e inima ta (III, 189).

11 mai

Maria în Cenacol te învață că pentru a te ruga bine e nevoie de ajutorul Duhului Sfânt. Dacă nu-l chemi pe Duhul Domnului, cum poți tu singur să lucrezi bine? Duhul Sfânt trebuie să te conducă de mână. Nu vezi cum lucrează în inima ta? (I, 1034.1037).

Duhul Sfânt, așa cum a fost viața apostolilor, este vigoarea Bisericii și mângâierea ta (III, 899).

12 mai

Pentru a determina un rege să acorde o mare favoare e nevoie să-l facem să aibă cererea din mâinile reginei mame. Isus Cristos e rege suprem și tată iertător. Însă dacă te prezinți la el însoțit de Maria, regina mamă, e imposibil să nu fii imediat ascultat (III, 466).

Maria! Te-am găsit pe tine, am găsit mântuirea. Cine a găsit-o pe Mamă, cu ușurință găsește mântuirea Fiului (III, 279-280).

13 mai

Maria este poarta cerului. Scriu sfinții Părinți că toți cei care se mântuiesc, se mântuiesc prin mijlocirea Mariei. Fecioara binecuvântată e numită avocata sărmanilor păcătoși. Maria este ajutorul tuturor creștinilor. Cu câtă sollicitudine le procură mântuirea! Dumnezeu, nimic nu-i refuză Mariei.

Dacă toți sfinții și îngerii mi-ar spune că cerul mă părăsește, dar aș ști că Maria spune un cuvânt în favoarea mea, eu aș rămâne liniștit și încrezător în sollicitudinea unei mame atât de mari (I, 49-50).

14 mai

Cine o iubește pe Maria este imediat iubit de ea. Maria este mamă binecuvântată care ne iubește atât de mult. Este mijlocitoare care îi vrea mântuiți și pe păcătoși, e asociata Mântuitorului care îi vrea mântuiți pe toți. Să ne consolăm, căci prin Maria dobândim mântuirea veșnică (I, 50-51).

Fericiți oamenii care o imploră pe Maria (I, 48).

15 mai

Grădina Fecioarei... Să intrăm într-un paradis de bucurie și de virtute pe pământ. Frumoasă și sfântă ședere, scumpă ca paradisul pământesc al nevinovăției primilor noștri părinți. O numim grădina Fecioarei, pentru că inima Neprihănitei este grădina închisă, izvorul pecetluit pe care Dumnezeu însuși ni-l arată (III, 377).

16 mai

Apoi se adresa părintelui Orione: „Sunt aici, îi spuse, sufăr... roagă-te!”. „Să ne rugăm!” a fost răspunsul. „Ceea ce voiesc Domnul și Sfânta Fecioară”. Și în acele glasuri se simțea o iubire mare, înflăcărată: părintele Orione a pus ușor mâna pe obrazul sfântului; acesta își fixă ochii plini de lacrimi, lacrimi de mângâiere, de iubire, în ochii părintelui Orione. Și se priviră. Toți cei din jur plângeau... Un ultim cuvânt al muribundului: „*In... charitate... Cristi...*”. Iată întreaga viață și programul părintelui Guanella (M, 546).

17 mai

Dumnezeirea locuiește în Isus Cristos... Adorați-l: este Fiul unul născut al Tatălui și este adevăratul fiu al Mariei pentru că s-a născut din Fecioara Neprihănită. Isus a venit ca să te conducă din nou la Dumnezeu Tatăl; ghemuiește-te strâns în brațele lui.

În Maria sunt toate virtuțile de fecioară și de mamă. Ca și soarele care, trecând printr-un cristal, îl face să strălucească și mai tare, tot așa Isus Cristos, venind în Maria ca adevărat soare al dreptății, a înfrumusețat și mai mult trupul ei neprihănit și a desăvârșit sufletul ei binecuvântat (III, 486).

18 mai

Dintre toate fiicele Evei, Dumnezeu a ales-o pe Maria, ei i-a dat atâta sfințenie cât a fost posibil pentru o creatură umană (III, 447).

În favoarea Mariei Domnul a înfăptuit un miracol de putere și de milostivire (III, 583).

Ea e puternică pentru că e plină de virtute, ea ne iubește pentru că ne vrea binele cu aceeași caritate cu care Isus are predilecție pentru noi (III, 344).

19 mai

Așa după cum Dumnezeu a creat această lume ca să fie locuința noastră, tot așa a creat sufletul Mariei ca să fie locuința demnă a Celui Preaînalt (I, 43).

Un munte de sfințenie este Maria Neprihănită (I, 113).

Cine se recomandă Mariei, în asaltul vreunei mari ispite, este moralmente sigur că nu rămâne victimă a Satanei (I, 1345).

Neprihănită Fecioară, fă inimile noastre curate! (I, 1087).

20 mai

Frații mei, cât e de frumos să o iubim pe Maria! Să o iubim din toate puterile noastre. Am găsit viața și mântuirea noastră. Pentru că Maria poate totul lângă tronul lui Dumnezeu. Maria este atât de binevoitoare încât privindu-ne ne obține oricare bine (I, 57).

Să iubim ca să fim mântuiți. Să alergăm cu bucurie unde este un frate de ajutat. Acesta este drumul care duce la cer! (II-2, 58).

21 mai

Iată semnul de predestinare: Maria. Cine o iubește pe mamă este iubit de Fiu, care este Mântuitorul. Cine o iubește pe mamă îl iubește pe Fiu. Cine o află pe Maria a aflat mântuirea (I, 49).

22 mai

În acest sens cine a aflat-o pe Maria va avea mântuirea: Maria binecuvântată, mijlocind zi de zi harurile necesare pentru a trăi bine, va obține ca cel fidel ei să înainteze mereu cu corectitudine pe calea dreptății. Ajuns la sfârșitul vieții sale, Maria îi va fi alături cu o grijă specială pentru a-l conduce și a-l încuraja ca să facă ultimul pas de pe acest pământ în ceruri.

O, fericită Fecioară, ce mare comoară ne aduce o sinceră devoțiune către tine! Te iubim, o Mamă. Vrem să te iubim până la sfârșit. Ajută-ne să obținem toată acea glorie pe care tu așa de bine ne faci să o sperăm (I, 57).

23 mai

La Rusalii, Maria în cenacol se roagă și apoi se încrede în îndrumările Duhului Sfânt; astfel se cuvine ca și tu să-l invoci cu afecțiune vie pe Duhul lui Dumnezeu. Numai El poate să ajute infirmitatea ta.

O lumină tainică se va face vie în mintea ta. Și în inima ta se va face pace. Tu vei continua să te rogi iar Duhul Sfânt Dumnezeu va conduce rugăciunile tale spre cel mai sfânt scop pe care El îl știe (I, 1035).

24 mai

Așa cum fiul, pentru a ajunge la tronul regesc al părintelui se strânge lângă dreapta mamei, la fel și tu însoțește-te cu Maria, spunându-i „Ave, o Maria...”. Continuă apoi a-i surâde în față ca un copil iubitor... și fii sigur că nu vei întârzia mult ca să vezi chipul Tatălui (III, 449).

Invocă „*Ave maris Stella*”: ajută-mă tu, Maria, pentru ca fiica ta să fie fiică fidelă și să fie inspiratoare a unor gânduri caste (IV, 780).

25 mai

Domnul a considerat că poate locui pe acest pământ într-un loc demn de sine. El și-a făurit o casă proprie. Aceasta e casă sfântă, sălaș al virtuților, desfătare a sufletelor virtuotoase... Se numește cu numele venerat de Maria. Maria e casa Domnului. Să ne bucurăm! (I, 163).

Spun sfinții că Dumnezeu a făcut-o pe Maria atotputernică prin har, așa cum Dumnezeu e atotputernic prin natură (I, 50).

26 mai

Isus este soarele mântuirii, Maria este luna care de la acest soare primește toată strălucirea. Soarele dreptății care este Isus Cristos o luminează pe Fecioară (I, 167).

Maria este plină de har pentru sine. E plină de har pentru sine și pentru alții. Și mai este preaplină de har mai presus de toți sfinții (I, 169).

Vreau să mă comport ca un înger; vreau să fiu spadă de foc în ministeriul sfânt (al preoției) (III, 1002).

27 mai

Tatăl veșnic privind-o pe Maria a spus: Iat-o pe fiica mea cea aleasă. Duhul Sfânt a salutat-o ca neprihănită sa mireasă, și Cuvântul veșnic s-a plecat în fața ei ca mamă (I, 170).

Să ne oglindim în Maria: ea e cristalul din care strălucește orice frumusețe de culoare, orice comoară de virtute (I, 56).

28 mai

Copilașul care e condus de mână de fratele său mai mare nu se teme să pornească spre tatăl. Fratele tău mai mare care este Isus Cristos, Fiul unul născut al lui Dumnezeu și al Mariei, vine lângă tine, te ia de mână dreaptă și îți spune: „Să mergem la Tatăl! Să mergem la Tatăl!” (III, 465).

Sprijină-te pe dreapta lui Isus și strigă: „Tată! Tată!” În același timp îndreaptă repede spre cer aripile afecțiunii, iar Dumnezeu Tatăl va porni să te întâlnească (III, 109).

29 mai

Harul Duhului Sfânt este ca apa unui fluviu peren. Să vină în inima noastră aceste fluvii de apă vie! Să vină și, prin noi, să se răspândească în sufletele tuturor oamenilor de pe pământ! (I, 162).

Harul lui Dumnezeu revarsă comorile din inima lui Dumnezeu în inima omului (I, 37).

30 mai

Tu care ești creștin, adică fiu iubit, observă legea Domnului și Tatălui tău. Ca fiu iubit ești chemat să-ți fixezi privirea în Dumnezeu (I, 899).

Înfrumusețează tot mai mult casa inimii tale, aprinde-o cu focul crescând al iubirii sfinte. Așa a făcut întotdeauna Preasfânta Maria (I, 919).

Fecioară minunată, prin mila lui Dumnezeu ai fost salvată de demon. Vai, fă ca noi sărmanii, deja sclavi ai Satanei, primim milostivirea Domnului să fim eliberați (I, 176).

31 mai

Preaglorioasa Treime a Tatălui, a Fiului, a Duhului Sfânt sălășluiește în veșnică fericire în ceruri. Își îndreaptă apoi privirea spre pământ și, văzându-l nenorocit din cauza păcatului, decide misterul inefabil al divinei Întrupări. Aceeași Treime preaglorioasă își oprește privirea la Nazaret și, o vede acolo pe Maria, Cuvântul veșnic în sânul Fecioarei neprihănite, asumă natura umană (III, 1172).

Sfinții se întâlnesc ca Maria și Elisabeta. Și își deschid sufletul în sentimente pioase ca Maria și Elisabeta, care se salutară în beție de bucurie cu un cânt de paradis, *Magnificat*.

De la această fericită întâlnire rezultă că fiul Elisabetei a fost sfințit înainte de naștere și că lui Zaharia i s-a redat graiul.

Sfinții se întâlnesc și astăzi și își deschid apoi sufletul în convorbiri sfinte.

De unde rezultă că în adunările înțelepților se înfăptuiește mântuirea (III, 1173).

Fraciscio (Sondrio). Izvorul din fața Casei Guanella.

IUNIE

Cele mai frumoase pagini de la părintele Guanella

PREASFÂNTA INIMĂ A LUI ISUS

Putem să ne considerăm inspirați pentru că am constituit Preasfânta Inimă patron al Opere-
lor noastre.

Biserica noastră e Paradisul nostru pe pământ; iar Inima lui Isus, care în Biserică este adorată, este bucuria sărmanelor noastre inimi.

Lângă altarul bisericii noastre este divinul focar al vieții și centrul de la care pornesc raze de bucurie cerească. Acolo se adună înfometați fiii Domnului pentru a se sătura cu divinul sânge care iese din inima rănită de iubire a lui Isus..., acea Inimă pe care noi o adorăm profund emoționați.

Altarul nostru al Preasfintei Inimi este centrul divinei carități, al acelei carități divine care este întreagă în Hostia sfântă, în Isus din Preasfântul Sacrament care este în tabernacol.

Acolo este în mod real și substanțial inima euharistică și, cu inima, sângele, chipul,

Persoana adorabilă a Răscumpărătorului și Domnului nostru Isus Cristos.

Cf. La vita, lo spirito e le opere di don Luigi Guanella, de L. Mazzucchi, 433.434-435

Inima lui Isus este inimă de Tată.

Tu ca prieten vii să-l saluți pe Isus dimineața în biserică, când pe altar se oferă hostia de ispășire pentru toți. Te vei întoarce, spre a-l vizita seara, când din altarul Preasfântului Sacrament îi binecuvântează pe evlavioșii săi. Dacă faci acest lucru, imiți prietenul care conversează cu prietenul. Dar dacă în timpul zilei te risipești în fapte de iubire cu Isus și îi arăți lui afecțele inimii tale ca un fiu către tatăl, atunci îl imiți pe acel fiu preaiubit care se bucură mult să conviețuiască cu tatăl său, și astfel îi vei fi lui Isus de două ori mai drag.

Încearcă să conversezi cu Isus, încearcă să conviețuiești cu el și vei vedea.

Duhul Domnului e mai dulce decât mierea. Fericit ești dacă meriți să guști, chiar și pentru

puțin, preascumpa suavitate a Inimii lui Isus. Vei rămâne acolo ca albină pe floarea ei sugând un preadulce nectar.

Între timp, dacă tu ca prieten conversezi din când în când cu Isus, vei avea bucurie în suflet. Ce mare bucurie este aceea a prietenului care strânge dreapta prietenului! Dar dacă închizi odaia cu Isus și rămâi să conviețuiești cu el, ca un fiu cu tatăl, atunci în suflet experimentezi nu numai veselie, ci bucurie vie.

Isus va începe să stabilească în sufletul tău o altă pace. Va stabili acea pace care e proprie fiului ce se încredințează, în toate și cu siguranță, dispozițiilor părintești. Această pace e un așa de mare bine încât deja prin ea însăși e superioară oricărei bucurii sensitive.

Din cârticica *Nel mese del fervore*, I,
1186.1187

1 iunie

Cine se apropie de masa Domnului primește în dar rodul carității. Cu caritatea Dumnezeu trăiește în inima omului iar creștinul trăiește în Inima lui Isus. Cât de înaltă este mângâierea de a putea spune: „Afectele mele sunt asemănătoare celor ale lui Isus, iar spiritul meu se aseamănă spiritului lui Isus, mântuitorul meu!” Această bucurie îți pune în inimă o preaînaltă pace. Afli plăcere la Dumnezeu și ești sigur că Domnul se va îngriji pururi de tine. Copilașul e în pace când e strâns în brațele tatălui; or cum e posibil ca tu să nu te bucuri de liniște când te afli în brațele lui Isus, tatăl tău? (I, 1219).

2 iunie

Fluvii de apă vie sunt apele harului Duhului Sfânt (I, 162).

Apele Duhului Sfânt nu intră cu forța în inima creștinilor. Trebuie să fie dorite. Trebuie îndepărtate piedicile ca să poată intra (I, 161).

3 iunie

Sacramentul Mirului este ca un fluviu de har divin. Fii și tu eroic asumându-ți toate acele opere de bine care îți sunt posibile. Pentru aceasta trebuie să cuprinzi în inimă multă flacără din acea iubire sfântă de caritate care este darul Duhului Sfânt (III, 541).

Inima ta, o Isuse, izvor al sfintei iubiri, ce inimă iubitoare este! Preasfântă caritate a Dumnezeului meu! O picătură de afect din Inima lui Isus răspândită în inima unui creștin îl face plin de iubire (I, 1169).

4 iunie

Noi exultăm de fiecare dată când experimentăm în inima noastră un suflu de har ceresc. Vine de sus și este semn bun. Vine de la Dumnezeu și nu va putea să nu ne facă mult bine. Să ne rugăm cu inimă sinceră cu scopul de a ști să corespundem bine la acest suflu bun al harului Duhului Sfânt (I, 158).

5 iunie

Isus Cristos bate la ușa inimii tale. Te cheamă într-una cu suavitatea glasului său. Dacă îți închizi urechile, el tot nu va înceta să te cheme. Dacă întâmpini dificultăți în a-i răspunde, roagă-te lui Dumnezeu. Învinge-te și apoi mergi la ușă și deschide. Abia vei fi deschis și Isus va veni în tine și va fi cu tine. Vei fi mulțumit (I, 1261 ș.u.).

De vrei să fii copleșit de Dumnezeu cu favori, singura condiție este să te rogi. Cere chiar pe loc, căci Dumnezeu se bucură văzând însuflețirea inimii tale. Cere cu perseverență, căci Dumnezeu se bucură să converseze cu tine (I, 19).

6 iunie

Când ne lăudăm atribuind inteligenței noastre ceea ce este pur beneficiu de la Dumnezeu, noi îl despuiem pe Dumnezeu de gloria sa (I, 415).

Dacă ne smerim în fața lui Dumnezeu, cerul va alerga cu solicitudine în ajutorul nostru (I, 468).

Răbdarea este virtutea regină care se face însoțită de o ceată de multe virtuți cucernice. Dispărând regina, cad moarte virtuțile slujitoare (I, 288).

7 iunie

Să nu vă îndoiiți că într-o zi ne va apăsa mult faptul că nu am folosit spre cea mai mare slavă a lui Dumnezeu fiecare fărâma de timp pe care Domnul cu milostivire ne-o acordă. Acest pământ e un câmp în care Domnul ne-a pus împreună pentru că avem de lucrat spre slava sa (I, 139).

Suflet credincios, intră în sanctuarul inimii tale și conversează cu Dumnezeu și odihnește-te plăcut în el (III, 889).

8 iunie

Dacă dați reciproc sau cu chirie se poate să vă pierdeți capitalul. Dar dacă dați lui Dumnezeu, câștigul este cu totul al vostru (I, 142).

Cu caritatea se salvează sufletele (I, 1154).

Voi spuneți: „Să facem puțin bine!”. Faceți mai mult, dacă puteți (IV, 797).

Trebuie lucrat mult pe pământ pentru a obține un seceriș peren în ceruri (I, 483).

Cine dă săracului, împrumută lui Dumnezeu și primește de la Dumnezeu.

9 iunie

Ai în fața ta pe Regele îngerilor ca să te mântuiască. Tu ce vei face? Aruncă-te cu fața la pământ și adoră-l pe Dumnezeu spunând: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât l-a dat pentru ea pe Fiul său unic” (I, 13).

Trebuie să vă scufundați mintea și inima în rugăciunea orală și în meditație, ca să puteți să înrourați apoi inimile fraților cu suavă umilință și să-i întăriți cu exemplul sfintei carități (IV, 492).

10 iunie

Ce nedreptate față de un iubit divin, să fugi din frică rău înțeleasă. Apropiați-vă (de sfânta Împărtășanie), căci iubirea vrea să i se răspundă cu iubire. Isus Cristos e cel care bate la ușa inimii voastre ca să intre înăuntru, curaj, de ce vă îndoiiți? Deschideți-i îndată, căci oaspetele divin e cel care vine. Și vine plin de iubire și de bună-tate ca să răspândească multe haruri în inima voastră (IV, 570).

11 iunie

Adesea glasul unui prieten, maxima dintr-o predică, vizitarea unei biserici, sunetul unui clopot ne trezesc gânduri mântuitoare și ne conduc să ne angajăm pe calea virtuții (I, 516).

Propune-ți să vrei mai curând să mori decât să rănești cu vreun păcat grav inima lui Isus al tău (I, 39).

Domnul ne acordă comoara adevăratei păci, ce țâșnește din izvorul nesecat al Inimii lui Isus (IV, 1407).

12 iunie

Nemaștiind ce să facă, Dumnezeu îți arată inima întrupată a lui Isus, unicul născut al său, pentru ca tu să-l iubești (I, 1156).

Isus se arată cu afecțiunile de tată, se arată cu solitudinile bunului păstor, se arată cu însușirile de medic, de frate, de prieten (I, 1205).

Izvorul de apă vie este pentru sufletul credincios Isus în Preasfântul Sacrament (II-2, 285).

13 iunie

Ecaterina Guanella a trăit moartă pentru lume ca să trăiască în Isus Cristos. Era o mică învățătoare în credință și avea privilegiul intuiției inimilor.

Știu că, de tânără, slujitoarea lui Dumnezeu făcea să se înțeleagă cu fapta și cuvântul că pentru ea nu ajungea o virtute comună, dar că voia în orice mod să înainteze în virtute, considerând aceasta marea ei datorie. Fără să-și dea seama și fără să o pretindă, era chemată la virtutea eroică a sfinților.

Trăia din credință: în tot ce spunea era porumbița ce zbura la Mire. Avea mereu pe buze: „Trebuie să facem lucrurile cu mare conștiințiozitate pentru că Dumnezeu ne vede”. Chiar și o simplă aparență de rău o făcea să se îngrozească.

Viața slujitoarei lui Dumnezeu, de la 27 de ani mai departe, se putea spune că zi după zi, oră de oră, vorbirea ei era mereu *cum coelestibus*. Aceasta nu o distrăgea nicidecum de la îndatoririle stării sale; totuși se observa că mâna era la lucru, dar mintea era la Dumnezeu (Mărturia părintelui Alois Guanella - Din *Positio s.f.*, ses. IX și X).

14 iunie

Să vă fie totdeauna scumpă virtutea simplității (IV, 523).

Exemplul lui Isus este lumină ce strălucește în fața minții. Cuvintele lui conțin în sine sămânța vieții veșnice (I, 1250).

Isus este cu tine în Preasfântul Sacrament al altarului, pentru că el, tată fiind, nu poate sta departe de fiii săi. Dar tu, ce zici în fața atâtor dușii ale sale? (I, 1280-1281).

15 iunie

Isus Cristos, pentru a-i mântui pe oameni, a înfăptuit acea minune de iubire ce a umplut de uimire cerul și pământul: Euharistia (I, 1214).

În Preasfânta Euharistie, Isus îți împărtășește roadele bune ale spiritului său, care te fac scump lui Dumnezeu și aproapelui tău (I, 1222).

Inima se hrănește cu inspirații sfinte și afecte evlavioase care, precum aripile păsării, ridică inima de la pământ ca să o înalțe până la cer... Totuși nicio hrană nu este atât de aleasă ca cea pe care ne-o oferă masa euharistică (III, 144).

16 iunie

Privește cu atenție admirabilul ospăț pe care Tatăl tău cerească îți oferă sufletului. Masa este toată de paradisi și pe ea sunt bucatele alese ale trupului și sângelui lui Isus. În jurul banchetului cerească luminează, ca tot atâția sori, splendoarea Cărilor sfinte iar bunul exemplu al atâtor frați evlavioși este ca parfumul de tămâie plăcut mirositor (III, 510).

17 iunie

Copilașul surâde către tatăl și apoi strigă: „Pâine, pâine!”, iar apoi se aruncă în brațele sale și se ospătează la masa pe care i-o dă părintele său. Tu, cu credința surâde către Dumnezeu, cu speranța imploră ajutorul său și cu caritatea vino în brațele sale. Aici stai la masa Sacramentelor Domnului tău. Ce fericire! (III, 535).

De mai multe ori într-o oră din aceeași zi tu trebuie să-i surâzi Domnului, ca un copilaș în fața părintelui iubit (III, 982).

18 iunie

Nu poate un tată să stea departe de copilașul iubit, și dacă i se întâmplă să trăiască departe cu trupul îi este cu atât mai aproape cu inima. Isus, care este tată preaiubitor și atotputernic, trebuind să se înalțe la cer, și-a stabilit pe pământ locuința în Preasfântul Sacrament, și în același timp s-a înălțat la dreapta Tatălui (III, 544).

Cât este de bun Isus! (II-1, 122).

19 iunie

Tu admiri frumusețea universului creat de Dumnezeu, dar adoră și mai profund misterul de iubire pe care Isus îl înfăptuiește pe sfintele sale altare. Împlinind acest mister de putere și de bunăătate, Domnul se face recunoscut din ministeriul de preot ca instrument voit și oportun (III, 543).

Domnul este bun. Cât de bun este Domnul! (I, 493).

Totul vine din mâna lui Dumnezeu (I, 314).

Preotul este un înger care călăuzește spre mântuire (III, 434).

20 iunie

Vinul viței îți întărește trupul. Același vin, în potirul sfinte Liturghii, prin cuvântul lui Dumnezeu atotputernic, este schimbat în Sângele preaprețios al Răscumpărătorului. În acest miracol dispare tot ce este materie pământească și rămâne numai Dumnezeu, viața ta și paradisul tău (III, 543).

Victime glorioase sunt sufletele care, ca niște heruvimi, izbucnesc în acte de iubire sfântă în fața altarului Preasfântului Sacrament (I, 1336).

21 iunie

O Isuse, condu-mă în singurătate. Eu deja doresc să mă dezlipesc de lucrurile de pe pământ și aștept numai să mă chemi. Vorbește-mi despre mine și despre mântuirea mea veșnică. Vorbește-mi de tine și de iubirea ta preasfântă. Așa precum peștele țâșnește în apele sale și pasărea se avântă în aerul său, așa vreau eu să trăiesc conversând cu tine care ești elementul trăirii mele, aerul curat al respirației mele (I, 1198).

22 iunie

Isus în marele Sacrament se umilește până la a-și ascunde maiestatea în câteva specii de pâine. Suferă până la a rezista ultragiilor din partea fiilor săi. Nu ți se pare că Isus este vrednic de toată iubirea și de toată adorația ta? (III, 545).

Dacă vrei să crești tare ca un leu din pădure, apropie-te de banchetul euharistic unde este pâinea celor tari. Dacă vrei să întreci în har și în nevinovăție perfecțiunea îngerilor, apropie-te de masa Domnului, unde se primește vinul binecuvântat care-i germinează pe cei virgini (III, 546).

23 iunie

Să ne bucurăm că familia sfinților e atât de glorioasă în ceruri și atât de numeroasă pe pământ. E familia lui Dumnezeu Tatăl... Să ne umplem de speranță că și noi, ca sfinți și sfinte, vom ajunge la perfecțiune pe pământ și la fericire în cer (I, 1317).

24 iunie

(Era sărbătoarea) Sfântului Ioan Botezătorul, protectorul parohiei. Băiețelul Alois întâlnește în piața bisericii parohiale pe propriul său cumnat Guglielmo Sterlocchi... Cumnatul cumpără niște bomboane și i le dădu spunând: „Sărbătorește și tu, Alois, ziua sfântului Ioan”. Puțin după aceea sună clopotul, dar să intre cu cornetul de bomboane în biserică, băiețelul avea scrupule și se grăbi să le ascundă sub o grămadă de lemne, care erau adunate în fața casei vicariale și în fața așezării loc de întâlnire al preoților. Era pustiu în jur. Tânărul Alois auzi o bătaie seacă din palme, privi și văzu un bătrânel frumos care îi întindea mâinile ca pentru a spune: „Dă-mi mie din acele bomboane”. Alois se simți încurcat, sfârși de ascuns bomboanele și, privind, nu-l mai văzu pe bunul bătrânel și simți amărăciune și părere de rău.

Cf. VdP, 14-15

25 iunie

Așa cum soarele apare zilnic la orizont ca să salute noua zi și să promită pământului roade bogate, tot astfel zilnic Isus, adevăratul soare al dreptății, apare pe altarul sfintei Jertfe ca să binecuvânteze sufletele și trupurile oamenilor (I, 552).

Dacă salvăm sufletul, cât de mult va jubila Isus pentru aceasta (I, 560).

26 iunie

Dacă tu ai putea să te consumi în fața altarului preasfintei Jertfe ca flăcăruia acelei mici lămpi care arde înaintea tabernacolului de iubire! Dacă nu reușești atât, cel puțin izbucnește în accente de durere și recită cu glas îndurerat psalmi de căință și rugăciuni de implorare (III, 553).

Isus în Preasfântul Sacrament este fratele și prietenul tău, e mijlocitorul și avocatul tău. Prin Isus Cristos tu nu numai că îmbogățești casa sufletului tău, dar poți să te prezinți Tatălui și să obții orice bine de la Dumnezeu (III, 551).

27 iunie

Domnul ne face să găsim tot binele în a rămâne lângă tronul Inimii Cuvântului său întrupat (I, 1151).

Isus îți deschide coasta sa pentru ca, intrând în inima lui, să trăiești din viața lui și să înveți a te mântui pe tine și pe alții (I, 1154).

Isus în sfântul Sacrament este izvorul de viață unde să ne adăpăm, unde să ne săturăm foamea, unde să avem călăuză în îndoieli și putere în primejdie (IV, 565).

28 iunie

Din Inima preasfântă a divinului Răscumpărător a ieșit Biserica, Mama noastră. Ea este născătoare sfântă. Priviți-o. Stă pe un munte de aur, Sfânta Evanghelie a Omului Dumnezeu. Răspândește în jur raze de lumină divină, sfintele Sacramente care, ca niște fluvii prodigioase, coboară în ape argintii de pe munte și (ajung) în toate colțurile lumii (III, 308).

29 iunie

Pentru a nu greși, se privește mereu la Papa, care este steaua polară. El singur ajunge, chiar dacă toți îi sunt împotrivă: cu atât mai rău pentru cei care răstălmăcesc cuvântul său (M, 373).

O mângâietoarea mea oiță, Biserica lui Isus Cristos, mama mea! Eu vreau să fiu al tău, un mielule care zburdă pe câmpia Bisericii și se înveselește cu bucurie, iar apoi aleargă să se hrănească la sânul mamei, din care curg râuri de lapte: rodul harului pe care Domnul îl oferă și astăzi și până la sfârșit Pontifului său, ca la rândul său, bunul părinte să-l facă să curgă pentru ca toți să aibă viață în el (M, 375).

30 iunie

Duhul Sfânt este lumină vie, care pătrunde în intimitatea inimii (I, 101).

Să-l iubim pe Dumnezeu și să-l lăudăm pe pământ, căci în curând a-l iubi pe Dumnezeu și a-l lăuda va forma fericirea noastră în sfântul paradis (I, 563).

Vârful Pizzo Stella (3.163 m).

IULIE

Cele mai frumoase pagini de la părintele Guanella

ISUS SOARELE CERESC

Centrul tuturor devoțiunilor evlavioase este adorația la Preasfântul Sacrament. În acest divin Sacrament este soarele cersesc care luminează și încălzește. În acest divin Sacrament este focul divinei carități, în care se coace masa de aluat, poporul creștin pentru ca din ea să iasă pâine aleasă ce se prezintă atât pe masa săracului cât și a celui bogat. „Sunt grâu al lui Cristos – exclama sfântul episcop Ignățiu, – eu voi fi măcinat de dinții leilor, ca să fiu găsit pâine vrednică de a fi prezentată înaintea Mielului divin”.

În sfânta Împărtășanie și în adorația la Preasfântul Sacrament se formează bunele călugărițe: acolo se coc inimile lor ca să fie transformate în pâine demnă de a fi prezentată înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor, a oamenilor.

Sufletele spirituale au în mod natural iubire și teamă de sfânta Împărtășanie. Ele nutresc iubire și ar voi chiar să se poată consuma în flăcări de

iubire și, când această iubire nu o văd și nu o simt, atunci tremură că sunt nedemne. Dar nu este așa și e deajuns a se umili și a spera. Gândiți-vă mai curând că Domnul iubește creaturile sale. Puneți-vă înaintea Inimii lui Isus, în acel vezuviu de flăcări așa cum e și cum i-a apărut fericitei (sfânta Maria Margareta) Alacoque și apoi vă veți convinge; se poate ca noi să nu ne încălzim la acel foc? Să ne apropiem și să nu ne mai depărtăm de el niciodată.

Ce nedreptate față de un iubitor divin de a fugi din frică rău înțeleasă! Apropiați-vă căci iubirea vrea să i se răspundă cu iubire. Isus Cristos e cel care bate la ușa inimii voastre ca să intre înăuntru; atunci de ce vă îndoiiți? Deschideți-i îndată intrarea, căci e oaspetele divin care vine. Și vine plin de iubire și de bunătate ca să răspândească multe haruri în inima voastră.

Veți spune că vă simțiți păcătoase; aceasta e prea adevărat, din nefericire. Cine e sfânt ca Domnul? Iar operele voastre bune, oricât de bune, sunt totdeauna amestecate cu defecte.

Dar Domnului îi place să stea cu cei săraci. Lăsați-l să gândească pe Dumnezeu căci el e mare, el e puternic. Domnul e bun. O, cât de bun este Domnul!

Voi sunteți infirme? Iată-l pe medic! Sunteți sărace în virtute? Iată-l pe Dumnezeuul cel sfânt! Sunteți reci? Iată focul divin coborât din cer. Sunteți neștiutoare? Iată glasul Tatălui veșnic care îl arată pe Isus Cristos și spune: „Acesta este Fiul meu preaiubit, ascultați-l, ascultați-l!” Sunteți păcătoase? Dar nu e oare frumos să fiți smerte și să fiți plăcute Domnului?

Din *Regolamento FSMP 1911*, IV, 568-580

Să căutăm a face viața sfintei Inimi euharistice viața noastră, foarte convinși că trebuie să umplem inima noastră de spiritul de credință și de caritate, dacă voim să putem fi de folos sufletului nostru și nevoilor grave care ne înconjoară, spre ușurarea atâtor mizerii trupești și spirituale ale aproapelui. Lumea se înrăiește tot mai mult, atât încât face viața dezgustătoare. Să stăm mai ales de veghe împotriva unui anume spirit uman și monden...

Din Lettera circolare ai Servi della Carità
din 23 martie 1913, IV, 1405-1407

1 iulie

Dumnezeu este Cel Preaînalt, și totuși te iubește pe tine, care ești o creatură sărmană. Dumnezeu te iubește dacă ești drept; te compătimește, ca să te căiești, dacă ești păcătos, și astfel, în orice mod te face să auzi glasul său plin de iubire: „Eu îi iubesc pe oameni, îi iubesc pe toți pentru că sunt creaturi ale mâinilor mele” (I, 1157 ș.u.).

O Isuse, ador tronul de milostivire al inimii tale divine... Eu mă grăbesc spre acest tron și implor milostivire (I, 1167).

2 iulie

Veșnic e sufletul nostru fiindcă e nemuritor, veșnic e paradisul fiindcă e casa Domnului (I, 606).

Suntem pe strada care de pe pământ conduce la paradis... În acest timp să lucrăm cu corectitudine, așa cum Isus Cristos ne dă exemplu (I, 621).

Dumnezeu, dacă ne este învățător și judecător, ne este totuși totdeauna tată și tată duios și milostiv (IV, 563).

3 iulie

Luminile Domnului dezvăluie fiecare gând al minții, disting fiecare afect mărunț al inimii (I, 596).

Judecătorul suprem este Isus Cristos. El este înțelepciunea veșnică ce scrutează totul, ce are totul prezent sub privirea sa (I, 614).

Inima lui Isus este inimă de tată (I, 1186).

Isus Cristos este prieten care nu părăsește (I, 311).

4 iulie

Cine ascultă pentru a plăcea lui Dumnezeu a obținut pentru sine o virtute regină, care are ca slujitoare în jurul său și umilința, și curăția, și răbdarea, cu cel mai bun bagaj al virtuților credinței, a speranței, a iubirii care imediat ne duc la Dumnezeu (I, 635).

Nu e de prisos să ridicăm privirea spre înalt. Dumnezeu ascultă... Aveți credință! (M, 379.381).

Sub țigle, e obscur; deasupra strălucește soarele.

5 iulie

Acest timp al vieții e o umbră fugitivă (I, 638).

Un singur lucru e necesar, a ne mântui sufletul. Pentru a duce la mântuire acest suflet trebuie să acordăm toate îngrijirile posibile (I, 639).

Adevărat: în paradis se ajunge săvârșind multe opere de binefacere (I, 571).

6 iulie

Dacă sunteți grijulii ca să ascultați tot ceea ce îl privește pe Dumnezeu și paradisul, e semn că iubiți lumina și că lumina într-o zi vă va bucura (I, 644).

Ce simți în afectele inimii tale? Simți că Dumnezeu se bucură să discute cu tine? Ei bine, fă să tacă toate creaturile în jurul tău și ascultă glasul iubitului tău. Domnul e cel care îți vorbește. Mizerabilă ești dacă nu îi acorzi o atenție vie! Ești cu Dumnezeu; trăiește și respiră pentru Dumnezeu (III, 962).

A vorbi cu oamenii, chiar și virtuoși, nu e niciodată fără amărăciune și fără plictiseală (I, 1186).

7 iulie

Să aruncăm o privire pe câmpul de bătălie catolic. Iată semnalul: este cel al crucii. Armele iată-le dispuse în frumoasă ordine, sunt cele ale sacramentelor, ale rugăciunii, ale operelor evlavioase. Dușmanii de combătut sunt poftele dezordonate (I, 646).

Omul aici pe pământ trebuie să lupte în fiecare zi a vieții sale (I, 657).

Lupta creștină constă în drumul pe muntele perfecțiunii la care Dumnezeu ne cheamă (I, 660).

8 iulie

Inimă a lui Isus al meu, tu ești cu mine. Fii mereu cu mine. Ce bucurie pentru mine să fiu cu tine. Ce exultanță de a sta la masă cu tine. Când voi șede, o Doamne, la masa din paradisul tău, când? (I, 1264).

Să ne întărim adorând profund a treia Persoană a Sfintei Treimi, Duhul Sfânt (III, 302).

9 iulie

Creștin adevărat este cel care se obosește iar apoi se încrede în Dumnezeu (I, 572).

Creștinul adevărat se judecă cu imparțialitate pe sine însuși, îl iubește din inimă pe aproapele și urmează prompt exemplele lui Isus Cristos (I, 594).

Cât este de scumpă prezența creștinilor plini de caritate, care abia așteaptă să facă bine (I, 650).

Domnul este prietenul care mântuiește (I, 881).

10 iulie

Ce mare rău este de a prefera plăcerile sensibile celor spirituale (I, 487).

Desfătările acestui pământ sunt un vis funest. Ele înșeală făcând a crede că pot dobândi fericirea (I, 492).

Ești în suferință? Roagă-te. Suferi mult? Roagă-te și mai mult.

Este propriul celor puternici să nu se oprească în fața dificultăților; bunul Dumnezeu e aproape cu ajutorul său în viață și în moarte (III, 959).

11 iulie

Cu ajutorul lui Dumnezeu creștinul poate totul... Limita puterii creștinului este marcată de tăria și de harul Celui Atotputernic. Această tărie și acest har Dumnezeu le dă în măsura cooperării noastre (I, 655).

Câtă sete ai de gloria lui Dumnezeu și de profitul tău spiritual? Este scris că pentru dreptate e nevoie să agonizăm. Dar tu, spune-mi, ce eforturi depui ca să corectezi un viciu, ca să îmbraci o virtute?

Și cum te străduiești să ai compasiune ori să ușurezi mizeriile umane? (III, 972 ș.u.).

12 iulie

Cine păcătuiește din fragilitate, într-o clipă se poate întoarce la Dumnezeu. Cine păcătuiește din răutate trebuie să caute multe mijloace ca să se întoarcă la Dumnezeu (I, 673).

Iată-l pe Domnul! E aproape de păcătoși ca să-i îmbrățișeze dacă vor (I, 681).

13 iulie

Sunt unele suflete evlavioase care se află într-o suferință și întreabă neliniștite: „Unde e Domnul?”. Suflete drepte, de ce vă temeți? Iată-l pe Domnul! E înlăuntrul vostru (I, 678).

Prost e acela care, putând fi copleșit de harul lui Dumnezeu, întârzie a se arunca în brațele sale (I, 670).

Isus a ales ca locuință a sa iubită tabernacolul sufletului vostru. El este însoțitorul vostru pe calea virtuții, este medicul milostiv al sufletelor voastre (IV, 574).

14 iulie

Isus din tronul său de slavă privește la tine care îi ești fiu, mijlocește pentru tine care îi ești frate, și în acest timp prezintă pătimirile sale pentru ca paradisul să se înduplece în favoarea ta.

Iubește-l pe Isus care atâta te iubește și vei fi pentru totdeauna mântuit (III, 459).

O cât te iubește, cât te iubește Dumnezeu! E atât de adevărat că Dumnezeu e bogat în milostivirea sa (I, 1153).

15 iulie

Se spune pe acest pământ că unul a obținut coroana unei vieți lungi, bogate, a unei vieți glorioase și ilustre... Adevărata coroană a vieții va fi în paradis, pentru că viața, din temporară se va transforma în viață veșnică (I, 691).

Pentru a trăi ca pelerini pe acest pământ nu e nevoie să ne atașăm de persoane și de satisfacțiile acestui pământ, ci să privim în sus și să exclamăm: „În patrie! În patrie!” (I, 696).

16 iulie

Tu ai o mamă, e în cer. Ea este mamă augustă și regină universală. Ce consolare e să ne gândim la iubita Născătoare! Salut-o spunându-i: „Tu îmi ești Mamă iar eu îți sunt fiu. Mamă, salvează-mă!” (III, 915).

Iată rugăciunea noastră: „Ai milă de noi sărmanii, tu care ești Mamă sfântă. Ave, o Maria!” (III, 878).

17 iulie

O, cât te iubește Isus! (I, 1192).

Preascump îi este lui Isus ogorul sufletului tău. Pentru ca terenul spiritului tău să dea roade bune, îl udă cu sângele patimii sale. Acum străduiește-te să dai multe roade de virtute (III, 459).

Un teren oarecare... dacă nu te străduiești alături de munca cultivatorului, puțin va putea să dea altceva decât spini și măracini (III, 1027).

18 iulie

Conversând cu Isus avem bucurie, conviețuind cu el avem fericire. Încearcă și vei vedea (I, 1189).

O Isuse, și eu doresc nespus bucuria de a conversa cu tine, fericirea de a conviețui cu tine. În-vrednicește-mă de aceasta. O știi, tu îți păstrezi deschisă coasta, în care palpită inima ta preasfântă. În ea vreau să intru și să nu mai ies nicio dată. Ascultă-mă, Inimă preasfântă a lui Isus al meu (I, 1188).

19 iulie

Dacă nu voim să aderăm lui Cristos din iubire pentru premiu și pentru viața pe care ne-o promite, să aderăm cel puțin din teamă de pedeapsa ce ne amenință (I, 703).

Sfânta Împărtășanie frecventă și zilnică să fie hrana preanobilă a tinerilor noștri, a bătrânilor și copilașilor neputincioși (IV, 1411).

La Dumnezeu se ajunge bine când se ajunge cu ochiul curat, cu fața smerită și mortificată (I, 708).

20 iulie

Prosternă-te la picioarele lui Isus, implorându-l să potolească în tine setea patimilor rele. Apropie-te de rănilile mâinilor sale și roagă-l să sporească în tine setea de orice operă bună. Apoi, intră în spirit în coasta lui Isus și așează-te lângă inima Mântuitorului și nu te îndepărta nici o clipă de acolo pentru că, lângă acel izvor de har divin, tu ai găsit de acum fericirea (I, 877).

21 iulie

Afară din casa inimii noastre teama!

Să lăsăm să intre ca doamnă încrederea creștină și de la aceasta să așteptăm orice bine (I, 392).

Dumnezeu ca să te facă să te ridici din păcat săvârșește fapte minunate de putere, fapte minunate de milostivire (I, 1156).

Unul singur e prietenul nostru, Isus din Preasfântul Sacrament (II-2, 334).

22 iulie

Amintește-ți mereu că ești mireasa lui Dumnezeu, că Domnul locuiește ca într-o casă aleasă în inima ta, că locuiește ca într-un sanctuar admirabil în gândurile spiritului tău. Cât de caste trebuie să fie afectele tale, cât de pure intențiile tale!

Inima ta să fie un templu în care să răsună permanent lauda lui Dumnezeu, în casa ta să locuiască în toate spiritul de rugăciune. Zi și noapte cu intenție curată iubește pe Dumnezeu. Și pentru Dumnezeu iubește sufletele care îl înconjoară. Ce bucurie să te oglindești în sufletele care îl iubesc pe Dumnezeu! (III, 962).

23 iulie

Ceea ce micșorează în mare parte sau ne poate lua credința este setea de stima oamenilor. Oamenii au capacitatea de a judeca ceea ce suntem noi? Cel care ne vede în inimă este Dumnezeu. Așadar, ce vă interesează ca ceilalți să vă stimeze atâta? (I, 741).

Dumnezeu nu lasă fără recompensa lui un gând pios, nici un afect de iubire, nici un pas plin de zel... Deci cu atât mai mult dacă noi, lucrând cu intenție pioasă, oferim Domnului toate puterile noastre și toate actele vieții noastre (I, 760).

24 iulie

Nicio îndoială că Dumnezeu face să înțelegem înlăuntrul nostru puterea glasului său și ingeniozitățile afectului său pios. Dar noi, cum îl ascultăm? (I, 679).

Cine păstrează inima împărțită între Dumnezeu și lucrurile pământești nu mai e apt pentru împărția lui Dumnezeu (I, 735).

Dumnezeu singur trebuie adorat (III, 918).

Ajutorul nostru este în numele Domnului (I, 15).

25 iulie

Să ne îmbrăcăm toți cu virtuțile Domnului nostru Isus Cristos și cu el să ne pornim la drum în strălucirea doctrinei clare spre a dobândi paradisul (I, 765).

Fericit cel care poate să intre în Inima lui Isus și să se acopere cu sângele rănilor sale preasfinte (I, 427).

Cea mai scumpă rugăciune ce se ridică în înalt este rugăciunea *Tatăl nostru* (III, 335).

26 iulie

Destoiniciile războinice ale satanei sunt cele ale fricii, ale prezumpției și ale rebeliunii manifeste... Voi opuneți-vă cu destoinicii opuse, cum a făcut Isus și veți fi mântuiți (I, 776).

Mărturisiți-vă cât puteți de des păcatele, și înțăriți-vă inima și mai des la masa Trupului preasfânt al Mântuitorului. Iată pâinea celor tari. Iată vinul care îi germinează pe feciorelnici. Cel care se apropie des de masa trupului și a Sângelui lui Isus va trăi mereu din harul divin (III, 380 ș.u.).

27 iulie

Închipuiți-vă că gloria lumii ar fi ca o coloană de fum ce se înalță din cămin. Și ca vaporii ce se degajă din pământ în urma unei ploi. Pe măsură ce se dezvoltă se risipesc... Iar noi să mai prețuim oare gloria lumii? (I, 778 ș.u.).

E de folos a vedea deșertăciunile ce au trecut. S-au risipit întocmai ca vaporii. S-au topit ca zăpada la soare. Pe scurt deșertăciunile au trecut și nu mai sunt (I, 779).

Tu, păzește-te de păcat, culmea prostiei (I, 17).

Adevărata înțelepciune este cea care îl unește pe om cu Dumnezeu (II-1, 308).

Dumnezeu ne-a așezat în timpul acestei vieți pentru că avem a ne sfinți (I, 789).

Sus inimile noastre! Suntem prizonieri: mântuirea vine de sus. Ne mângâie să privim la Dumnezeu, căci rugându-ne, obținem. E de ajuns să ne rugăm cu credință și cu perseverență. Rugându-ne să luăm ca mediatori pe Isus Cristos și împreună cu el pe sfânta Fecioară, precum și pe sfinții și sfintele din paradis (III, 335).

28 iulie

Un discurs bun îi bucură pe cei care încep a face bine, ca o masă întăritoare pe convalescenții ce se ridică după o boală grea.

Să ținem discursuri edificatoare și ne vom face bine nouă și vom aduce mântuire tuturor (I, 783).

Nu întârzia să alergi la Isus. Grăbește pasul, în timp ce el îți întinde mâna cu iubire (I, 1212).

29 iulie

Să avem grijă de timpul pe care Dumnezeu ni l-a dat. Timpul este comoara cea mai prețioasă dintre toate... Să ne folosim de timpul ce ne este încredințat cu scopul de a câștiga paradisul. În timpul de pe acest pământ suntem ca într-un templu, casa lui Dumnezeu pentru a ne sfîinți (I, 792).

Iubește, suflete ales și vei fi fericit. Inimă a mea, repetă în fiecare ceas al zilei: „Te iubesc, Dumnezeul meu” (III, 879).

30 iulie

Oricât de bun ar fi un pământ, el nu dă rod dacă Dumnezeu nu trimite ploaie din cer. Iată ce face harul Domnului în inima unui suflet. Fără acesta, sufletul nostru este ca un pământ fără apă (I, 795).

Amintește-ți mereu: cel care te călăuzește și te mângâie e Domnul care te-a creat. Speră în Dumnezeu și trăiește fericită (III, 877).

Trăim în credința Domnului care ne iubește atât și se dă pe sine însuși pentru noi. Să avem încredere căci Isus este prieten fidel (I, 311).

31 iulie

Apropie-te de Isus, care este sfântul sfinților. Stând în prezența mântuitorului tău și împărtășindu-te la masa lui binecuvântată, tu dobândești bunătatea care te face plin de iubire. Dobândești bunătatea care te face să fii generos cu aproapele tău (I, 1219 ș.u.).

Scufundați-vă în aceste ape preacurate și să trăiască sufletul vostru (IV, 568).

Borgonuovo (Sondrio). Cascada Acqua Fraggia.

AUGUST

Cele mai frumoase pagini de la părintele Guanella

MILOSTIVIREA DIVINĂ E FĂRĂ MARGINI

Domnul vine primul ca să-ți ceară prietenia. Nu poate suferi să te vadă păcătos falit și de aceea îți trimite inspirațiile sale ca să-ți servească drept ghid, îți trimite harurile sale ca să-ți fie drept sprijin. Îți trimite îngerii săi ca să te solicite, trimite la tine oameni îngerești, pe pontif și pe preoți miniștrii săi, care cu glas neîncetat te încurajează și îți spun: „Dumnezeu iartă, Dumnezeu iartă”. Chiar dacă păcatele tale ar fi imense ca abisul mării și dacă ar fi enorme ca adâncimea unei prăpăstii, tu poți la fel de bine să-ți reglezi conturile pentru că Domnul iartă. Isus însuși se trudește ca bunul păstor, Isus ca și tatăl fiului risipitor numără zilele îndepărtării tale, Isus însuși ia calea Calvarului și în acest timp spune: „Tatăl nu poate să stea fără fiul său”. Admiră și o altă minune de bunătate. Pentru atâtea păcate ale tale și pentru atâtea suferințe pe care i le-ai pricinuit,

Isus se mulțumește să primească de la tine o singură lacrimă de căință. Ah, dacă aceasta izvorăște din ochii tăi, Isus o primește, o amestecă cu propriul sânge și astfel, oferind-o Celui preaînalt, strigă; „Tată, iartă! Tată, iartă!”.

Din cânticica *Andiamo al Padre*, III, 150

Dumnezeu iartă. Isus a revelat oamenilor acest afect al inimii sale. El a spus: „Cea mai cruntă rănire pe care o simt, e cea prin care mă străpung păcătoșii când repetă: „Dumnezeu nu iartă”, și se abandonează în brațele disperării. Ce chin pentru inima unui tată când nelegiuirile îi smulg din brațe fiii. De aceea își înalță glasul, impune miresei sale neprihănite, Biserica, să proclame totuși și să nu înceteze a spune că milostivirea divină e fără margini, că ea iartă totul tuturor.

Din cânticica *Vieni Meco*, III, 404

1 august

Dumnezeu Tatăl este bogat ca și marea care, câte ape primește atâtea răspândește pe pământ și nu se micșorează niciodată. Dumnezeu Tatăl te răsplătește pentru slujirile pe care i le aduci și te privește cu atenție, ca și cum nu ar avea să se gândească decât numai la tine. În aceasta se aseamănă cu soarele, care stă în mijlocul cerului și în același timp își trimite lumina și căldura atât muntelui cât și câmpiei, uscatului ca și mării și privește la toți și în același timp își trimite razele sale ție ca și cum nu ar avea să se îngrijească decât de tine singur (III, 126).

2 august

Tu dorești strălucirea soarelui pentru că luminează și încălzește. Îți place splendoarea lacului, frumusețea câmpului pentru că te recrează...; dar dacă te bucură atât creaturile, cu cât mai mult trebuie să tinzi spre Creator (III, 467).

În dumnezeiescul Sacrament este soarele cerească care luminează și încălzește (IV, 580).

3 august

Suflete iubit, intră în sanctuarul inimii tale și conversează cu Dumnezeu și odihnește-te lin în el. Deșteptându-te, îndreaptă-ți privirea spre univers: îl vei vedea din cale afară de frumos. Tu atunci într-un extaz de fericire exclamă: „Dumnezeule mare!”, și rămâi voioasă reflectând la ceea ce Dumnezeu a făcut în tine și în afara ta cu bunătatea însăși a Celui Preaînalt (III, 889).

O inimă curată respinge de la sine orice gând ce nu ar fi propriu unui suflet cast (IV, 922).

4 august

Așa cum în orice colț al pământului soarele luminează, așa trebuie să-ți amintești că în orice parte a lumii Domnul de sus te urmărește ca să te ajute. Apoi ajutorul pe care Dumnezeu ți-l va da este proporțional cu credința cu care îl rogi, așa încât, dacă tu prezinți implorări smerite și fierbinți, îndată îndupleci cerul pentru a ți se arăta în strălucirea sa, îndată obții ca Dumnezeu Tatăl să se grăbească în ajutorul tău (III, 126).

5 august

Studiul Cărilor sfinte este ca munca în jurul unei mine bogate în aur, în care cu cât mai mult te afunzi, cu atât mai mult găsești bogății de metale (I, 832).

Cărțile divine sunt admirabile de citit, sunt și mai admirabile de meditat, nespuse de admirabile sunt apoi în inima credincioșilor care le pun în practică învățăturile (I, 834).

6 august

Oportun e ajutorul unui tovarăș fidel care s-ar însoți cu tine pe cărarea aspră a muntelui... sau care, trebuind să treci fluviul, te-ar însoți într-o navă sigură. Dreapta lui Isus e mână milostivă ce te însoțește cu oportunitate când de pe marea vieții ești chemat să intri în marea veșniciei (I, 831).

Îndreaptă-ți privirea spre Mântuitorul transfigurat în Preasfântul Sacrament și, făcând Împărtășania spirituală, consolează-l cu afectele inimii tale (I, 1212).

7 august

Isus Cristos nu e ca învățătorii umani, care în timp ce învață adevărul cu doctrina, îți pot insinua răul cu exemplul. Viața însăși a lui Isus e o carte care învață eminent adevărata știință și sfințenia (I, 863).

Isus Cristos, în timp ce te învață, îți deschide ochii minții, ca să poți vedea clar; îți mișcă afecțele inimii, ca să poți îndeplini prompt ceea ce ți s-a propus. El, acest tată iubitor, te instruiește în orice timp și în multe moduri (I, 836.837).

8 august

Dacă tu crezi că ești un creștin tare, trebuie să te temi, căci ești mereu neputincios, și atâta timp cât trăiești aici pe pământ, ești în continuu pericol. Siguranța ta va fi mare când te vei încrede pe deplin în Domnul (I, 838).

Creștinul, pentru a se mântui, trebuie să trudească în continuu și să fie sânguincios în fiecare zi mai mult (I, 852).

9 august

Tu care lucrezi pentru a-ți mântui sufletul, ești asemenea cultivatorului, care trudește în via sa. Lucrul în vie este continuu în fiecare anotimp, iar lucrul pentru sufletul tău trebuie să fie de fiecare zi. O vie dacă nu se cultivă se strică și se pierde, și așa este inima ta (I, 843).

„Tată! Tată! Tată!” Murmură acest nume iubit cu candoarea unui fiu iubitor și aceasta te va face foarte plăcut lui Dumnezeu Tatăl (III, 120).

10 august

În munca sufletului tu trebuie să imiți albina, care zboară din floare în floare și din fiecare scoate o picătură de miere (I, 851).

Amintește-ți că sufletul, făcând binele, nu trebuie niciodată să spună: „Am făcut destul”. El trebuie să continue din bine în mai bine până la sfârșit (I, 852).

Ce lucru nu se poate face din iubire și cu harul lui Isus Cristos? (III, 646).

11 august

Sufletul tău, ca să fie îndestulat, trebuie să ajungă până la perfecțiunea lui Dumnezeu. Dar cine nu știe că sfințenia Celui Preaînalt este infinită? Dă-ți silința așadar să crești în orice operă de bine, căci cu cât mai mult te străduiești în virtute, cu atât mai mult îți rămâne de practicat (I, 851).

Gândul tău să fie totdeauna curat ca aerul din zorii dimineții, memoria ta să fie mereu eliberată de orice ceață întunecată, iar inima ta bună să fie mereu curată și înfocată ca razele soarelui (I, 856).

12 august

Divinitatea lumii este idolul aurului, al plăcerilor, al gloriei deșarte (I, 888).

Înțelepciunea constă în a discerne în timp... deșertăciunile bogățiilor și a renunța la ele cel puțin cu afectul (I, 850).

Nu părăsiți pe Stăpânul cerurilor ca să urmați idolul lumii (I, 886).

A fi buni este de folos pentru trup și pentru suflet (II-2, 266).

13 august

Așa cum pâinea naturală delectează când o mâncăm, la fel cel drept jubilează prin hrana spirituală a sfintei voințe a lui Dumnezeu (I, 894).

A face în toate voința lui Dumnezeu trebuie să fie hrana sufletului tău. Această hrană să te susțină și să-ți dea viață (I, 895).

Domnul care paște sufletul cu atâta belșug, te îndoiești că are în orice nevoie a ta o pâine materială pentru trup? Tu să ai afecțiune pentru Domnul iar el se va gândi la tine (III, 145.146).

14 august

Iată ce ai de practicat permanent până la moarte. Tu trebuie să menții vie lumina credinței (I, 913).

Muncește și roagă-te și apoi nu te mâhni pentru niciun lucru, căci cu aceasta vei crește un creștin desăvârșit (I, 934).

Muncește, roagă-te și apoi lasă-i providenței divine ca să te ajute (III, 912).

15 august

Tatăl ceresc e Cel Preaînalt care șade pe tronul paradisului, dar tu o ai pe Maria, care e mireasa Celui Veșnic și e regina pământului și a paradisului, or ce nu poți tu cu ajutorul unei Mame atât de mari? (III, 514).

Când te rogi, reaprinde credința. Maria la Cana a fost imediat ascultată. La fel vei fi și tu (I, 1011).

16 august

Cu Dumnezeu care se dă cu totul pe sine în-suși încă și azi în Preasfântul Sacrament, tu poartă-te generos dăruindu-i în întregime inima ta (I, 931).

Adevărații iubitori ai lui Dumnezeu doresc să se consume precum uleiul din lampă care arde în fața Preasfântului Sacrament (I, 971).

Voi trăiți bine la masa Cuvântului divin, căci este scris: „Fericiți cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu”. Voi sunteți dornice ca să beți din acel izvor de apă vie (IV, 832).

17 august

Dacă îl vei ruga pe Isus prin mijlocirea Mariei, să nu te îndoiești că Dumnezeu te ascultă (I, 1010).

Creștinul care iubește e creștin pentru cer, e necesar însă a iubi din inimă (I, 949).

Ce face Domnul venind la tine? Desigur pătrunde inima ta cu atâta har, asemenea unui pictor destoinic care pictează pe o pânză o imagine nespus de prețioasă (I, 943).

18 august

Amintește-ți bine: de vrei să fii suflet fidel Domnului, lasă-te purtat în brațele Providenței lui Dumnezeu. Înclină-ți capul la numele lui Dumnezeu și adoră-l profund în inima ta.

Amintește-ți că ești creatură a lui Dumnezeu. Domnul te-a creat, el singur. Mântuitorul te-a răscumpărat. Cu ce curaj ai vrea să-ți rezervi o parte din inima ta și să nu o dai în întregime Domnului? (III, 919).

Cine se atașează de pământ nu poate vedea cerul (III, 386).

19 august

Gură a lui Dumnezeu este acel glas milos care știe să atragă, cu vorba și cu rugăciunea, un sărman din abisul păcatului, ca să-l pună înapoi pe un tron de har (I, 957).

Dumnezeu singur trebuie adorat. Afară din inima ta păcatul de moarte și chiar cel venial cu voință (III, 918).

Nu știți că inima voastră se odihnește numai când e cu Dumnezeu? Și că sunteți chemate să zburați în înalt, în sublimele atmosfere ale aerului pur al virtuților? (IV, 832).

20 august

Paradisul este al tuturor celor care știu să și-l câștige cu multe suferințe (I, 986).

Cine suferă în viața de pe acest pământ e semn că se va bucura în viața din paradis. Privește acolo sus la acea glorie de viață încoronată (I, 985).

Paradisul e împărăție pe care toți pot să o câștige. Se cer pentru aceasta rugăciuni și fapte bune (I, 989).

21 august

Contrazicerile și adversitățile, de natură fie materială fie morală, bunul Dumnezeu le preschimbă în ploaie de aur; iar în furtuni face să găsim atâtea boabe de pietre prețioase, care îmbogățesc locuința sufletului religios, tabernacol viu al Duhului Sfânt (din *Scritti inediti*).

Să avem încredere și Isus ne va mântui (I, 153).

22 august

Suflete iubit, ridicându-ți privirea spre Dumnezeu, imploră-l ca Domn, spunând: „O tu care m-ai creat, ai milă de mine”. Imploră-l cu și mai scumpă afecțiune ca Tată, spunând: „Tatăl nostru care ești în ceruri, ajută-mă”. Cheamă-l mai ușor cu dulcele nume de Tată decât cu acela de Domn (I, 927).

Mamă, Mamă, inima noastră e pentru tine; fii cu noi în pericolele vieții și în durerile morții. Vom fi cu tine pe pământ și în ceruri, nu-i așa, o Mama noastră? (III, 915).

23 august

Suflete iubit, fără ca tu să-ți dai seama, uneori ți se pare că l-ai pierdut pe Dumnezeuul tău, dar Domnul nu te părăsește. Se ascunde ca un tată plin de iubire ca să vadă cu ce suspine vii îndată ca să-l cauți (I, 990).

A suferi este dovada cea mai de preț a iubirii (I, 959).

24 august

Când mergi pe drum sub razele de soare ale amiezii, îți dai seama că te înconjoară căldura astrului, că lumina îți luminează fiecare pas. Adevăratul soare al dreptății este Isus Cristos. El cu lumina dumnezeirii sale luminează și înflăcărează sufletele sfinte (I, 970).

Isus e soarele mântuirii. Maria e luna care primește de la acest soare toată splendoarea (I, 167).

25 august

O bucurie pentru a face binele trebuie să vină de la Domnul. Dacă vine de la lume e un venin care mai devreme sau mai târziu își va face simțit efectul (I, 665).

Adevărată e pacea care îl are ca fundament pe Domnul (I, 448).

Copilașul e în pace când e strâns în brațele tatălui; or cum e posibil ca tu să nu te bucuri de liniște când te afli în brațele lui Isus, tatăl tău? (I, 1219).

26 august

În inima mea, Domnul a plantat tronul milostivirilor sale. O Isuse, tu îți continui îndemnurile pline de iubire și îmi vorbești: „Eu îți sunt Tată, iar tu îmi ești fiu; cere, căci oricât vei cere vreau ca să îți dau”. Îți voi cere lucruri mari, o Dumnezeu meu. Înainte de toate mântuiește sărmanul meu suflet, fă-mă un creștin desăvârșit. Mă bucur apoi să te rog pentru toți frații mei. Fratele meu mai mare, Vicarul tău pe pământ, ți-l încredințez ție. Doamne, stai mereu cu mine; Doamne, nu te mai depărta niciodată de sufletul meu (III, 176).

27 august

Să facem ca vulturul care în zilele senine se înalță sus ținând către soare iar în zilele furtunoase coboară în peșterile dintre stânci... Când Dumnezeu ne dă har, să ne ridicăm spre a privi splendoarea lui Dumnezeu. Când ne ajung dezo-lările, să ne întoarcem la stânca de pe Calvar și să ne ascundem în rănile lui Isus (I, 72).

La tribunalul milostivirii, Dumnezeu iartă (III, 406).

28 august

Noi nu suntem merituoși, fraților, ca Dumnezeu să ne trimită un înger să ne spună: „Sunteți mântuiți, sunteți mântuiți!” Însă dacă îl iubim pe Domnul, el face ca inima noastră să înțeleagă clar acest lucru (I, 546 ș.u.).

Dumnezeu cel binecuvântat s-a purtat cu noi cu o milostivire inefabilă. Infernul păcatului era în noi. Dar a venit Isus, bun prieten și mântuitor. El a stins în noi iadul păcatului... cu prețul sângelui său (III, 409).

29 august

Să fiți înfometate peste puteri de cuvântul lui Dumnezeu. De ce să recurgeți la pârlăieșe când aveți izvoarele nesecate ale Sfântului sfinților?

Și dacă citiți cărți religioase de autori umani, faceți așa ca să înceapă totdeauna cu litera S: cărți scrise de sfinți și cărți care să istorisească gloria sfinților.

Credința vine din auzite, iar auzirea se hrănește prin intermediul cuvântului lui Dumnezeu [cf. *Rom* 10, 17] (IV, 614. 616).

Dumnezeu este Tatăl nostru. Poate un tată să stea departe de fiul său? Cu atât mai puțin Tatăl nostru din ceruri ar putea sta departe de fiii pe care i-a creat. De aceea l-a trimis pe Unul născut al său. Isus Cristos Om Dumnezeu a trăit cu noi, ne-a instruit, ne-a educat, ne-a întins dreapta sa ca să urcăm în paradis. Viața noastră este cu Cristos în Dumnezeu. Astăzi, ca și în vremea Apostolilor, noi îl avem pe Isus în Preasfântul Sacrament. El trăiește cu noi, discută cu noi, ne învață și ne însoțește la Tatăl ceresc (III, 414).

30 august

Adio, Vale Calanca.

Tu mi-ai deschis porțile tale înguste și m-ai introdus printre strâmtori și printre stânci, de-a lungul fluviului care și-a luat numele de la tine; m-ai făcut să văd bogățiile desigurilor tale, poezia pajiștilor tale, toate în pantă abruptă, și mi-ai deschis în fața ochilor pășunile roditoare ale întinșilor tăi munți; m-ai făcut să gust tăcuta liniște a anotimpului tău estival și mi-ai deschis mintea ca să observ și să admir în tine maiestatea lui Dumnezeu ce își arată *in montibus* sublimitatea sa, bunătatea sa, providența sa admirabilă.

M-ai făcut să gust surâsul plăcutelor sate din Sf. Maria, unde în primul an al secolului XX un pelerinaj lombardo-elvețian a venit să planteze o măreață cruce, simbol și prevestire de pace; din Castaneda, foarte bogată în produsele sale, din Bruseno, îmbrăcat fastuos în castani; din Arvigo, capitală a Văii, și prin ea din Selma de unde am putut cunoaște Braggio și Landarenca pe care le-am vizitat cu gândul, iar apoi să merg mai departe la Cauco, la S. Domenica, la Augio, până la Rossa (M, 538).

31 august

Adio, Vale Calanca! Te salut cu propunerea de a te revedea și cu dorința ca alți iscusiți și inimoși să mă însoțească prin singurătăți tomnatice, printre munții de zăpezi ale iernii, și în timpul grațioaselor floare de primăvară și al fânețelor parfumate ale verii. Atunci aş vrea să te admir în varietatea bogățiilor tale din regnul mineral, al vegetalelor și animalelor tale. Atunci aş voi să salut unul câte unul și pe toți împreună pe iscusiții locuitori și, dacă îmi vei permite, să le ofer sfaturi prietenești ca să atingă virtute cu virtute în ordinea religioasă, tărie morală în hotărâri ferme ca stânca cea tare, un progres civil și economic (M, 539).

Fraciscio (Sondrio). Monumentul din fața Casei Guanella (A. Vismara).

SEPTEMBRIE

Cele mai frumoase pagini de la părintele Guanella

CARITATEA CU PERSOANA

Fii ai carității, aveți datoria să fiți în mod constant caritabili. Nu vorbesc de caritatea cât privește banii; aceasta e a celor înstăriți și a celor bogați: intenționez să vorbesc despre caritatea cu persoana, care poate fi practică și de voi, pentru că toți putem face ceva pentru ceilalți.

Caritatea cu persoana constă în a ști să fim de folos de bună voie și cu iubire în nevoile altora. E o caritate atât de plăcută Domnului, pe care pentru a o exercita trebuie să ne facem violență nouă înșine și să sacrificăm mereu puțin din libertatea noastră, din gusturile, din comoditățile noastre, din iubire pentru aproapele care suferă. Iar aici este vreodată vreunul care să nu fie aproapele în suferință? Aproapele neîncercat de Dumnezeu cu o durere? Cât bine puteți face! Câte merite să vă dobândiți prin caritatea cu persoana! E nevoie să v-o demonstrez?

Sunt (neputincioșii psihici) care adesea se încapățânează să voiască ceea ce le face rău: iar voi atunci trebuie, în acele momente de exces, să-i asistați cu cea mai mare sollicitudine, trebuie să răspundeți cu mângâieri la insultele lor, să-i îndepărtați prin metode blânde de pericole, să nu-i părăsiți până când vor redeveni calmi.

Sunt infirmii care, în unele ceasuri ale zilei, sunt cuprinși de melancolie și plâng, și gem după trecut, și au nevoie să li se abată atenția, să nu fie lăsați singuri, să nu-și dea seama că se află într-un azil, departe de rude, de prieteni, de fii...!

Sunt (infirmii fizici) care au nevoie să găsească pe cineva care să-i înțeleagă. Iar aici vă vorbesc în mod deosebit vouă, o tinerilor, cărora Dumnezeu v-a dat sănătatea trupului și a minții. Și voi aveți crucea voastră, nu neg aceasta; dar cel puțin ca să vă sculați din pat, nu aveți nevoie de cineva ca să vă ajute! ca să urcați scările nu aveți nevoie de cineva care să vă ducă! Voi puteți munci și, după muncă, în orele de odihnă, puteți să alergați, să săriți, să vă mișcați cum vă place. Dar câtoro din tovarășii voștri de nefericire aceasta nu le este dat! Ei sunt mereu acolo, așezați... urmărindu-vă cu ochii plini de lacrimi cum vă mișcați. Ce n-ar da, dacă, lăsând cârjele, ar putea, o dată măcar, să-și întindă măduarele

și să se joace cu voi la bară, cu mingea!... câtă mâhnire îi apasă în unele momente! Și cine știe să citească în ochii lor? Cine înțelege bătăile inimii lor? O tinerilor, caritatea cu persoana vă impune să găsiți jocuri la care să poată lua parte și ei; aveți datoria să le adresați deseori cuvântul, să nu-i lăsați multă vreme singuri: ei sunt cu noi și cu voi, și trebuie să trăiască și ei din viața noastră, să se bucure de veselia voastră și să simtă nenorocirea lor cât mai puțin posibil.

Această caritate cu persoana, tuturor care sunteți aici, mari și micuți, tineri și vârstnici, v-o recomand cu căldură, și vă îndemn, cât știu și pot, să o exercitați... pretutindeni și totdeauna: prin vorbe bune, sfaturi înțelepte, mijloace plăcute, răbdare, sacrificiu, abnegație, amabilitate... Atunci noi vom forma o singură și adevărată familie, unită prin legături mai sacre și mai sfinte, care sunt cele ale carității creștine, înțeleasă în adevăr.

Din *La Divina Provvidenza*, iulie 1896

1 septembrie

E scris că Domnul conduce sufletele la singurătate pentru a vorbi inimii lor [cf. *Osea* 2,14] (IV, 494).

Domnul cu iubirea sa conduce suav la sine inimile tuturor oamenilor (III, 869).

Toți avem nevoie de o călăuză. Bunul Dumnezeu se îngrijește. Călăuza noastră e conștiința noastră... Prudentă și pioasă ne călăuzește în orice pas al vieții. Ne mustră mereu. Neîncetat ne luminează în drumul nostru. Glasul inimii e glasul lui Dumnezeu când ne stimulează în mod sigur ca să facem binele, să fugim de rău (III, 721.722).

2 septembrie

Cât suntem de nesăbuiți! Ne schimbăm repede gândul. Dumnezeu nu e ca omul, e generos în voința bună, e bogat și puternic (I, 85).

Domnul, din veșnicie s-a gândit să dea fiecăruia dintre noi mijloacele de perfecțiune cu atâta îmbelșugare, prin misterul umanei răscumpărări (I, 90).

3 septembrie

Există în alfabet o literă care, repetată de trei ori, dă tot ce putem mai bun să dorim aici pe pământ. Această literă este S (es), care e inițiala cuvântului sfințenie, a cuvântului știință și a cuvântului sănătate. Sfințenia ajută la perfecționarea ființei creștine a omului religios. Știința ajută la perfecționarea facultăților intelectuale ale omului. Sănătatea perfecționează dezvoltarea trupului fizic... Domnul a pregătit atâtea mijloace de mântuire pentru a ne da dovadă de iubirea sa (I, 90.91).

4 septembrie

Suflet credincios, tu ești cu Dumnezeu. O, cum trebuie să stai din toată inima în prezența sa! (IV, 931).

Rugăciunea alungă frica și dă curaj (III, 849).

În paradis fiii lui Dumnezeu sunt toți sfinți. Dumnezeu Tatăl e autorul sfințeniei (I, 99).

Izvoarele sfințeniei sunt sacramentele, canale de har ce izvorăsc din rănilor și din coasta Mântuitorului (III, 930).

5 septembrie

Dacă ești în pace cu Dumnezeu, ești fericit (III, 211).

Imposibil e a-l vedea pe Dumnezeu fără a-l iubi. Imposibil a-l iubi fără a-l lăuda. Așa încât îl vom lăuda în toți vecii vecilor. Începe încă de pe acum această laudă și să fie lauda noastră cu buzele... Să fie laudă cu inima... Să fie laudă cu faptele (I, 99).

Cel drept trăiește din credință. Când pare că Dumnezeu se ascunde, atunci e nevoie să credem și să lucrăm cu ardoare mai vie (III, 698).

6 septembrie

Bunul Dumnezeu te-a primit prin Botez în sanctuarul prieteniei sale sfinte. Rămâi cu bucurie și cu credință vie și privire plină de respect în fața Dumnezeului tău pentru a-l iubi cu afecțiune mai vie (III, 933).

În Biserică se iartă păcatele. Iartă și tu orice ofensă ți s-a adus. Apoi încrede-te pe deplin că Dumnezeu îți iartă păcatele tale (III, 904).

7 septembrie

Meditează la strălucirea Neprihănitei Zămisliri. Aceasta e asemănată cu un izvor pecetluit, în care e imposibil să pătrundă o suflare de vânt spre a-l tulbura. Astfel îi place lui Dumnezeu ca inima ta făcând binele să nu se lase tulburată de vântul amorului propriu. Neprihănita Zămislire e o grădină închisă șarpelui de demult, și așa să facă Dumnezeu ca inima ta să nu se deschidă niciodată pentru a iubi seducțiile infernale. Neprihănita Zămislire e ca un crin nespun de alb, la fel sufletul tău trebuie să fie foarte curat. Neprihănita Zămislire e toată frumoasă ca o porumbiță. Fii tu mereu nevinovat asemenea acesteia întru totul simplă, și astfel buna ta inimă să nu te mai facă să te temi de uneltirile celor răi (I, 922).

Fecioară neprihănită, pământul care, mânjit de păcat, își plânge erorile sale, cum tresaltă de bucurie la apariția ta care ești Neprihănita, cea fără de pată, creatura mereu curată, mereu sfântă în ochii Celui Preaînalt! Neprihănită Fecioară, fă ca inimile noastre să fie curate! (I, 1084-1085).

8 septembrie

Aurora s-a ivit. Suntem mântuiți. S-a născut cea care a zdrobit capul șarpelui infernal. A venit aceea prin care lumea va fi mântuită. Ea știe nevoile noastre. Vrea să se îngrijească de noi. Ne cheamă la sine și spune: „Veniți cu toții... Cine mă află pe mine află viața și obține mântuire de la Domul” [Prov 8, 34 ș.u.] (I, 55).

Priviți la această copilă aleasă. O privesc jubilând îngerii din ceruri. O privește cu iubire sfântă paradisul celor fericiți. Treimea Preasfântă a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt își îndreaptă privirea plină de iubire către ea și „prin tine – spune Tatăl – eu îmi retrag pedeapsa de pe pământ”, „prin tine – spune Fiul – eu voi lua trup omenesc”, prin tine – spune Duhul – eu îmi aleg o mireasă dintre creaturile născute din Eva” (I, 57).

În orice încercare sau ispită fii gata să te întorci la Dumnezeu, ca să fii mereu statornic în bine. Și în orice nevoie a vieții, roag-o pe sfânta Fecioară: „Dulce Inimă a Mariei, fii tu mântuirea mea” (I, 936).

9 septembrie

Cine merge cu Dumnezeu, călătorește bucuros, cine îi împlinește poruncile pornește pe drum sigur (I, 270).

Fericit cel care îi ajută pe săraci ca pe Isus Cristos. Să ne bucurăm de fiecare dată când putem face vreo operă de bine aproapelui nostru (I, 294).

Să facem binele iar apoi pentru orice nevoie a trupului și a sufletului să ne încredem total în Domnul (I, 313).

10 septembrie

Dacă un frate e infirm în trup, sau bolnav cu sufletul prin atâtea intenții rele ale sale, tu înmulțește îngrijirile tale în favoarea lui. Și cu toate că el îți răspunde cu insulte, nu înceta să te rogi cu și mai multă iubire. Un frate, știi când se va înduioșa până la lacrimi? Este atunci când intră deja în agonie și are simțurile pierdute... (I, 952).

Glasul unui suflet căit e o bucurie cerească (I, 302).

11 septembrie

Caritatea nu gândește rău despre nimeni și gândește bine despre persoanele care au lăsat totul pentru a se așeza în brațele divinei Providențe cu scopul de a se sfinți.

E potrivit să ne folosim mereu de sistemul preventiv, adică să prevenim persoana astfel încât să nu fie în situația de a cădea. Pentru aceasta sunt necesare rugăciunea și multă bună afecțiune caritativă (IV, 36).

Să reflectăm dacă nu s-ar cuveni să înfrumusețăm sufletul ca pe o regină, cu podoabele unei virtuți suverane, răbdarea (I, 251-252).

Cu cât ești mai mare, cu atât să te umilești (I, 416).

12 septembrie

Ave, Maria! Te salutăm azi și întotdeauna. Maria, o nume dulce și sfânt! Nume aducător de mântuire. Dacă Maria nu ne părăsește, noi vom fi mântuiți pentru totdeauna. Să ne rugăm din inimă: „Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre” (III, 341.345).

13 septembrie

Preotul este pentru noi cale, adevăr și viață în numele și prin misiunea încredințată lui de Isus Cristos (I, 274).

Preotul este bunul păstor care arată poarta oilor, împărăția paradisiului. Ascultați-l toți pe preotul Domnului (I, 271).

Preoție și feciorie sunt onoruri sublime pentru sufletul care e investit cu acestea (III, 961).

14 septembrie

Fericirea maximă este aceea a creștinului care suferă din iubire pentru Dumnezeu, căci Domnul trimite în inima fiului care suferă mângâierile sale cerești. El deschide larg pentru o mai mare încurajare chiar porțile paradisiului. Așa încât ție nu-ți rămâne decât să te bucuri, știind că l-ai însoțit pe Isus de la grota din Betleem până pe culmea Calvarului (III, 218).

Sfințenia este în cruce și în umilință (IV, 566).

15 septembrie

Privește la Isus de pe cruce și la Fecioara care stă lângă el. Iată cele două persoane care mântuiesc lumea (III, 933).

Uniți-vă cu Maria, mama binecuvântată, care merge pe urmele pașilor dumnezeiescului său fiu; și cum se simte zvâcnind, în inima ei de mamă, sfâșierea insultelor folosite împotriva lui Isus, în sufletul ei adânc rănit, durerile fiului divin, în mintea și în inima ei, chinurile Calvarului (IV, 594).

16 septembrie

Dumnezeule bun, cât ești de mare în milostivirea ta! Cât ești de generos în a răsplăti! Pentru puținii ani ai acestei vieți tu ne dai o răsplată preaînaltă, o recompensă ce durează în vecii vecilor căci se continuă în veșnicie, așa cum veșnic este Dumnezeu (I, 373).

Se roagă bine cel care cu mintea se gândește la Dumnezeu, care cu inima îl iubește pe Domnul. De ce viața ta nu este un discurs continuu de fericire cu Domnul tău? (III, 940).

17 septembrie

Înainte și noi, înainte în multe opere de bine. Se poate să avem atâtea preocupări pentru un pumn de aur, iar pentru cer, un creștin să aibă rețineri de a face puțin bine? Să facem binele până în ultimul moment al vieții (I, 375 ș.u.).

Cel mai înalt interes de urmărit este mântuirea sufletului tău (I, 1195).

Siguranța ta constă în a-ți pune încrederea în Dumnezeu pentru mântuirea ta (I, 838).

18 septembrie

Isus Cristos e Omul Dumnezeu venit ca pelecet pe acest pământ ca să arate fiilor și fraților săi calea paradisiului (I, 386).

Isus Cristos este cale care învață, adevăr care mișcă, viață care delectează. El deschide comorile fericirii pentru inimă și beatitudinea paradisiului (I, 389).

Bucură-te așadar. Privește spre înalt. Fii fidelă și perseverentă, pentru că tu murind vei trece în paradisul celor fericiți (III, 905).

19 septembrie

A fi plăcută oamenilor prin virtute ca să-i conduci la Dumnezeu e un comportament prea-vrednic de laudă (I, 464).

Să luăm pe umeri greutatea defectelor aproapelui nostru...; infirmitățile aproapelui nostru nu sunt puține, dar trebuie să le tolerăm în pace cu toții ca să împlinim legea divinului Mântuitor (I, 384).

Jugul lui Isus este jug de tată care vrea să mântuiască (I, 1204).

20 septembrie

Trebuie să ne îngrijim de săraci (II-1, 43).

A ne feri de neplăceri e ca și cum ne-am feri să ne mântuim (I, 425).

Sărmani suntem dacă pe acest pământ nu avem mângâieri! Dar avem. Mângâierea cea mai bună e răsplata ce ne este pregătită după trudă. Răsplată îmbelșugată pentru că e de la Dumnezeu..., răsplata celor care îl urmează vrea să fie el însuși, izvor al oricărei fericiri (I, 469.471).

21 septembrie

Pe drumul vieții se succed zile senine și zile întunecate, anotimpuri prospere și anotimpuri potrivnice. Te vei întâlni cu persoane sau prietene sau potrivnice. Atunci gândește-te că ești pelerin și că îți va fi cel mai bine când vei fi ajuns în patria paradisului sfânt (I, 1014 ș.u.).

Domnul te observă cu suspine de iubire mai mult decât un tată ce numără bătaile inimii copilului care doarme (III, 447).

22 septembrie

A fi sărac și a nu se atașa cu inima de bunurile acestui pământ e ușor, a fi bogat și a nu-și lipi inima de bogăție e minunat (I, 326).

Fericit ești dacă te convingi că vanitățile lumii sunt toate deșertăciuni. Și mai fericit ești dacă te silești să renunți la ele (I, 1019).

Dacă nu chemi Duhul Domnului, cum poți tu singur să lucrezi bine? (I, 1037).

23 septembrie

Limba e trăsură utilă, dacă e bine condusă. Să ne ferim de discursurile ce tind să rănească iubirea de aproapele.

Limba lăsată slobodă e un mânz înfuriat care înnebunește și cauzează ruină periculoasă acolo unde ajunge (I, 580.582).

Când te simți asaltat de furia Satanei, ori de cei răi exclamă: „Tată! Tată!” pentru că, dacă Dumnezeu e cu tine, cine mai poate să-ți facă rău? (III, 506).

24 septembrie

Maria este mama milostivirii. E foarte puternică, fiindcă e mama lui Isus. Binecuvântată fie ziua care ne face s-o aflăm pe Maria. Binecuvântată fie în veci Fecioara, care îl dă lumii pentru mântuirea sa pe Isus mântuitorul (I, 120).

Maica milostivirii, ascultă-ne (I, 1088).

Mijlocește pentru noi, o Fecioară, ca să putem vedea paradisul și să urcăm acolo! (I, 1090).

25 septembrie

Domnul, care este caritate prin ființă, atrage inimile la sine. Noi trebuie să ne lăsăm atrași de caritatea lui Isus mântuitorul. Domnul atrage la sine sufletele cu virtutea sărăciei, cu virtutea curăției, dar în special le ține unite cu legătura carității creștine. Cuvântul de ordine al lui Cottolengo, acea evanghelie practică a divinului Mântuitor, era acesta: „*Caritas Christi urget nos...* (IV, 22): Iubirea lui Cristos ne silește”.

26 septembrie

Toți trebuie să aibă sub priviri acest exemplu de suavitate care este divinul nostru Mântuitor în momentul în care ne spune: „Învățați de la mine care sunt blând și smerit cu inima”. Pentru a fi blând, e necesar să posedăm din abundență sfânta răbdare creștină; pentru a fi smerit cu inima e necesar un îmbelșugat afect de sfințenie. Fiecare membru al familiei trebuie să-și corecteze cât poate caracterul și să se adapteze la o comportare simplă, degajată și veselă, așa încât toți să aibă admirație, mulțumire și exemplu bun (IV, 29).

27 septembrie

Caritatea e o legătură care unește inimile. Mama care îi vede suferind pe fii nu-i poate părăsi; sora care o vede mahnită pe sora ei, nu poate trece peste durerile acesteia. La fel inimile creștine nu pot să nu rămână profund impresionate văzând cât bine este de făcut. Caritatea e o legătură care face inimile nobile și mari; e tare ca martiriul, ca moartea; perseverează pentru că e un foc care, pe măsură ce se aprinde, consumă (IV, 22).

28 septembrie

Va fi deci un spectacol de o imensă duioșie pentru voi, când Isus Cristos, la sfârșitul lumii, cu crucea lui strălucitoare și înconjurat de apostolii săi, vă va adresa vouă cuvinte pline de iubire și vă va spune: „Veniți, binecuvântații Părintelui meu; am fost flămând și mi-ați dat să mănânc...; veniți și stăpâniți împărăția pe care v-a pregătit-o Tatăl meu încă de la începutul lumii” (IV, 612).

29 septembrie

Dacă te-ai porni pe urmele lui Cristos cu un suflet trist, ce mângâiere ar fi aceasta pentru mântuitorul tău? (I, 1027).

Cel care a coborât ca să te viziteze pentru a te mântui nu a fost un înger ceresc, ci Domnul îngerilor și al paradisului (I, 1160).

La fel ca și îngerii, noi suntem chemați să-l cunoaștem pe Dumnezeu, să-l iubim, să-l slujim cu laude... Binecuvântat este Dumnezeu, care ne-a făcut mari, cu puțin mai prejos decât îngerii (I, 530).

30 septembrie

Cetatea paradisului este mai bună locuință decât cea de pe acest pământ. Așadar, ce faci tu, care nu te porți ca un adevărat pelerin în această lume? (I, 1033).

E mare lucru să poți zice: „Sunt în paradis și voi fi aici pentru totdeauna!” (I, 1040).

Isus s-a arătat sărac pentru a vedea dacă tu îi ești prieten fidel. Ce dovezi de prietenie ai tu dăruite lui Isus? (I, 1164).

Roma - Bazilica Sf. Petru - 25 octombrie 1964.
Beatificarea Părintelui Alois Guanella.

OCTOMBRIE

Cele mai frumoase pagini de la părintele Guanella

CA UN COPILAȘ ÎN BRAȚELE TATĂLUI SĂU

Noi sărmani fii ai pământului să ne îmbrățișăm cu afecțiune cu Tatăl nostru ceresc și să ne mângâiem că ne putem înălța la atâta cinste.

„Iubiți-mă – spune Domnul și Tatăl nostru –, iubiți-mă cu toate puterile sufletului vostru, iubiți-mă cu toate simțurile trupului vostru”. Spunând aceasta Dumnezeu se exprimă cu toată afecțiunea...

Puneți-vă în fața unui copil care tresaltă de bucurie la vederea părintelui său. La apariția tatălui, copilașul se înflăcărează și apoi strigă la tatăl și în același timp îi întinde mânuțele și apoi aleargă cu piciorușele sale. Or iată-l în brațele tatălui. Copilașul se agită în imensa-i bucurie și se luminează și se agață de tatăl, iar apoi îl copleșește cu sărutări și mângâieri...

O, dacă inima noastră ar arde de iubire ca inima acelui copil! În acest mod vrea Domnul să-l

iubim, cu toată inima ca un copilaș evlavios, cu toate simțurile trupului, ca un copilaș ce nu ar voi să vadă, să simtă, să vorbească ori să facă ceva ce nu ar fi întru totul plăcut părintelui său. Aceasta e o iubire adevărată. Și noi, cum îl iubim pe Dumnezeu tatăl nostru? (...)

Trebuie să dorim să ne alipim de pieptul divinului Mântuitor, să deschidem dacă se poate acea coastă și apoi să venim la acea adorabilă inimă a lui Isus, și să-i cunoaștem focarul de iubire și să intrăm în el și să trăim din viața lui, așa cum copilașul într-o zi de iarnă grea își încălzește mânuțele la sânul tatălui. Delicii ale iubirii sfinte, cine le poate înțelege e fericit. Fericiti pe deplin vom fi în cer, când vom contempla misterele inefabile ale divinei iubiri. Între timp, aici pe pământ să ne parcurgem drumul așa cum Tatăl ne poruncește, după legea Poruncilor sale sfinte. Aceasta e dovada constantă a iubirii noastre.

Să ne îndreptăm spre cele de sus eforturile noastre și Dumnezeu va avea milă de noi. Acel copilaș își întinde mânuțele, se ridică în picioare și apoi strigă... El știe că nu se poate înălța dacă tatăl nu-l ridică, dar totuși se agită până când părintele său se lasă mișcat și îl ia pe genunchi. Să suspinăm și noi către Dumnezeu și Domnul bi-

necuvântat se va îndupleca să ne ridice de jos de pe acest pământ la tronul sfântului său paradis.

Când Dumnezeu ne va chema la sine și vom intra în ceruri, atunci vom exclama cu bucurie: „Am iubit și acum suntem mântuiți!”.

Din cârticica *Il pane dell'anima*,
Prima lecție, I, pp. 338-340

1 octombrie

Tu să fii mereu în mâna Domnului. Domnul se va îngriji întotdeauna de tine, dar în special în ceasul cel mai urgent care este în momentul morții (I, 1041).

Pentru comoara cerului fericit să nu-ți fie greu a o ruga pe Maria binecuvântată, ca să te ajute până la sfârșitul vieții tale (I, 1040).

2 octombrie

Sufletul credincios conversează cu îngerul binecuvântat ca și cu un frate spiritual și tovarăș ceresc (III, 916).

Se bucură sufletul salutându-l pe îngerul păzitor: „Înger al lui Dumnezeu, tu ne păzești” (III, 878).

Supranaturalul este mister preaînalt; puțin câte puțin se manifestă aici pe pământ pentru că natura slabă nu ar suporta. Dar ce va fi când sufletul ușurat de greutatea acestui trup va zbura la sânul lui Dumnezeu și al sfintei Fecioare statornicindu-se definitiv în bucuria veșnică a fericirii paradisului? (I, 1059).

3 octombrie

Mai mult decât pe cei mari ai lumii, Isus îi iubeste pe cei mici de pe pământ. Aceștia sunt cei mai mulți dintre adoratorii lui Isus (I, 1166).

Sfântul Francisc spunea: „Cine dorește să ajungă la perfecțiune..., în despuiere de orice lucru să se arunce în brațele Răstignitului” (II-2, 169).

Suflet credincios, să fii în intimă confidență cu fericiții din paradis: ei sunt principii Regelui cerului și pun cuvânt cu plăcere în favoarea ta (III, 916).

4 octombrie

Pentru acea pace pe care Francisc a păstrat-o în sine și cu alții, el e acum ca iubitul copilăș confundat în duiosia lui Dumnezeu Tatăl, și pentru acea asemănare pe care a dobândit-o cu suferința pentru Domnul, acum Francisc exclamă în extaz de preacurată bucurie: „Dumnezeul meu și totul sufletului meu”. Spunând aceasta e inundat de fericirea Celui Preaînalt mai mult decât peștele de abisul apelor sale ori frumosul vârf de munte de razele soarelui în plină amiază (III, 221).

5 octombrie

Domnul ca un Tată iubitor nu întârzie să vină la ai săi ... Tu să stai în locul tău și continuă să te străduiești pentru Dumnezeu. Între timp consolează-te căci Domnul va veni. Solicită venirea Domnului, rugându-te prin mijlocirea Preasfintei Inimi a lui Isus (I, 1176).

Inima unui suflet evlavios în afecțiunea dorințelor sale se dilată după asemănarea afecțiunii inimii Lui Isus. Cei buni ar dori să fie prezenți la toate nenorocirile omenești ca să le compătimească și să aibă brațe pentru a-i ajuta pe toți (II-2, 111).

6 octombrie

Isus pregătește alor săi masa voinței veșnicului Tată. Această masă te face să trăiești din viața divină, te transformă în creatură apropiată Domnului și te face să crești spre măreția lui Dumnezeu (I, 1185).

Isus prin opera răscumpărării omenirii îl face să se bucure pe veșnicul Tată, dar tu, cum îi aduci slavă cu faptele tale bune? (I, 1213).

7 octombrie

Seara în fața Preasfântului Sacrament, sau în familii lângă o imagine pioasă, o jumătate de oră de rugăciune bună cu sfântul Rozariu în mână va fi o adevărată binecuvântare. Rozariul este rugăciunea creștinului, devoțiunea popoarelor, arma de mântuire a Bisericii (III, 1105).

Rozariul ne pune încrezători în brațele unei Mame sfinte, Fecioara neprihănită (III, 1072).

8 octombrie

Iosif stătea lângă Isus și de la el învăța să strălucească în orice virtute, ca steaua ce strălucește de cea mai mare splendoare când e mai aproape de soare (III, 456).

Sunt în mijlocul poporului creștin credincioși care au mereu pe buze acest frumos gând: „Ceea ce Dumnezeu vrea nu este niciodată prea mult”. Și cu aceasta se mângâie în orice situație a vieții. Voința lui Dumnezeu constituie fericirea noastră (I, 544.545).

9 octombrie

Isus se mulțumește ca tu să-l imiți în ceea ce îți este posibil. Să fii smerit cu tine însuși, să fii blând cu ceilalți, aceasta poți să o faci și tu (I, 1190).

Primește în inima ta mierea blândetei, însoțește-o cu nectarul umilinței creștine (I, 1192).

10 octombrie

Isus, contrar la ceea ce este lumea, în timp ce îți cere să faci, îți dă lumină pentru minte, vigoare pentru voință și puteri pentru trupul însuși, ca să împlinești tot ce dorește de la tine (I, 1200).

Cât suntem aici pe pământ să parcurgem drumul nostru așa cum Tatăl ne poruncește, în legea sfintelor sale Porunci. Aceasta este dovada constantă a iubirii noastre (I, 340).

Dacă tu conversezi tot timpul ca un prieten cu Isus, vei avea din aceasta bucurie în inimă (I, 1187).

11 octombrie

Biserica o cinstește pe Maria mai presus decât pe toți sfinții. Îi dă titluri sublime de viață, de speranță, de mijlocitoare de mântuire (I, 53).

Cât de frumos este a o iubi pe Maria! Să o iubim din toate puterile noastre. Vom găsi viața și mântuirea noastră. Căci Maria poate totul la tronul lui Dumnezeu și e atât de bună încât ne obține tot binele (I, 57).

O Marie, ajută-ne să-l iubim pe Isus! (I, 1160).

12 octombrie

Nu e oare mai bine să-i fii scump lui Dumnezeu singur, mai curând decât tuturor oamenilor și apoi să-i fii lui neplăcut? (I, 1216).

Dacă unul te atacă pentru a-ți lua ori haina ori viața, tu te aperi. De ce nu te lupți și pentru binele sufletului tău? Pentru suflet jertfește-ți cu generozitate sângele, dacă e necesar, până la ultima picătură (I, 1244).

Armele pentru a lupta sunt neîncrederea în sine, încrederea în Dumnezeu, rugăciunea plină de ferveare (I, 469).

13 octombrie

Cine are inimă bună păstrează recunoștință, cine are inima rea răspunde cu ingratură... Tu ai inimă de creștin iubitor sau de creștin împietrit? (I, 1274).

Isus stă la ușa inimii tale. Bate cu bătaia remușcărilor și cheamă cu glasul inspirațiilor. Ți se pare că-i deschizi?... Ridică-te și nu te opri la greu... Te vei afla îndată în fața lui Isus. Îl vei invita la masa ta și el va veni (I, 1264).

14 octombrie

Amintiri de la sfânta Tereza

Nimic să nu te tulbure.

Nimic să nu te sperie.

Totul trece.

Dumnezeu singur rămâne.

Răbdarea obține totul.

Celui ce îl are pe Dumnezeu
nimic nu-i lipsește.

Dumnezeu singur ajunge (III, 1075; cf. III, 1080).

15 octombrie

În orice situație prosperă sau adversă, îndreaptă-ți ochii spre Dumnezeu ca să-i spui: „Pentru orice bine și pentru orice rău, slavă ție”. Făcând astfel, tu dai dovadă că te încrezi total în Dumnezeu Tatăl tău, și dacă ai încredere în el nu te îndoi că vrea să te răsplătească cu moștenirea sa (I, 1270).

16 octombrie

Domnul te iubește. Nu ți se pare că iubirea Dumnezeului tău e chiar excesivă?

Domnul continuă să-ți arate comorile milostivirii sale. Ți-a arătat până acum Betleemul și Nazaretul, Ghetsemani și Calvarul lui Isus, fiul său unul născut. Din acestea ți-a arătat crucea stropită cu sânge, de la Isus ți-a arătat rănilor deschise. În final, nemaștiind ce să facă, de la Isus ți-a arătat însăși inima întrupată. Isus îți pune dinainte palpitând propria sa inimă pentru ca, privind-o, tu să te lași cucerit. Isus îți deschide coasta sa pentru ca tu, intrând în inima lui, să trăiești din viața sa și să înveți a te mântui pe tine și pe alții (I, 1154).

17 octombrie

Dumnezeu te iubește și te face să auzi glasul său plin de iubire: „Eu îi iubesc pe oameni, îi iubesc pe toți pentru că sunt făptura mâinilor mele”.

Dumnezeu te-a zărit încă din veșnicie și încă din veșnicie a început să te iubească cu nespusă duioșie. Tu, ca un mic bob purtat de vânt, ai ajuns aici ca să te sădești în grădina Bisericii lui Isus Cristos, și deja Dumnezeu se gândea să te iubească și deja se îngrijea ca în această grădină de delicii spirituale să crești viguros ca și pomul vieții. Și apoi spune tu, dacă poți, că Dumnezeu te-ar iubi puțin (I, 1158).

18 octombrie

Pentru noi ziua de sărbătoare e cea mai frumoasă zi (III, 1001).

În această zi oferă-te Domnului, așa cum preotul prezintă hostia lui Dumnezeu Tatăl la sfânta Liturghie. În zi de solemnitate, Dumnezeu ascultă mai mult, iar tu ai mare nevoie ca Dumnezeu să te ajute și să binecuvânteze lumea întreagă (III, 920).

19 octombrie

Voiți o regulă pentru a trăi fericiți pe acest pământ? Regula este de a se lăsa condus de Dumnezeu. Domnul vă va răsplăti, se va îngriji de voi în mod special (III, 733 §.u.).

Cine lucrează din iubire față de Dumnezeu își îmbogățește inima cu merite (II-2, 282).

Privește la Dumnezeu și nu te îngrijora de lucrurile acestui pământ, pentru că ele trec. Moștenirea pe care Domnul o pregătește pentru tine e gloria paradisiului. Pentru aceasta Isus s-a înălțat la cer ca să-ți pregătească locul (I, 1269 §.u.).

20 octombrie

Fericiți suntem noi care, în legea harului, îi putem vorbi lui Dumnezeu cu afecțiune de fii. Și așa cum un tată se jertfește cu grijă și sudoare, la fel Isus Cristos ni se oferă nouă pe sine însuși, ca să ne folosim de aceasta pentru a ajunge la Tatăl care este în ceruri (I, 1322 §.u.).

Eu te rog, o Doamne, iar tu mă vei mântui. Să fiu mântuit, Mântuitorul meu, să fiu în siguranță în cer pentru meritele tale (I, 1271).

21 octombrie

Voi nu mai aveți patrie, căci întreaga lume e patria voastră. Patria voastră e acolo unde este Dumnezeu, iar Dumnezeu este pretutindeni. Nu locuiește oare permanent în inimile voastre pentru a vă mângâia în necazuri? Inima noastră e neliniștită până când se va odihni în Domnul. Iar voi, de mult lucrați ca să-l aflați pe Domnul în practicarea binelui (IV, 788).

22 octombrie

Cine păcătuiește nu e înțelept pentru că nu cunoaște frumusețea religiei și pe cea a sufletului (I, 347).

Cine săvârșește păcatul se face slujitor al păcatului (I, 478).

Cine e orb în spirit a pierdut tot binele, căci a pierdut puterea de a privi la cer (I, 550).

Un abuz detestabil e cel al creștinului care stăruie în rău, în vreme ce Dumnezeu îi dă timp ca să facă pocăință (I, 556).

23 octombrie

Biserica celor călători pe acest pământ se compune din pelerini sfinți și din alții care dau semne de oboseală în a călători. Noi să nu ne scandalizăm de fragilitatea altuia. Să nu ne descurajăm pentru fragilitățile noastre. Biserica e un ogor în care grâul bun e amestecat cu neghină (II-1, 164).

24 octombrie

O inimă creștină care crede și care simte nu poate trece prin fața nevoilor celui sărac fără a-l ajuta: după aceasta se cunoaște că cineva e un adevărat urmaș al lui Isus Cristos, dacă are iubire pentru cei săraci și suferinzi, în care e mai vie imaginea Mântuitorului (IV, 1150).

Conduceți înaintea preanobilului Sacrament pe „bunele fiice”. Inima lui Isus află multă mângâiere în săraci, în mârniți, în nenorociți! Isus cel binecuvântat a voit să fie asemenea cu ei, ba chiar să apară ca un vierme, ocară oamenilor și gunoiul mulțimii (IV, 582).

25 octombrie

Ziua de sărbătoare, pentru noi, este cea mai fericită zi. Vai de cel ce nu o respectă, sau tulbură ziua sfântă.

Poporul meu, roagă-te pentru păstorul tău. Preotul continuă aici pe pământ opera Mântuitorului divin. Ne deschide adevăratul izvor al bunurilor trecătoare și veșnice. Este susținător al păcii, tată al poporului lui Dumnezeu și preot care conduce sufletele la mântuire (III, 1002.1003).

Pâine și Paradis, o Doamne! (III, 991).

26 octombrie

În sanctuarul fecioriei, ca și în preoția sfântă, orice faptă e mare, orice acțiune e importantă. E necesar să fii un suflet care conversează incontinuu cu Dumnezeu pentru a înțelege bine ceea ce vrea.

Conversația ta aici pe pământ să fie ca a unui înger care, trimis din cer pentru a împlini aici un mandat, nu așteaptă decât ca să se întoarcă, pentru a se bucura mai intens în Dumnezeu și mai sărbătorește cu fericiții săi îngeri (III, 961).

27 octombrie

Trebuie să detestăm păcatele, dar să-i iubim pe păcătoși, pentru a-i conduce la mântuire. După aceea, din lipsurile noastre trebuie să învățăm a ne umili și apoi să ne încredem în bunătatea lui Dumnezeu (III, 1-164).

Ca să-l iubim pe Dumnezeu Tatăl și să ne încredem în el, mijlocul este de a privi la cer, la tronul Celui Preaînalt. Și în același timp să ne amintim că El privește aici pe pământ și la tine, ca și cum nu te-ar avea decât pe tine și casa ta de care să se îngrijească (III, 128).

28 octombrie

Când vă aflați într-o astfel de condiție ori de timp ori de stare ori de demnitate, din care pricină să vă faceți datoria se cuvine să aveți curaj, atunci arătați-vă cutezători. Cine nu este curajos la nevoie e pe jumătate om și pe jumătate creștin. O, dacă mulți creștini ar fi curajoși! (II-1, 189).

Săracilor dați-le pâine și pe Domnul (P, 454).

29 octombrie

Biserica lui Isus Cristos e ca o mare cetate care, așezată pe un munte, e văzută din toate părțile lumii. Imaginează-ți un munte de aur foarte pur, din care izvorăsc multe izvoare cristaline. Imaginează-ți acum oamenii care, oprindu-se acolo, beau și potolindu-și setea din ele, cei sănătoși își măresc robustețea, bolnavii își redobândesc sănătatea scumpă, iar morții învie pentru o viață nouă. Ce ai spune tu despre un atare loc și despre atâtea lucruri minunate? Ei bine, acel munte este figura lui Cristos, acele izvoare sunt harul Sacramentelor care izvorăște din coasta deschisă a divinului Răscumpărător. Acele popoare sunt creștinii care se bucură în împărăția Tatălui. O lumină divină îi înconjoară iar credința e cea care deschide deasupra privirii lor porțile paradisiului (III, 135).

Maria, așa cum îi asistă pe fiii săi aici pe pământ, îi asistă și în purgator. Să o invocăm pe Maria pentru sufletele fraților noștri răposați. Ei se vor simți bine în sânul unei mame sfinte. Se vor bucura ca cei ce exultă aflându-se aproape de Dumnezeu (I, 1345.1346).

30 octombrie

Domnul i-a salvat pe cei trei tineri din cuptorul cu foc și pe Daniel dintre lei; cum nu te va elibera pe tine de cuptorul infernal și de ferocitatea diavolilor? Cu atât mai mult te va elibera Domnul, care prin Isus Cristos a instituit pe acest pământ tronul său de milostivire (I, 829).

31 octombrie

Isus Cristos a venit în lume ca să-i conducă la Tatăl pe fiii răătăciți. Gândiți-vă așadar cu câtă bucurie îi va prezenta Isus Celui Veșnic pe frații săi răscumpărați. Aceștia sunt mulți la număr și glorioși prin demnitate. Ei îl înconjoară pe Isus Cristos, și tot așa cum îl înconjoară pe el în bucurie triumfătoare, tot așa se apropie de Sfânta Fecioară întrecându-se în iubire, pentru că știu prea bine că e drept a o cinsti pe mama Mântuitorului lor. Cei aleși sunt predestinați pentru a-l cinsti pe Isus, pentru a o venera pe Maria. Cine o iubește pe mamă, îl iubește pe fiu. Cine o află pe Maria a aflat mântuirea (I, 49).

Maica Proviđenței pictată pe piatră de cremene.

NOIEMBRIE

Cele mai frumoase pagini de la părintele Guanella

DIVINA PROVIDENȚĂ

Să o recunoașteți în toate acțiunile voastre, mari și mici; să o recunoașteți în orice gând înțelept al minții, în orice bun afect al inimii. Să o recunoașteți în orice act al persoanei voastre, pentru că sunteți fiice ale mării Mame, divina Providență. Niciodată să nu-i aduceți nici cea mai mică ofensă. Salutați-o ca regină în casa voastră și nu introduceți vreo persoană care nu i-ar fi plăcută, nici să nu închideți ușa cuiva care știți că este scump divinei Providențe, regină și mamă.

Nu o ofensați niciodată câtuși de puțin și nu puneți pe ultimul loc din casă pe cel care trebuie să fie pe primul, pe cel mai sărac, persoana cea mai de jos și abandonată, pentru că protectorul celor simpli și al celor abandonați este Domnul.

Și nu vă temeți de lipsuri ori de sărăcie pentru că îndemnul, ba chiar porunca de a-i prefera pe cei abandonați vine de la Dumnezeu, care poruncește în mod expres: primește-l pe acest neputin-

cios și hrănește-l pentru mine, căci eu îți voi da răsplata.

Nu ofensați divina Providență și nu preferați în locul ei persoana recomandată de omul puternic și bogat. Nu trebuie să învingă pretențiile oamenilor asupra celor voite de Dumnezeu. Este scris: Acel om e mare și e fericit, care îl recunoaște pe Isus Cristos cel sărac și în nevoi, care este în persoana celor nevoiași descurajați; acela e fericit, pentru că în ziua primejdiei, ziua supremă, Domnul îl va elibera.

La fel și voi, apostole ale carității și misionare, care aveți inima ca să împărțiți cel mai mult și cel mai bine ceea ce posedați nevoiașilor cu trupul ori cu spiritul, nu vă temeți că vă va lipsi vreodată ceva. Fiți sigure de asta. Cel Preaînalt, care îmbracă cu gingașe culori florile, vă va îmbrăca și pe voi iar Cel care hrănește păsările și dă hrană viermilor din pământ nu vă va uita; nu sunteți voi cu mult mai mult decât păsările cerului și viermii pământului? Voi care v-ați lăsat patria și părinții și totul pentru a-l urma pe Isus Cristos, voi veți primi de o sută de ori mai mult și veți avea ca cel mai mare dar viața veșnică.

Din cântica *Vieni Meco per le suore missionarie* - 1913, IV, 795.796

1 noiembrie

Alergați la ajutorul sfinților. Sunt în paradis la Dumnezeu. Sunt puternici la tronul Domnului... Ei care au experimentat suferințele pe care noi azi le îndurăm, au inimă bună ca să ne ajute (II-2, 40-41).

Unii spun că e foarte greu să ne facem sfinți. Dar nu e adevărat. Oricine vrea se poate face sfânt. Nu se cer lucruri imposibile. Ajunge doar să împlinim faptele propriiei stări: mâna la lucru, inima la Dumnezeu (I, 367.371).

2 noiembrie

Voi spuneți: morții sunt frații noștri. Adevărat, adevărat. Dumnezeu să fie milostiv cu voi, care aveți pietate față de sufletele fraților răposați. Între noi cei vii și între frații răposați nu este decât un subțire zid de despărțire, pânza vieții noastre care, ca și cortina unei scene, dintr-o dată poate fi ridicată iar noi să ne aflăm înaintea Judecătorului. Atunci milostivirea pe care am avut-o, cum ne va face să aflăm milostivire în acea mare clipă! (III, 992 ș.u.).

3 noiembrie

Vorbiți într-una cu frații voștri răposați. Vorbiți cu ei la masă, vorbiți în cursul vieții, vorbiți mai ales în anumite prilejuri potrivite ale timpului. Vii și răposați sunteți frați. Vorbiți zilnic cu răposații iubiți în sanctuarul milostivirii divine, biserica, adevărata casă a lui Isus Mântuitorul. Amintiți-vă întotdeauna să-i ajutați cu o rugăciune (III, 993).

4 noiembrie

Morții sunt frații noștri. De câte ori, aflându-ne în mare pericol trupesc și sufletesc, recurgând la răposați am fost ascultați! Ei au parcurs aici pe pământ un drum obositor ca și noi acum, și cunosc nevoile noastre și ne ajută. Noi le prezentăm la rândul nostru ajutorul unei rugăciuni și al unei pomeni, iar ei ne dăruiesc putere și încredere (III, 993).

O Doamne, dăruiește pace și bine sufletelor din purgator (III, 1127).

5 noiembrie

Preafrumoasă zi în care, adunați în biserică și vii și morți, vorbim mai confidențial. Atunci, primind întărirea a două Sacramente preanobile, ochii noștri se străduiesc să vadă mai departe, inimile noastre să aspire cu mai vie iubire la paradis. A sta de vorbă viii cu morții e o adevărată școală de virtute, e o întărire vie a sufletului (III, 993).

6 noiembrie

Privește la paradis, unde viața e adevărată și e fericită! Privește la sfinții care acolo te așteaptă și bucură-te în sfântă exultare! Ești fiu al sfinților, se poate ca în tine să aibă loc multă tristețe? Încredințează-te sfintei Fecioare și spune-i din nou: „Dulce Inimă a Mariei, fii tu mântuirea mea” (I, 829).

Nu te descuraja, în toate încrede-te în Maria (I, 1016).

Roag-o pe Maria binecuvântată să mijlocească pentru tine (III, 877).

7 noiembrie

Admiră inima bună și maiestatea Tatălui tău. Domnul șade în înalt, măreția tronului său este în slava cerurilor, și totuși privește la tine, mic sărman, și te invită ca să-l strigi: „Tată! Tată!”. Cine ar îndrăzni să-l cheme tată pe cel mai mare suveran al său, dacă acesta nu i-ar porunci în mod expres?

Tu strigă cu bucurie: „Tată! Tată!”, Căci dacă Domnul vrea așa e semn că vrea ca bunurile paradisului să fie și bunurile tale (III, 506).

8 noiembrie

Ziua sfântă e ca și sanctuarul Domnului. Templul este casa lui Dumnezeu iar ziua de sărbătoare e zi de rugăciune pentru toți (III, 920).

Prin sfânta Euharistie, Isus e mereu cu fiii săi. La banchetul mesei cerești, Tatăl ceresc se oferă alor săi pe sine însuși, Pâine a îngerilor, adevărata viață a oamenilor (III, 938.939).

9 noiembrie

Aproapele nostru este ca și pupila ochiului. A atinge inima aproapelui e ca și cum am atinge ochiul lui Dumnezeu însuși. Sufletele credincioase suspină după singurătatea cu Dumnezeu de teamă ca rămânând în lume să nu cadă ofensând pe aproapele, creat după chipul Domnului.

Noi suntem făcuți pentru a ne asista reciproc. Ne bucurăm când putem iubi. Inima noastră se bucură nespus când putem face bine unui frate sărac (III, 922).

10 noiembrie

Noi suntem ca și puișorii sub aripile divinei Providențe Mamă. Trebuie ca în toate și întotdeauna să ne încredințăm acestei divine Providențe care pregătește totul în timp, în greutate și în măsură (IV, 1341).

Providența se cuvine a o merita: cu credința fermă în ea; cu așteptarea timpurilor și modalităților sale; cu îndepărtarea neliniștilor; cu truda energetică (IV, 56).

11 noiembrie

Făcând bine lucrurile mici se educă sufletul în tărie (I, 230).

Cele mai mici opere de bine întăresc sufletul în credință (II-1, 927).

12 noiembrie

Sfânta Fecioară a divinei Providențe îl primește pe divinul său Fiu înveșmântat într-o bogată mantie, și îl strânge cu iubire la inimă și îl privește cu doi ochi plini de admirație pentru divina bucurie care o inundă, ca și cum ar spune: „Eu îmbrățișez divina Providență, ce se slujește de mine, smerită slujitoare, ca să procure hrană și ajutorare acestui ceresc Copil, care este divina Providență întrupată”.

Fericita Fecioară a divinei Providențe e preacumpă noastră mamă, care se bucură să fie chemată cu acest titlu pentru a fi mai promptă în ajutorul nostru. Ce mângâiere în mijlocul suferințelor vieții să avem la cine să alergăm și să alergăm la mărita Fecioară a divinei Providențe! (M, 117).

13 noiembrie

Fiți sârguincioși în practicarea virtuții sfinte (a castității). Veți spune că vă temeți să nu vă pierdeți comoara voastră. Nu vă îndoiiți: cine se teme să nu piardă o persoană sau un lucru scump, e semn că o are în inimă și că o iubește. „Uneori mă tulbur și mi se pare că sunt pierdută”. Nu vă temeți. Dumnezeu este cu voi. Frica excesivă este ispita diavolului. De ce vă temeți, când îngerii vă înconjoară apărându-vă? Cât despre trecut, umiliți-vă și trageți înainte (IV, 22).

14 noiembrie

Dumnezeu este plin de bunăvoință pentru tine. E de ajuns să-ți amintești că pentru a te mântui Isus a făcut acea călătorie atât de lungă de la cer la pământ, și atât de dureroasă cum a fost cea de la Ierusalim la Calvar. Așadar de ce te îndoiești? Dumnezeu e Tată. Poate un tată să nu vrea mântuirea tuturor fiilor săi? Domnul este mântuitorul tău; tu nu vei ajunge niciodată să înțelegi cât de mult a dorit Dumnezeu mântuirea ta! (I, 845).

15 noiembrie

Fiul unul născut al Celui Veșnic, Isus Cristos Cuvântul întrupat, în excesul iubirii sale s-a adresat apostolilor și prin ei nouă tuturor, spunând: „Oridecâte ori aveți nevoie de ajutor de sus, rugați-vă: Tatăl nostru... și fiți siguri că ajutorul vă va veni la timpul potrivit” (III, 505).

Preasfântă Providență a lui Dumnezeu, îngrijește-te de noi (M, 127).

16 noiembrie

Trebuie să ne dorim să ne apropiem de pieptul Divinului Mântuitor, să deschidem dacă am putea acea coastă și să venim la acea Inimă adorabilă a Lui Isus, și să-i măsurăm focul iubirii și să intrăm în el și să trăim din viața sa, ca și copilașul care într-o zi de iarnă geroasă își încălzește mânuțele la sânul tatălui. Desfătări ale iubirii sfinte, cine le poate înțelege este fericit. Fericiti pe deplin vom fi în cer, când vom vedea misterele inefabile ale iubirii divine (I, 339-340).

17 noiembrie

Bogățiile nu-l fac pe om mulțumit, iar eu prețuiesc mai mult puterea pe care Dumnezeu o păstrează în brațul meu. Onoarea mea este truda, iar bucuria mea este pacea în familie, evlavia în fii. Iar apoi, în afara casei, a-i ierta pe adversari, dacă sunt, și a face bine orișicui pentru orice rău primit: aceasta e filozofia bună, căci unul singur este mare, unul singur e sfânt (Dumnezeu).

Prietenul meu este cel care este prieten mai apropiat cu Dumnezeu (III, 994).

18 noiembrie

Ceea ce contează este ca tu să nu pierzi niciodată buna voință de a te ruga.

Copilul, la ivirea zorilor, strigă: „Tată! Tată!”. În timpul zilei dacă i se întâmplă să stea o oră fără a-l vedea pe tatăl plânge: „Tată! Tată!”. Seara spune cu mai multă afecțiune: „Adio, Tată!”, și adoarme senin. Tu imită-l pe acel prunc ingenuu și vei fi copilașul iubit al Domnului (III, 505).

19 noiembrie

Isus Cristos în Preasfântul Sacrament trăiește și azi ca un sărac și cerșetor. Cine se gândește? ... La ușile bisericilor în fața acestui cerșetor divin stau sărăcuții care întind mâna vrednici de milă și imploră un ajutor. Aceștia sunt copilașii iubiți ai lui Isus. Iar el a vorbit ca un părinte iubitor: „Orice bine pe care îl faceți celui mai mic dintre aceștia, e ca și cum mi l-ați face mie, căci binele care se face fiilor e un bine ce se oferă tatălui” (I, 292).

20 noiembrie

Singurătatea făurește în inima contemplativului virtutea, care apoi îl ridică în înalt (III, 811).

Trebuie să ajungem pe acest pământ la capătul unei călătorii lungi. Trebuie să ne ducem până la vederea paradisului. Dar cine ne conduce până acolo? Două ajutoare: cel al Domnului și cooperarea noastră... Apoi trebuie să vegheați și să vă rugați încontinuu (III, 728).

21 noiembrie

După exemplul Mariei care se roagă și muncește în templul din Ierusalim, fiecare trebuie să învețe să facă la fel în templul din această lume iar apoi să rămână liniștit. Trebuie să fii plin de grijă pentru a plăcea lui Dumnezeu și plin de grijă pentru a-ți mântui sufletul (I, 934.935).

Sfânta Tereza (atrăgea atenția): „... Avem numai un suflet de mântuit și nu se moare decât o singură dată...” (III, 1074).

Dumnezeul păcii, dăruiește pacea întregului pământ (III, 95).

22 noiembrie

Să ne lăsăm purificați de focul suferințelor ca și argintul în foc (III, 685).

Aveți răbdare. Chinurile pe care le înfrunțați nu vor dura veșnic (III, 696).

Încercarea este unealta cu care se perfecționează sufletul vostru. Școala suferinței e cea mai eficace școală de care se folosește Dumnezeu față de noi (III, 718).

23 noiembrie

Să nu vă gândiți ce spun despre voi sau tovarășii sau vecinii. Îngrijiți-vă ca Dumnezeu să vă poată lăuda. Când Dumnezeu vă va preamări, atunci veți fi fericiți și nespus de siguri. Faceți binele și lăsați să se vorbească. Săvârșiți ce este drept iar apoi nu vă gândiți la greutăți... Fiți însă generoși în a suporta orice sacrificiu (III, 674).

În lume se cuvine să fim ca mieii în mijlocul lupilor. În cele din urmă, ca oițele, se dăruiește lâna și pielea sau viața pentru suflete (IV, 52).

24 noiembrie

Maria ne poate proteja în viață și în moarte și în flăcările ispitei (V, 1347).

Prin recunoașterea fragilităților voastre veți învăța să fiți blânzi și smeriți. Umilința și blândețea sunt virtuți scumpe, care vă fac supuși lui Isus Cristos. Ispitele sunt de mare folos pentru a vă păstra blânzi și smeriți (III, 671).

25 noiembrie

Există creștini care se angajează în câte o operă bună, dar care de îndată ce suferă vreo dificultate dau înapoi și se opresc. E posibil ca aceștia să fie buni? Cine e înțelept nu se teme. Nu se teme de considerațiile umane, nu se teme de adulații, nu se teme de amenințări (III, 638).

Maria e milostivă ajutând sufletele credincioșilor răposați din purgator (I, 1347).

26 noiembrie

Ziua de sărbătoare e o bucurie de paradis, sărbătorile Domnului pe pământ pregătesc pentru fericirea sărbătorilor Domnului în ceruri (III, 364).

Biserica, templu al lui Dumnezeu, este paradisul nostru pe pământ (III, 362).

Inima celui drept este templu viu al Domnului. Respectați, o tineri buni, templul trupului vostru, respectați totdeauna casa pe care Dumnezeu și-a ales-o în inima voastră (III, 680).

27 noiembrie

Vreți să puteți crește în știința care duce la cer, în virtutea care înnobilează inimile?... Ei bine, să aveți frica sfântă de Dumnezeu (III, 665).

Preasfântă caritate a Dumnezeului meu! O picătură de afect al Inimii lui Isus, răspândită în inima creștinului, îl face iubitor.

Tu, dacă ai puțină iubire sfântă, trebuie să-ți propui: „Să mor, o Isuse, dar să nu păcătuiesc” (I, 1169.1173).

28 noiembrie

Domul nu e numai tată natural, ci supranatural. De aceea îi iubește atât de mult pe fiii săi! Dumnezeu este Tată și îl ascultă pe cel care se roagă (III, 650).

Fericiți suntem noi care, în legea harului, îi putem vorbi lui Dumnezeu cu afecțiune de fii... Și așa cum un tată se jertfește în sudoare și poartă de grijă, așa Isus Cristos ni se oferă pe sine însuși nouă, ca să ne facă să ajungem la Tatăl care este în ceruri (I, 1322 ș.u.).

29 noiembrie

Să ne săturăm cu pâinea rugăciunii iar apoi să ne pregătim de multă muncă pentru opere bune (III, 630).

Trebuie să alergăm pentru a împlini multe opere bune. Să ne grăbim așadar cu toții... pe urmele glorioase ale martirilor, ale fecioarelor, ale mărturisitorilor neînvinși. Pe aceștia trebuie să-i urmărim și nu pe alții care se înclină când la dreapta când la stânga. Să alergăm după Isus care este modelul desăvârșit (III, 640).

30 noiembrie

Dumnezeu e tatăl tău. Ia-ți plăcutul obicei de a-i vorbi cu duioșie, cum vorbești familiar cu părintele tău care te hrănește (III, 588).

Fericit e cel care, stând la masa Domnului, mănâncă cu poftă (III, 202).

E scris că e fericit cel care se îngrijește de sărac și de cel în mizerie, căci în ziua pericolului va fi apărat (I, 292).

Fraciscio (Sondrio). Satul natal al Părintelui Guanella.

DECEMBRIE

Cele mai frumoase pagini de la părintele Guanella

SĂ NE GRĂBIM SPRE BETLEEM

La Betleem! La Betleem! Să ne grăbim în această zi solemnă spre Betleem. Să intrăm în grotă care, într-o zi, a fost prima locuință a Sfintei Familii. Acum e un templu somptuos grotă venerată care e acolo, e acoperită cu plăci din aur și presărată cu pietre prețioase. Acea iesle strălucind de cele mai pure smaralde poartă scris cu litere de aur: *Hic natus est Jesus* (Aici s-a născut Isus).

Să ne plecăm fruntea până la pământ. Isus Cristos este încă prezent acolo în Preasfântul Sacrament al altarului. Fecioara și sfântul Iosif exultă în ceruri atenți la afectele noastre. Să intrăm, iată un popor de sfinți.

Isus copil e principele păcii, părintele veacului viitor, regele gloriei. Isus, Maria, Iosif răspândesc parfum de virtuți cerești în toate inimile oamenilor. Iar aceștia, atrași de acea divină strălucire, se opresc la Betleem și își fixează priviri-

le asupra grotei. Găsesc că până și timpul nopții întunecate răspândește o lumină de fulger ceresc.

Să nu ne luăm privirea de la coliba din Betleem! Acolo e copilul Mântuitor. Cerescul Copilaș are în inima sa torentul veșnicei fericiri, stă în poala Mariei, mama preasfântă, și ridică ochii ca să primească adorațiile noastre. Copile divin, cât ești de bogat în binecuvântări pe acest pământ!

Noi ne apropiem acolo. Implorăm harul Domnului pentru sărmana noastră inimă și îl obținem. Iată, atâta pace coboară în suflet la cel care păzește legea sfântă a Domnului. Îndreptăm afectele de evlavie ca să mijlocim pentru aproapele nostru și iată-ne devenind pașnici și făcători de pace, bucuroși chiar și în mijlocul unor oameni războinici și potrivnici. Lângă ieslea lui Isus Mântuitorul noi implorăm de mai multe ori ca să crească în noi mai fierbinte iubirea lui Dumnezeu și iată, acel înger fericit, coborând la noi cu bucuria păcii, care depășește cu mult orice bucurie sensibilă.

Din cântecul *O Tată! O Mamă!*,
Lecția a doua, I, 61-63

1 decembrie

Advent: Isus vine să ne mântuiască. Venind, el ne eliberează de păcat și de pedeapsa de ispășit. Trebuie să alergăm la el cu încredere. Lui ne vom încredința cu bucurie.

Binecuvântată mamă a Mântuitorului, Fecioară neprihănită, în tine ne încredințăm ca tu să ne conduci în brațele lui Isus Mântuitorul, ale lui Isus cel drept, pe care l-ai născut din pământul virgin al sfântului tău sân (I, 628).

2 decembrie

Dacă îl iubești pe Dumnezeu Tatăl, trebuie să iubești și Biserica. Însă dacă o iubești, demonstrează-o cu fapta. Mai ales ea dorește ca tu să urmezi cu sânguință cele voite de Tatăl, căci de aceasta se preocupă orice mamă mai presus de toate (III, 527).

Preafericite sunt sărbătorile Crăciunului. Ele oferă intrarea la tronul milostivirii lui Isus. Apropie-te cu încredere de acel tron. Isus e acolo ca să te asculte (I, 1168).

3 decembrie

Domnul este Tatăl tău (III, 112).

Un fiu e în siguranță când e mereu alături de tatăl iubit. Tu trăiește alături de Domnul și Tatăl tău gândindu-te la el și rugându-l. Străduiește-te ca să meriți îmbrățișările sale stând departe de pericole și mortificându-ți patimile. În fine, intră în secretele inimii lui Isus (III, 586).

4 decembrie

Domnul a sădit în inima ta puterea de a produce roade bune... Roadele credinței te fac să privești la cer ca să-l vezi pe Dumnezeu și gloria paradisului, roadele speranței îți sporesc dorul ca să urci acolo, iar cele ale carității te cufundă în bucuria lui Dumnezeu (III, 574).

Divina Providență este mama naturală și dragă fiilor săi. Încredeți-vă pe deplin și în toate în divina Providență (IV, 1279).

5 decembrie

Poate consideri că în lume cel bogat e onorat iar cel sărac e disprețuit, dar la tribunalul milos-tivirii divine, bogații și săracii sunt toți fiii ace-luiași Tată. Acolo, dacă se face uz de predilecție, e în favoarea celor săraci și a celor dezolați (III, 564).

Sărăcuțul care vă cere îndurare îl reprezintă pe Isus Cristos. Dacă noi îl ajutăm, el va inter-veni pentru noi în ziua pericolului. Deja a spus-o Domnul prin psalmist: „Fericit este acela care se îngrijește de cel sărman, căci Domnul îl sal-vează în ziua nenorocirii” [Ps. 40, 2] (I, 291).

6 decembrie

În decursul anului, de mai multe ori, sfânta Biserică te însoțește pentru a celebra misterele lui Isus care se naște, care moare, care învie tri-umfător. Îți arată iubirea lui Isus în Preasfântul Sacrament. Apoi îți arată triumfurile Mariei Neprihănite, gloria și misterele fecioarelor și ale martirilor (III, 529).

7 decembrie

Când tu, îngenuncheat la picioarele sale, ai strigat: „Intră, o Doamne, căci casa inimii mele e casa ta”, atunci Domnul a venit și s-a așezat cu bucurie la masă cu tine. Tu i-ai dăruit inima iar Isus a îmbogățit acea inimă și a făcut cu tine la fel cum a făcut deja cu preasfânta Maria. Domnul, care a îmbogățit cu virtute imensă inima Fecioarei pentru ca să fie locuință demnă a lui Dumnezeu, îmbogățește și inima ta cu ne-numărate daruri ca să devii locuință aleasă a Domnului (III, 134).

8 decembrie

Să ne bucurăm din inimă, o fraților. Cel Preaînalt și-a zidit o casă sfântă, o locuință de virtute, desfătarea sufletelor virtuozose: Maria este casa Domnului. În inima acestei creaturi alese, Domnul a venit să locuiască ca pe un tron dorit al binecuvântării. Te admirăm, o Maria, Domnul te-a făcut mare, fiindcă te-a ales ca locuință a sa neprihănită (I, 163.165).

9 decembrie

Așa cum în cer sfinții au gradele lor de fericire, tot așa pe pământ oamenii au funcțiile lor de merit... Dumnezeu Tatăl a stabilit tuturor fiilor săi starea și îndatoririle proprii de urmat. Ascultă așadar de Dumnezeu și îi vei fi tot atât de scump cum îi sunt iubiți îngerii săi (III, 533).

10 decembrie

Consideră călătoria și chinurile pe care Isus le-a susținut pentru a te regăsi. Cât despre călătorie, a parcurs un drum infinit, pentru că din cer a coborât până pe acest pământ. Cât despre chinuri, a suportat infinit de multe, căci a suferit sărăcia din Betleem, sfâșierile din Ierusalim și agonia de pe Calvar care, toate împreună, sunt ca o mare de umiliri și de suferințe fără sfârșit. Gândește-te la aceasta, și vei avea motiv să strigi tu însuși cum au exclamat deja uimiți îngerii în ceruri și dreptii pe pământ. „Atât de mult i-a iubit Dumnezeu pe oameni încât l-a dat pe Fiul său unul născut pentru ei!” (III, 109).

11 decembrie

Domnul dorește atât de mult inima ta. Ca să intre în casa inimii tale a coborât din cer și s-a arătat îmbrăcat în carne omenească în Betleem, în Nazaret, în Ierusalim, grăbindu-se mereu în greutatea călătoriei până când, negăsindu-te încă, a urcat Calvarul. Acolo sus te-a chemat cu suspine de agonie și, ca să arate marea sa iubire, și-a deschis sfânta sa coastă și ți-a dat ca să vezi inima sa divină (III, 134).

12 decembrie

Să nu faci rău fratelui tău pentru că și el e fiul aceluiași Tată. Totul e sfânt în fratele tău: e sfânt trupul pentru că este vasul sufletului, e sfânt sufletul pentru că este suflarea lui Dumnezeu atotputernicul, e scumpă cinstea pentru că aceasta valorează mai mult decât toate bogățiile (III, 523).

Dacă nu te rușinezi să stai lângă Isus în umilința din Betleem, te vei bucura într-o zi să-i fii alături în slava paradisului (I, 5).

13 decembrie

Invocându-l pe Tatăl tău ceresc, imploră-l ca să poți imita în tine virtuțile sale (III, 520).

Creștinul e binecuvântat când poartă cu sine tezaurul propriu care este castitatea trupului, puritatea minții. Amintește-ți că ești fiu al sfinților și că în casa inimii tale se află chipul viu al Domnului (III, 524).

Strânge-te la centrul vieții care este iubirea și gloria Dumnezeuului Preaînalt (I, 15).

14 decembrie

Unindu-ți limba cu lauda îngerească, să cauți a fi curat sau cel puțin căit de păcatele tale (III, 514).

Amintește-ți mereu că lacrimile celui căit sunt mângâierea îngerilor, și că gemetele fiului care plânge mișcă inima Tatălui (III, 475).

În paradis se bucură pentru că se iubește (I, 13).

15 decembrie

Domnul, în timp ce îți dă poruncile sale, îți dă și harul de a le putea ține cu fidelitate... Substanța acestor precepte sacre este ca tu să iubești. Dacă iubești într-adevăr pe Dumnezeu și pe aproapele tău, ești sfânt (III, 518).

Vulturul privește în sus iar apoi își ia zborul și urcă. Tu, cu credința privești la Dumnezeu, cu speranța te sprijini pe ajutorul său ca să urci (III, 503).

În cer este Tatăl tău Dumnezeu, care numără zilele tale și care conduce faptele vieții tale. Frațe, amintește-ți că numai Dumnezeu este patronul vieții tale (III, 523).

16 decembrie

Împărăția Tatălui din ceruri este paradisul fericit. Împărăția lui de pe pământ este Biserica divinului Mântuitor. Apoi, în tine, împărăția lui Dumnezeu Tatăl este inima ta care trăiește și care respiră pentru Dumnezeu. Ca să aibă tronul acestei inimi, Isus s-a arătat ca... tată, ca prieten și răscumpărător (III, 508).

17 decembrie

E nevoie de un spirit de bucurie față de Dumnezeu: pentru că suntem creaturile sale, răscumpărate, chemate să trăim din viața sa. Dumnezeu e izvor de bucurie.

Referitor la aproapele: e necesar să căutăm modul de a-l consola și de a-i plăcea în toate. Atât de plăcut e un chip vesel; el place mai ales în orice act de virtute. Persoanele bune și vesele atrag multă lume la sine. Cât despre noi: să păstrăm bucuria unei (bune) conștiințe și pacea de care ne bucurăm. Se cuvine a reflecta că suntem consacrați lui Dumnezeu (IV, 43).

18 decembrie

Piedici (bucuriei) sunt cele de caracter și de dispoziție naturală, ce trebuie înlăturate cum se poate mai bine. Sunt defectele morale: puțină îngâmfare face ca sufletul să se întristeze la orice mică observație. Lipsa de rugăciune usucă sufletul și ne face să ne întunecăm și să menținem tristețea pentru un timp. Orice alt păcat de moarte micșorează bucuria spiritului (IV, 43).

19 decembrie

Cât ești de frumoasă, o Marie! Ești cu totul sfântă, o, Fecioară neprihănită. Te admirăm în afect de dulce contemplare. Fă-ne, o, Marie neprihănită, să imităm numeroasele virtuți ce împodobesc casa inimii tale.

O Fecioară, îndreaptă o privire milostivă către noi, sărmanii fii ai Evei, iar noi suspinăm după mântuirea ce vine prin mijlocirea ta (I, 165).

20 decembrie

O casă sfântă e Maria, locuința Celui Preaînalt. E casă neîntinată pentru că în ea nu și-a pus niciodată piciorul diavolul. Să o contemplăm cu pioasă admirație. Cu credința, Maria se îndreaptă direct spre Dumnezeu, cu speranța se ridică până la paradis, cu iubirea se unește strâns cu Dumnezeu, creatorul său. Apoi conduce desăvârșit orice acțiune referitor la sine, referitor la aproapele. Îndepărtează de la sine orice piedică ce se interpune între pământ și cer, și conduce în inima proprie cu ordine desăvârșită orice afect al sufletului (I, 165).

21 decembrie

Fecioara! Iat-o, icoană de virtute și de curăție nepătată. E numită *Regina fecioarelor*, și e salutată cu entuziasm de cer și de pământ! „Fecioară preacurată”. Gândiți-vă. Cuvântul veșnic și-a ales ca locuință proprie inima Mariei: cât de curată a trebuit să formeze acea inimă, cât de imaculată! (I, 164).

22 decembrie

Ave! Salutul vine de sus. Un principe al cerului îl aduce, în numele Dumnezeului Preaînalt. Cui este adresat acel *Ave* de binecuvântare? E adresat Mariei. Maria, o dulce și scump nume! El indică numele celei care a fost Neprihănită încă de la început, care *ab aeterno* a fost destinată ca să intre în mod unic în misterul divinei Întrupări. Continuă arhanghelul: „Te salut, Maria, tu ești plină de har”. Plină de har pentru că este fiica aleasă a lui Dumnezeu Tatăl (III, 341).

23 decembrie

Din iubire pentru Maria, Domnul a creat cerurile și pământul. Mai ales din iubire pentru Maria a decretat marele mister al Întropării. Arhanghelul Gabriel se închină în fața unei femei atât de mari și îi spune în numele Cuvântului veșnic: „Te bucuri să devii mama Mântuitorului?”. Ce har și cât de mare har! (III, 341).

24 decembrie

Isus și-a fixat în Betleem tronul milostivirii sale. O lumină splendidă, ca soare al paradisului din care coboară, iradiază jur-împrejur. Un alai de coruri îngerești plutesc în acea splendoare binecuvântată, când un înger se prezintă păstorilor care, stând pe colinele Betleemului, se rânduiesc spre a păzi propria turmă. Duhul îngeresc vorbește astfel: „Vă vestesc o mare mângâiere: în Betleem s-a născut Mesia mântuitorul. Veniți acolo. Veți găsi un copil înfășat în scutece și culcat într-o iesle. Acela e Mântuitorul, adorați-l” (I, 1167).

25 decembrie

Să tresalte de bucurie inima ta căci la Betlem s-a născut Mântuitorul (I, 3).

Să celebrăm în casă Sfântul Crăciun, rugându-ne în cântări, adorând pe Pruncul Isus și mângâindu-i pe săraci, bucuria Inimii divine (IV, 825).

Să ne adăpostim în inima preasfântă a lui Isus copil. Să unim laudele glasurilor noastre cu imnurile îngerilor iar apoi să ne umplem de bucurie în Domnul (I, 64).

26 decembrie

În ziua de Crăciun vizitați copilașii săraci, orfanele, bătrânele și bătrânii, bolnavele și bolnavii și tuturor duceți-le salutul de pace, balsamul mângâierii și cadoul unui dar mai plăcut (IV, 826).

Să privim mereu la Isus... Atunci lucrările noastre vor fi binecuvântate iar sufletul nostru va atinge măreția Inimii divinului Mântuitor (I, 270).

27 decembrie

Privește-l în dreapta ta pe Isus al tău care te însoțește. Intonează imnuri de laudă și, intrând în destăinuire cu Mântuitorul, spune-i că vrei să fii toată a lui și el să fie totul sărmanei tale inimi.

Fiul se sprijină pe umerii tatălui, școlarul de dreapta învățătorului. Tu, suflet credincios, sprijină-ți capul ca și Ioan de pieptul lui Isus Cristos, și întărește-te cu viața lui Dumnezeu (I, 907).

28 decembrie

Când mă gândesc la Cuvântul care a lăsat paradisul, s-a făcut om și a locuit între noi, iar aceasta a făcut-o ca să-mi dea exemplu de umilință... Mintea mea e atât de goală, iar inima mea e atât de umflată de amor propriu... O, sfântă Fecioară neprihănită, pentru umilința ta i-ai plăcut mult lui Dumnezeu și ai devenit Mama Cuvântului întrupat. O! Dacă ar pătrunde în mintea mea o rază din acea umilință! (I man., 68).

29 decembrie

Cu credința tu privești la Dumnezeu ca pruncușorul ce își fixează ochișorii fericiți sus la iubitul său tată. Credința e o lumină ce luminează mintea, ce mișcă inima. Prin puterea acestei lumini Petru a părăsit barca, Matei vama, pentru a-l urma pe Isus (III, 463).

Strigă din inimă: „Tată! Tată, o Tată!”, și vei vedea. Roagă-te din toată inima. Roagă-te și încrede-te (III, 907).

30 decembrie

Iubirea de aproapele este mângâierea vieții. Se bucură sufletul făcând bine unui frate, creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. O, cum iubesc inimile generoase! (III, 355).

Cine lucrează din iubire pentru Dumnezeu își îmbogățește inima cu merite (II-2, 282).

Purtătorii de grijă ai săracilor sunteți voi, bogații. Cerul v-a înavuțit din belșug cu bunuri materiale, ca să aveți ce vărsa din abundență în sânul săracului (III, 1101).

31 decembrie

Pacea este cel mai mare bine al casei sufletului tău.

Fiul lui Dumnezeu a coborât din cer pe pământ ca să-ți aducă acest bine așa de mare.

Cu binele păcii, inima ta dobândește bucurie deplină și adăpost sigur. Și dacă tu, pe lângă că ești împăcat cu tine, ești făcător de pace în favoarea altora, perfecțiunea ta și cu ea bucuria ta se face mai mare (III, 214).

Făcători de pace sunt cei care, imitând sfântul minister al Mântuitorului, rege făcător de pace, se străduiesc să păstreze în inima lor și în cea a aproapelui darul păcii, care este cel mai mare bine. Întreabă-te: „Ce fac eu pentru binele păcii?” (III, 973).

Înaintea lui Dumnezeu suntem copii sărmani. Dacă Tatăl nostru ceresc vede că ne încredem în el, nu mă îndoiesc că pacea va intra în inima noastră, siguranța în mintea noastră. Un fiu bun este fericit când se află în brațele tatălui său (I, 393).

Noul an să fie pentru toți aducător de har și de caritate! (IV, 1376).

SEMINȚE DE CONTEMPLAȚIE

Gânduri din scrierile și din
spusele fericitei Clara Bosatta

Fericita Clara Bosatta de G. Bovolenta.

FERICITA CLARA BOSATTA

DATE BIOGRAFICE

Dina Bosatta, călugăriță, sora Clara, s-a născut la Pianello Lario, în dieceza de Como, la 27 mai 1858.

Împreună cu sora ei mai mare Marcellina, co-fondatoare a operei guanelliene, face parte din primul nucleu de surori cu care sfântul Alois Guanella a pus început misiunii sale în favoarea celor mai săraci.

În 1886, sora Clara este la Como în „Piccola Casa della Divina Provvidenza”. Se face toată pentru toți, timidă de caracter și, în același timp, tare și cutezătoare în cele ale sufletului. Împărtășește cu Fondatorul speranțele și suferințele Congregației care se naște. În elanul eroic de dăruire, nu întârzie să facă oferirea totală a propriei vieți. Dumnezeu o primește și, la 20 aprilie 1887, la numai 29 de ani, sora Clara moare.

Jertfa e răsplătită. Într-adevăr, la 21 aprilie 1991, Sanctitatea Sa Ioan Paul al II lea o proclamă pe sora Clara „Fericită”.

Pe fericita Clara, opera Guanelliană pune temelii solide și se dezvoltă cu prosperitate în diferite națiuni ale lumii.

Rămășițele sale pământești sunt depuse într-o urnă alături de cea a sfântului Alois Guanella, în Sanctuarul Preasfintei Inimi a lui Isus de la Como.

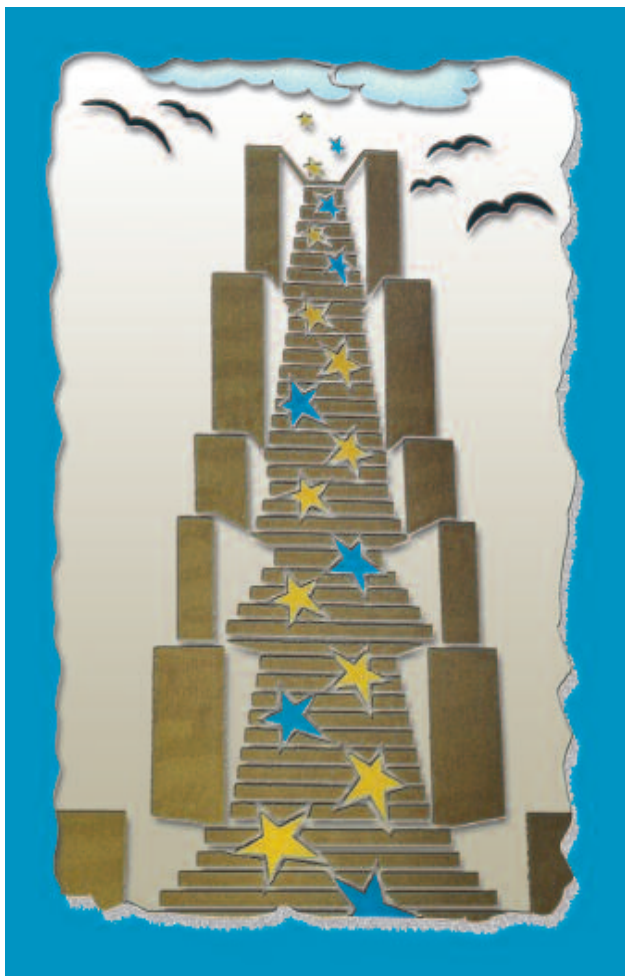
CUVÂNTUL LUI IOAN PAUL II

Semn al carității lui Dumnezeu a fost ferici-
cita Clara Bosatta, discipola sfântului Alois
Guanella, care a participat cu el la carisma
slujirii celor mai umili, cu încredere deplină și de
nezdruncinat în Providența divină.

Într-adevăr providențială a fost pentru ea
întâlnirea cu părintele Guanella, la a cărei școală
s-a format pentru realizarea operelor de asistență
spirituală și materială până la consumarea ener-
giilor sale, cu ultima boală, contractată tocmai în
slujirea celor suferinzi și oferită ca dar și jertfă în
favoarea celor mai săraci.

IOAN PAUL II

21 aprilie 1991

„O stele...! Cu plăcere aş veghea în fiecare noapte pentru a construi
o scară care să ne conducă până la cer” (Fericita Clara Bosatta).
Pictură pe sticlă de M. Reale.

Ianuarie

- Numai Dumnezeu știe ce bucurii și ce suferințe ne va da (în anul care vine); deci să ne îndreptăm către el, de care totul depinde, și să ne rugăm cu înflăcărare, ca să ne păstreze mereu fidele harurilor sale și supuse voințelor sale divine.
- Dimineata când vă treziți, oferiți inima voastră lui Dumnezeu.
- Totul să împlinim pentru a plăcea lui Dumnezeu singur și pentru a ne face sfinte.
- Totul pentru gloria lui Dumnezeu și pentru a aduna infinite merite pentru paradis.
- Iată-mă, o mirele meu Isus, toată a ta, pentru că tu o vrei, toată a preaiubitoarei tale Inimi, toată și încredințată în preasfintele tale mâini..., eu îți cer și voiesc numai iubirea ta sfântă, perseverența finală și îndeplinirea perfectă a preasfintei tale voințe divine.
- Bunul Dumnezeu ne-a ales în mod privilegiat ca mirese ale sale, ne-a pus în via predilectelor sale, să lucrăm deci, să trudim cu energie, cu

vigoare, cu veselie și cu perseverența de a nu ne opri vreodată, până când va veni acea fericită zi, în care Domnul va spune: „Gata cu viața pământească, acum vino în viața cerească și nemuritoare”.

- Să trăim fiecare zi ca și cum ar fi ultima din viața noastră.

Februarie

- Așa cum copilașii au nevoie de mama, tot astfel și noi avem nevoie să alergăm deseori la Domnul.
- Noi să-i aruncăm lui lucrurile noastre, așa cum face un copil cu mama sa, iar el le va pune la loc.
- Suntem cu adevărat în mâinile sale!
- Ca să învingem dușmanul din ispită, să ne înarmăm cu tărie, curaj și voință ca să învingem.
- Să veghem mereu și să prevedem ispita, dacă vrem să învingem și să fim adevărați soldați ai lui Isus.
- Domnul poruncește ca să ne ajutăm unul pe altul spre a ne mântui.
- Dacă reușesc să salvez un singur suflet, voi fi sigură că va fi salvat și al meu.

Martie

- Doamne, dă-mi acel har, convertește pe acel păcătos iar eu îți dau patru, șase ani de viață, câți voiești, cu ajutorul harului tău.
- Dacă am putea să colaborăm toți împreună ca să conlucrăm la convertirea păcătoșilor și la îndepărtarea pedepselor lui Dumnezeu!
- Sunt păătoasă, dar sunt fiica ta: mântuiește-mă!
- Milostivirea lui Dumnezeu e atât de infinită încât puțin paradis va pune deoparte și pentru noi.
- Cât a suferit Domnul pentru mine, iar eu nu sunt în stare ca să rabd! Fecioară îndurerată, roagă-te pentru mine.
- Să suportăm ceva aici pe pământ, ca să is-pășim în fața Domnului păcatele noastre.
- Să-i oferim lui Dumnezeu aceste jertfe, ca el să-i lumineze pe sărmanii păcătoși.

Aprilie

- Totul din iubire pentru Dumnezeu, totul pentru paradis; preafrumos paradisul!
- De-aș putea ajunge în paradis! O stele, de-aș putea veni la voi! Cu plăcere aș veghea toate nopțile ca să fac o scară care să ne ducă până la cer!
- Aici e scurtă suferința, acolo e lungă bucuria.
- De-aș putea ajunge în paradis ca să-l îmbrățișez pe Mire și pe Mama cerească!
- Între Dumnezeu și suflet nu e decât un vâl.
- Ce fericire! Îl văd pe Domnul! Ce frumusețe a paradisului: mor de fericire, ce frumos e să mori și să zbori în paradis!
- Curaj ca să suferim și să răbdăm totul pentru Isus, care a venit în lume numai pentru noi, ca să ne învețe calea ce duce la acea scumpă patrie, unde totdeauna vom sta jubilând și cântând cu bucurie cu iubitorul nostru Dumnezeu.

Mai

- Fii evlavioasă față de Sfânta Fecioară care e mama noastră.
- Maica Domnului ne este mamă mai mult decât mamele noastre.
- Isuse al meu, ai milă; Fecioară Mama lui Isus, fă-ne sfinte!
- Scumpă Marie, Mama Domnului meu, fă-mă să iubesc Preasfânta sa Inimă.
- Preasfântă Marie Neprihănită, duioasa mea mamă, ajut-o pe această sărmană fiică a ta care astăzi ți s-a consacrat cu totul ție, ajută-mă să fiu fermă și perseverentă în a ține aceste hotărâri pe care le-am luat într-o zi atât de fericită.
- Să-l rugăm fierbinte pe Domnul ca să ne păstreze mereu fidele.
- O sfântă Fecioară Neprihănită, tu care pentru umilința ta i-ai plăcut atât de mult lui Dumnezeu și ai devenit Mama Cuvântului Întropat, fă ca să pătrundă în mintea noastră o rază din această umilință!

Iunie

- Ia-ți inima, pune-o într-o cutiuță iar apoi du-o și încredințează-o cu totul Inimii lui Isus.
- Inimă divină a lui Isus al meu, fă-mă asemenea ție, adică blândă și smerită cu inima.
- Mă voi încredința cu totul Inimii lui Isus.
- Inimă a lui Isus, tu știi, Inimă a lui Isus, tu vezi, Inimă a lui Isus care poți, Inimă a lui Isus, îngrijește-te, Inimă a lui Isus, dăruiește!
- Cât este de bună Inima divină, cât de mult ne iubește și cât bine ne face!
- Dumnezeu este atât de bun, de ce să nu ne apropiem de el? E tatăl nostru de familie, de ce să nu-l îmbunăm cel puțin în fiecare zi? El este prietenul și mirele sufletelor. El este iubitul inimilor noastre.
- Noi suntem inimi reci, dar Dumnezeu ne va încălzi. Noi valorăm puțin, măcar să ne rugăm din inimă. Cât de mare și de bun este Domnul Dumnezeu nostru!

Iulie

- O, Doamne, care ești singur în atâtea Biserici, de-aș putea veni să-ți țin companie! Dar nu pot. Stând aici îți trimit un suspin și așa să fie.
- Ce plăcut lucru e să stăm cu Isus din Preasfântul Sacrament! Nu e bucurie mai mare.
- Scumpul și bunul meu Isus, fă-mă sfântă!
- Bunul Isus ne-a ales ca mirese: curaj și să perseverăm!
- Nu vă lăsați târâte de respectul uman, îndepliniți-vă cu libertate îndatoririle voastre de călugărițe fără a ține cont de criticile lumești.
- Frecvențați biserica, sfintele Sacramente, care sunt armele pentru a lupta împotriva dușmanilor și sunt izvoarele de unde se scoate har și putere pentru a depăși greutățile vieții.
- Dacă aveți ceva de suferit, suferiți cu răbdare, căci de la Dumnezeu veți avea o mare răsplătă.

August

- Noi fără Dumnezeu și fără ajutorul său, ce suntem? Nu suntem decât niște sărmani păcătoși capabili să facem numai rău. Așadar, dacă ne îndepărtăm de Dumnezeu, unde vom merge să găsim un sprijin mai sigur și unde vom găsi pace și odihnă în afară de el?
- Curaj, deci, pentru a suporta totul și a suferi totul din iubire pentru acel Dumnezeu care te iubește și fii perseverentă în a-l sluji: atât în mângâieri cât și în necazuri, dacă vrei să fii iubita sa.
- De atâtea ori Dumnezeu îngăduie ispitele pentru binele nostru și în folosul nostru. De atâtea ori Domnul o face ca să încerce virtutea noastră precum și ca să putem cunoaște bine și clar tendința răului nostru, pentru a-l smulge din rădăcină.
- Bunul Dumnezeu e milostiv și ne dă ajutorul său.
- Doamne, ajută-mă și îți voi fi credincioasă.
- Dacă vreodată voi fi infidelă, îți voi cere imediat iertare, o Doamne.
- Milostivirea lui Dumnezeu e infinită.

Septembrie

- Îi voi iubi pe toți, voi face tuturor tot binele pe care îl voi putea.
- Săracii sunt stăpânii noștri; în săraci avem persoana lui Isus Cristos.
- Trebuie și să ne amintim în toate, cu rugăciunile și cu faptele, de binefăcătorii noștri.
- Voi face multă caritate cu surorile mele, mă voi dăruia de bună voie în toate lucrurile pe care mi le vor cere, le voi ajuta în nevoi, le voi compătimi în slăbiciuni, mă voi feri de a le vorbi nepoliticos, de a le face neplăceri, nici nu voi face diferențe între ele, într-un cuvânt, le voi iubi cu sfântă caritate.
- Intenție curată și dreaptă în săvârșirea oricărei opere, precum și în rostirea unui singur cuvânt.
- Reflecție adâncă înainte de a acționa și de a vorbi și de a corija.
- Voi căuta întotdeauna să vorbesc cu blândețe.

Octombrie

- De voiți să înaintați, iar Domnul să vă binecuvânteze, trebuie să evitați păcatul, să vă faceți una cu voința lui Dumnezeu și, dacă vi se întâmplă să suferiți, mulțumiți-i Domnului.
- Dacă facem vreun lucru bun, să-i mulțumim lui Dumnezeu.
- De fiecare dată când voi ieși din casă, mă voi recomanda mereu sfântului meu înger păzitor, ca să-mi conducă pașii în toate.
- Să te faci tot mai mică și infimă în ochii creaturilor și mare și sfântă în fața lui Dumnezeu.
- Simt că-l iubesc pe Dumnezeu, că mă avânt spre el și că înot în preadulcea sa Inimă.
- Cum să nu iubim Iubirea? Cum să nu-l iubești pe Isus, care din iubire pentru noi s-a făcut om, a asumat toate slăbiciunile noastre, în afara de păcat?
- Cum să nu iubim pe (Isus) fratele nostru, răscumpărătorul nostru, care ne-a chemat pe nume? – Veniți la mine toți! –.

Noiembrie

- Să ne rugăm, să ne rugăm și să nu ne descurajăm, căci furtuna va trece și se va întoarce seninul.
- Încredeți-vă în Dumnezeu și nu vă temeți căci veți reuși.
- Eu știu că „toate le pot în acela care îmi dă putere”.
- Acum suntem săraci, dar mergând înainte vom vedea că Providența va da ploaie de belșug: trebuie să avem încredere în Providență.
- Doamne, prezintă-mă sfinților tăi ca trofeu al milostivirii tale.
- Iubitul meu Isus, dă-mi harul de a deveni repede sfântă.
- O Doamne, ai milă de mine, viața mea e în mâinile tale.

Decembrie

- Peste puțin timp vom auzi imnul armonios pe care îngerii l-au cântat asupra colibeii din Betleem. De câtă fericire, de câtă bucurie va face să palpите inimile sufletelor îndrăgostite de cerscul Copil! O fericită, o scumpă zi!
- Dă-ne, Isuse, harul de a te iubi cu o inimă imensă.
- Acest preaiubit Pruncușor să dăruiască tuturor o privire plină de iubire care să ajungă pentru a inunda inima fiecăreia cu tărie și curaj, pentru a îmbrățișa cu generozitate toate crucile pe care Dumnezeu va binevoi să le dea și a rămâne mereu perseverente în încercări.
- Să alergăm la Isus. Suntem săracuțe? Să alergăm spre a ne îmbogăți la izvorul oricărei bogății.
- Suntem însetate? Să mergem să scoatem din apa inimii sale divine.
- Suntem îndurerate, obosite, în nevoi? Să alergăm, să alergăm la el, mereu la el. El ne deschide brațele. Să alergăm la Isus!

- (Pruncule Isus), fii tu aducător în suflete al păcii pe care au vestit-o îngerii, și al tuturor acelor haruri cerești care sunt necesare, pentru a merge cu curaj pe calea crucii care singură duce la cer.

CORONIȚA PREASFINTEI PROVIDENȚE A LUI DUMNEZEU

- Dmnezeule, vino în ajutorul meu.
- Doamne, grăbește-te să mă ajuți!
- Slavă Tatălui...

Inimă a lui Isus	miluiește-ne pe noi.
Inimă neprihănită a Mariei	roagă-te pentru noi.
Glorioase sfinte Iosife	roagă-te pentru noi.
Serafică sfântă Tereza	roagă-te pentru noi.
Sfinte Alois Guanella	roagă-te pentru noi.
Fericită Clara Bosatta	roagă-te pentru noi.
Preasfântă Providență a lui Dumnezeu,	îngrijește-te de noi <i>(de 10 ori)</i> .

După 5 decade astfel recitate:

Bucură-te, Marie *(de 3 ori)*

Preasfântă Treime, pentru Sângele preaprețios al lui Isus, îți cerem harul să binecuvântezi și să susții această comunitate a noastră, în îndeplinirea sfintei tale voințe. Preasfântă Marie, voi în-geri, sfinți și sfinte din cer, mijlociți pentru noi.

Slavă Tatălui...

Tată Veșnic, ajută-ne pe noi, Fiule al lui Dumnezeu, îngrijește-te de noi, Duhule Sfânt, Dumnezeule, inspiră-ne pe noi.

Inimă deschisă a lui Cristos, izvor de evlavie, adevărat Tabernacol al preasfintei Treimi, la tine ne prezentăm cu mare încredere. Acordă-ne harul pe care ți-l cerem.

Îngerul lui Dumnezeu...

Slavă Tatălui... *(în cinstea sfântului Iosif)*

Odihna cea veșnică...

Așa scria părintele Guanella. „Când Providența a deschis calea, nu trebuie să pierdem timpul, ci e necesar să ne grăbim și să continuăm drumul. Fiii Casei, director, preoți, surori, persoane asistate după ce s-au rugat în timpul zilei și seara: ‚Preasfântă Providență a lui Dumnezeu, îngrijește-te de noi’, dorm liniștiți nopțile lor și se scoală fericiți de a relua truda, speranțele și dulcea invocare a Providenței în ziua care se ivește” (M, 127).

CUPRINS

Prezentare	5
Alois Guanella. Date biografice	7
Cuvântul redacției	11
Legenda	13

IANUARIE

– <i>Urarea părintelui Guanella</i>	15
– <i>Gânduri ale lunii</i>	17

FEBRUARIE

– <i>Ziua creștinului</i>	35
– <i>Gânduri ale lunii</i>	37

MARTIE

– <i>Să mergem la Tatăl. Eu te însoțesc ...</i>	53
– <i>Gânduri ale lunii</i>	56

APRILIE

– <i>„E duminică, învie. Înveșmântează-te în splendoare!”</i>	73
– <i>Gânduri ale lunii</i>	75

MAI

- *Să privim la Maria, mama noastră* .. 93
- *Gânduri ale lunii* 96

IUNIE

- *Preasfânta Inimă a lui Isus* 113
- *Gânduri ale lunii* 116

IULIE

- *Isus soarele ceresc* 133
- *Gânduri ale lunii* 136

AUGUST

- *Milostivirea divină e fără margini* ... 153
- *Gânduri ale lunii* 155

SEPTEMBRIE

- *Caritatea cu persoana* 173
- *Gânduri ale lunii* 176

OCTOMBRIE

- *Ca un copilăș în brațele tatălui său* . 193
- *Gânduri ale lunii* 196

NOIEMBRIE

- *Divina Providență* 213
- *Gânduri ale lunii* 215

DECEMBRIE

- *Să ne grăbim spre Betleem* 231
- *Gânduri ale lunii* 233

SEMINȚE DE CONTEMPLAȚIE

Gânduri din scrierile și din spusele
fericitei Clara Bosatta

- Fericita Clara Bosatta. Date biografice 251
- Cuvântul lui Ioan Paul al II-lea 253
- Fraze fericita Clara: ianuarie-decembrie ... 255
- Coronița Preasfintei Providențe a lui Dumnezeu 269

3F PHOTOPRESS

Viale di Valle Aurelia, 105
00167 Roma - Tel. 06.3972.4606
E-mail: tipo@3fphotopress.it

Stampato nel mese di dicembre 2011

